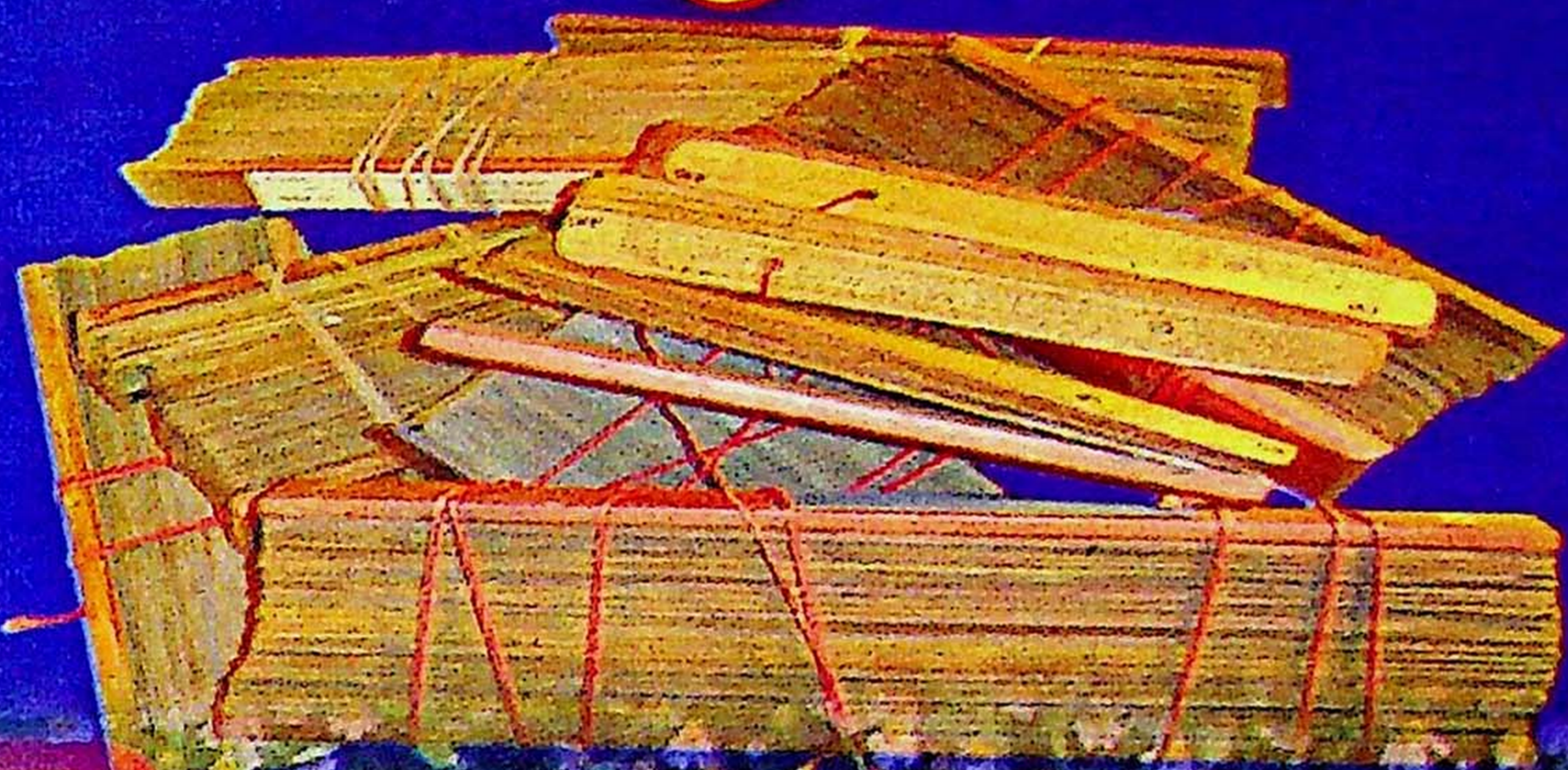


இலக்கியம் ஒரு பூக்காடு



முனைவர் சிலம்பொலி சு.சிசுஸ்ஸப்பன்

இலக்கியம் ஒரு பூக்காடு

சிலம்பொலி சு. செல்வப்பன்

பாரதி நிலையம்

126/108, உஸ்மான் சாலை,
தி.நகர், சென்னை - 600 017.

விலை : ரூ.50.00

□ ILAKKIYAM ORU POOKKADU □ B'y
SILAMBOLI S.CHELLPAN □ First Edition : December
2004 □ Price : Rs.50.00 □ Publisher: BHARATHI
NILAYAM, 126/108, Usman Road, T. Nagar, Chennai-
600017. □ Printed at: SIVAKAMI PRINTO GRAPHICS,
160, Big Street, Triplicane, Chennai-600 005. Ph : 28445051,

**இலக்கியம்
ஒரு பூக்காடு**

தமிழன்பன் கவிதைகள்

என் அரும் நண்பர், ஈரோடு தமிழன்பன், ஓர் எழிலார்ந்த கவிஞர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற கவிஞரான பாவேந்தர் பாரதிதாசனாருடன் நெருங்கிப் பழகியவர்; அவரால் பாராட்டப் பெற்றவர். இந்நண்பருடைய கவிதைகளுக்கான சுவையுரை அளிப்பதில் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

திரு. தமிழன்பன் அவர்களுடைய கவிதைகளில் நான் பெரிதும் ஈடுபடக் காரணம், அவர் புதிய சிந்தனைகளை, பழைய இலக்கண நெறியிலிருந்து இம்மியும் வழுவாது வடித்துத் தருதலேயாம்! அணிகள் செய்யப் பொன் ஏற்றது. பல ஆண்டுகட்கு முன் செய்யப்பட்ட அணிகலன்களின் வடிவ அமைப்பு இன்றைய நாகரிகப் போக்கிற்கு ஏற்றனவாக இல்லாமல் இருக்கலாம். அதே அணிகலன்களை இன்றைய போக்கிற்கேற்பப் புதிய வடிவங்களில் அமைத்துக் கொள்ள முடியுமல்லவா? அதைவிடுத்து அணிகலன்கள் செய்யப் பொன் ஏற்றதன்று என்று சொல்வது பொருந்தாக் கூற்றாகும். அப் பொன்னுடன் பல்வேறு மணிகளையும் சேர்த்துப் பாங்குறச் செய்யப்படும் புதிய அணிகள் போற்றி வரவேற்கத் தக்கனவே! நம் நண்பர் பழைய இலக்கணப் பொன்கொண்டு புதுமைக் கருத்தணிகளைப் பொலிவு துலங்கச் செய்கின்ற கவிக் கொல்லர்!

இவர் முறை திறம்பாக் கவிஞர் மட்டுமன்று-முத்திரக் கவிஞரும் ஆவார். ஆம்! கவிதை புனைதல்; கதைகள், கட்டுரைகள் வரைதல்; கேட்போர் உள்ளம் ஈர்க்கப் பேசுதல் ஆகிய மூன்று துறைகளிலும்

முத்திரையைப் பதித்துக் கொண்டவர். நாற்கவியே நாற்படையாய், ஆறுறுப்பே அமைச்சவையாய், ஆர்வமிகு சொல்லே அணிமுரசாய், கற்பனை வளமாம் கவிதைக் குடைக் கீழிருந்து கற்போர் நெஞ்சையாளும் கவியரசர் இவர்!

“உள்ளத் துள்ளது கவிதை - இன்ப
உருவெ டுப்பது கவிதை
தெள்ளத் தெளிந்த தமிழில் உண்மை
தெரிந்து ரைப்பது கவிதை”¹

எனக் கவிதைக்கு இலக்கணம் வகுக்கிறார் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை. அக்கவிதையிலக்கணத்திற்கு இலக்கிய வடிவம் தரும் நம் கவிஞர் அவர்கள், இந்நூலின் பல இடங்களில் கவிதை எவ்வாறு அமையவேண்டும் என்பது பற்றி விளக்கமுறக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

“பத்தழகும் ஒத்துவரப் பாடி வைத்த
பழக்கொத்து”²

ஆகக் கவிதை விளங்க வேண்டும். பாட்டை தேராக்கும் நம்பாவலர் அதன் பாங்கினை அழகுற எடுத்தோதுகின்றார். பயன் இனிமை இரண்டும் பாட்டுத் தேரின் சக்கரங்கள்; இனிய ஓசை இழுத்துச் செல்லும் குதிரை உணர்ச்சி அக்குதிரையை ஓட்டும் சாட்டை. பட்டாலும் துகிலாலும் பொன்னாலும் மணியாலும் அழகுபெற ஒப்பனை செய்யப்பட்டால்தானே தேர் நம் பார்வையை ஈர்ப்பதாய் இருக்கும்! பாட்டுத் தேருக்கும் நம் எண்ணத்தை ஈர்க்க வண்ணம் வேண்டுமல்லவா? கற்பனையே அந்த வண்ணம்? எதுகை, மோனை என்பன மின்னுகின்ற தோரணங்கள் தேரோடும் வீதி எது? கற்றோர் நெஞ்சங்களே பாட்டுத் தேரோடும் பரந்துபட்ட வீதியாகும்.

¹கவிமணி தேசிக விநாயகம் - மலரும் மாலையும் பக். 18

²தமிழன்பன் கவிதைகள் பக். 1

கவிதையைத் தேராக்கிய கவிஞர், கவிஞர்களை முத்தமிழாம் கடற்பரப்பில் நீரை மொள்ளும் முகிலினமாகக் காணுகின்றார். கவிமுகில், கற்பனையாகிய காற்றில் ஆடி அசைந்து மேலே சென்று, உணர்ச்சி என்ற மலையில் தவழ்கிறது; கருத்தாகிய மின்னல் மின்னிப் பாமழையாய்ப் பொழிகிறது.

“முத்தமிழாம் கடற்பரப்பில் மொண்டு கொண்டு தக்கபடிக் கற்பனைப்பொன் காற்றில் ஆடித் தலைநிமிர்ந்த உணர்ச்சிமலை மேல்த வழந்து பக்குவமாய் இடியோசை முழக்கி நெஞ்சில் பளிச்செனவே கருத்துமின்னல் போட்டி ருட்டை எக்காலும் தோன்றாமல் வென்றொ ழித்தே இன்மழைபெய் முகிலினமே!”.....¹

பாவலர்கள் பஞ்சாங்கம் கற்றவர்களாம்! ஆம்! எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்று வகுக்கப்பட்டுள்ள ஐந்து (பஞ்ச) அங்கங்களையும் ஆய்ந்துணர்ந்தவர்களாயிருப்பதால் அவர்களைப் பஞ்சாங்கம் (பஞ்ச+அங்கம்-ஐந்திலக்கணம்) கற்றவர்கள் என்றுரைப்பது பொருத்தம் தானே!

கொஞ்சுகவிப் புலவரெல்லாம்
பஞ்சாங்கம் கற்றவர்கள்.....

பாக்கள் உணர்வுகளின் பொதிவிடம் என்பதைக் கவிஞர்.

“.....உணர்வுத்தீப் புடைதா னேபா?”³

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இங்ஙனம் பாக்களுக்கும், பாவலர்க ளுக்கும் இலக்கணம் சொல்லுகின்ற கவிஞரின் பாடல்களில், இன்பம் தத்தித் தவழும், உணர்ச்சி இழையோடும், கற்பனை கவின் செய்யும்.

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள் பக். 4

² தமிழன்பன் கவிதைகள் பக். 69

³ தமிழன்பன் கவிதைகள் பக். 65

எதுகை, மோனை எழிலைக் கூட்டும் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயம் இடமில்லையன்றோ?

அவருடைய இக்கவிதை நூலில் உள்ளவற்றுள் சிறந்த பகுதிகள்—சுவையான பகுதிகள் என்று குறிப்பிட வேண்டுமாயின் நூல் முழுவதையும் திருப்பிச் சொல்ல வேண்டியதாகவே முடியும்! கற்கண்டுக் கட்டியினில் இனிக்கும் இடம் இதுதான் என்று சுட்டிக் முடியுமா? படிக்கும் இடமெல்லாம் பாசுச் சுவையேற்றும் பாட்டுக் கட்டி இக்கவிதை நூல். வள்ளலார், இறைவனைக் குறிக்கக் கூறும் அடிகள் இக்கவிதை நூலுக்கு அப்படியே பொருந்துவன.

“தனித்தனி முக்கனி பிழிந்து வடித்து ஒன்றாக் கூட்டிச் சர்க்கரையும் கற்கண்டின் பொடியும் மிகக் கலந்தே தனித்த நறுந்தேன் பெய்து பசும்பாலும் தெங்கின் தனிப்பாலும் சேர்த்தொரு தீம்பருப் பிடியும் விரவி இனித்த நறுநெய் யளைந்தே இளஞ்சூட்டின் இறக்கி எடுத்த சுவைக் கட்டியினும் இனித்தீடும் தெள்ளமுதாய்”¹

இலங்குகிறது இந்நூல்.

தெரிந்த செய்திகளையே கவிதைவரிகளில் – புலமை மொழியில் கேட்கும்போது உள்ளம் புளகாங்கிதம் அடைகிறது. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள், “அறிந்ததனை அறிந்தது தான் என்றாலும் ‘எத்தனை அழகம்மா! என்று அறிந்தோரையே மகிழ்வைக்கும் அருங்கலையே கவிதையாகும்”² எனக் கவிதையின் தன்மையைக் களிப்புடன் கூறுகிறார்கள். கல்லூரி கண்ட கருமுத்து தியாகராசர் புகழ் என்றும் நிலைத்திருக்கும் என்பதை. நிலைத்துள்ள பொருள்களோடு ஒப்பிட்டுத் தமிழன்பன் தமிழ் மணக்கப் பாடுவதைப் பார்க்கும்போது

¹ திருவருட்பா இராமலிங்க அடிகள், அருள் விளக்கமாலை

² வல்லம் வேங்கடபதி கவிதைகள் - முன்னுரை

நம் நெஞ்சமெலாம் மணக்கிறது.

“என்றுவரை வெண்ணிலவில் குளிர்இ ருக்கும்
என்றுவரை செங்கதிரில் ஒளியி ருக்கும்
என்றுவரை இமயமலை நிமிர்ந்தி ருக்கும்
என்றுவரை கடல்களிலே அலையி ருக்கும்
அன்றுவரை இவர்புகழும் நின்றி ருக்கும்”¹.

இதைப் படிக்கும் நமக்கு “அன்றுவரை இவர்களையும் நின்
றிருக்கும் ” என்ற ஓர் அடியையும் சேர்த்துக் கொள்ளத் தோன்று
கிறதல்லவா?

“சுவைபுதிது, பொருள்புதிது, வளம்புதிது
சொற்புதிது, சோதி மிக்க
நவகவிதை, எந்நாளும் அழியாத
மகாகவிதை.....”²

என்று தன் கவிதைகளைப் பற்றிப் பாரதியார் குறிப்பிடுவார். அம் மா
கவிஞனின் பேரப் பிள்ளை நம் கவிஞர் தமிழன்பன். ஆம்! பாரதியின்
பரம்பரை பாரதிதாசன்; பாரதிதாசனாரின் பரம்பரை தமிழன்பன்!
பேரப்பிள்ளை, தந்தையார்க்கும், பாட்டனார்க்கும் பெருமை
சேர்க்கும் வகையில் புகழ் பரப்பக் கூடியவர் என்பதை இந்நூலில்
அவர் வடித்துள்ள சொல்லாட்சிகள், சிந்தனை யோட்டங்கள்,
எண்ணப் பொலிவுகள் ஆகியவற்றிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

கலையுள்ளம் கொண்டுள்ள கோவலைக் ‘கலைப் பூ மேயும்
சுரும்பு மகன்’ எனக் குறிப்பதும், இளமையை ‘வாழ்க்கை நூலின்
முகவுரை’ யாகக் கூறுவதும், தாமரையை ‘நீர்விளக்கு’ என்பதும்,
சிந்தனையின்றி இருக்க விழைந்தேன் எனச் சொல்லவரும்போது

¹தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 2

² பாரதியார் பாடல்கள், வெங்கடேசு ரெட்டப்ப பூதிக்குச் சீட்டுக்கவி.

'கண்மூடி, நெஞ்சை, ஓய்வு நீர் ஓடைக்குள்ளே உந்திட நினைந்தேன். என்று குறிப்பிடுமிடத்திலும் இன்னும் நூலின் பக்கங்கள் தோறும் பாவலர் தமிழன்பனின் சிந்தனை வளம் பசுமையாய்ப் படர்ந்திருப்பதைக் காணலாம்.

“அல்லிப்பூக் கண்ணிரண்டைக்
குற்றாலம் ஆக்கி
அழவல்ல பெண்ணினமே!”¹

என்று அவர் விளிக்கும் வரிகளில், சொல்லொழுங்கு குற்றாலம் போல் ஒழுங்குறக் குளிர்ந்து செல்வதைக் காண முடிகிறது!

வறண்ட நிலம்! மழை பெய்து அருவி பெருக்கெடுத்தோடி எங்கும் பசுமையைத் தோற்றுவிக்கிறது! அதைக் கூற வரும் கவிஞர் எங்கும்,

“புத்தழகு குத்தகை பிடித்தா டிற்று”²

பெண்கட்குத் தையல் என்றொரு பெயர் உண்டு. தையல் என்றால் தைப்பது என்ற பொருளும் உண்டு. ஒரு காதலன் தன் காதலி தையல்தான்-தைப்பவள்தான் என்றான். இரண்டை இணைத்து, ஊசியால், நூல் நுழைத்துத் தையல் இட வேண்டும். அவளோ, தன் காதலை அவன் உள்ளத்தோடு சேர்த்து, பார்வையாகிய ஊசியில், நினைவு என்ற நூலைக் கோத்து ஆர்வத்தோடு தைக்கின்ற அன்புத் தையலாம்!

பார்வைக்கவர் ஊசியினால்
பழச்சாற்றுக் காதலினை
நேர்வைத்தென்னுள்ளத்தில்

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 87

² தமிழன்பன் கவிதைகள் பக். 8

நினைவுப்பொன் னூலெடுத்தே
ஆர்வத்தை யல்போட்ட
அன்புத் தையல்.¹

என்னே அழகிய கற்பனை!

கவிஞர்க்குத் தாய்மொழி தமிழின் மேல் உள்ள பற்று, நூல் முழுவதும் மின்னலிடுவதைக் காண முடியும். "சுதையைத் துண்டு துண்டாக வெட்டியெறிந்தாலும் உள்ளத்தில் ஏற்றியுள்ள உரிமையே வேட்கையை உன்னால் உருக்குலைக்க முடியாது" என வெள்ளையனைப் பார்த்து இந்தியக் குடி மகன் கூறுவதாகப் புதுமைக் கவிஞர் பாரதியார் பாடியுள்ளார்.

"சுதையைத் துண்டு துண்டாக்கினும் என்னெண்ணம்
சாயுமோ? - ஜீவன் - ஓயுமோ
இதயத்துள்ளே இலங்கு மகாபக்தி
ஏகுமோ? - நெஞ்சம் - வேகுமோ?"²

இது பாரதி பாடல்.

நம் கவிஞரோ "உனக்கேன் சொந்த மொழி" என்று கடிந்து தன்னைத் தூக்கிலிட்டாலும் அந்த மொழிமீது தான் கொண்டுள்ள சொந்தத்தை இழக்க முடியாது என்கிறார். எது அந்த மொழி? அதுதான் அவருடைய சிந்தனையைப் பற்றும் மொழி; பற்றும் மொழியிடம் தானே பற்றுவைக்க முடியும் - பணிய முடியும். அந்த மொழிக் காதல்தான் 'செகதீசன்' என்ற அவருடைய பெயரைத் 'தமிழன்பன்' என்றாக்கியுள்ளது. தாய்மொழி தமிழ் குறித்து அவர் பாடுவதை அவருடைய சொற்களிலேயே அறிவதுதான் சிறப்பு!

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக்.-41

² பாரதியார் பாடல்கள், தேசபக்தர் சிதம்பரம் பிள்ளை மறுமொழி.

சொந்த மொழியேன்? எனக்கேட்டுத் தூக்கிடினும்
 சொந்த மொழியேன்! சுவைதோய்வேன் - சிந்தனையைப்
 பற்றாக் குறைமொழிபால் பாயவிடேன்! பைந்தமிழே
 பற்றா யிருப்பேன் பணிந்து.¹

சொந்த மொழியேன்-இச்சொற்றொடரை முதல் வரியில்
 சொந்த+மொழி+ஏன்? என்றும், இரண்டாம் வரியில் சொந்தம்,
 ஒழியேன்! என்றும் பிரித்துப் பொருள் கொண்டு இக்கவிதையை நுகர
 வேண்டும். முதல் வரியில் உள்ள கேள்விக் குறியும், இரண்டாம்
 வரியில் உள்ள வியப்புக் குறியும், நமக்கு உணர்த்தும் வீரத்தையும்
 பாசத்தையும் எண்ணியெண்ணி இறும்புதெய்துகிறோம். மொழி
 வளம் கூறும் இவ்வெண்பா, தமிழர்கள் அனைவரும் நாள்தோறும்
 காலையில் எழுந்ததும் வண்டமிழைப் பரவ வாய்விட்டுப் பாடி
 உருகவேண்டிய ஒப்பற்ற ஒன்றாகும்.

தானழிய நேர்ந்தாலும் தாய்மொழியைக் காக்க வேண்டிய
 தன்மையை,

“தாய்மொழிக்குத் தீமையெனில் சற்றும் நெஞ்சம்
 தரிக்காமல் நெருப்பாகும் மக்கள் போல”²

என்ற அவருடைய கவிதை வரிகள் விவரிக்கின்றன. தூய்மை என்ற
 சொல்லை நினைக்கும்போதே அவருக்குத் தமிழின் தூய்மை
 தான் கண்முன் நிற்கிறது. மழையின் தூய்மைத் தன்மையைப்
 பாடவரும் அவர்,

“பிறமொழிகள் கலவாத தமிழைப் போலப்
 பிறங்குகின்ற தனித் தூய்மை.....”³

என்று போற்றி மகிழ்கின்றார்.

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 85

² தமிழன்பன் கவிதைகள் பக். 7

³ தமிழன்பன் கவிதை, பக். 10

இசைகொண்ட இன்றமிழ்!
பண்ணால் பழுத்த பசுந்தமிழ்!
செம்மையிலே மூத்த செழுந்தமிழ்!

என்றெல்லாம் தமிழின் தன்மை, தொன்மை குறித்து அவர்பாடி மகிழ்வதை நூல் முழுவதும் பரக்கக் காணலாம்.

தாய் மொழியைக் காக்கும் பணியில் ஈடுபட்டு உயிர் விட்ட மொழிக் காவலர்கள், கவிஞரின் கண்களில் கண்ணீரைத் தோற்று விக்கின்றனர். அவர் பேசுகிறார்

எண்ணற்றோர் இந்நாட்டில் இறந்துபோனார்;
எதிர்நாட்டைக் கவர்கின்ற முயற்சியாலா?-இல்லை
இன்றமிழைப் பரப்புகின்ற முயற்சியாலா?-இல்லை
எதிர்ப்பாளர் தமையெதிர்த்த முயற்சியாலா?-இல்லை.

பின் எதனால்? எவரால்? எண்ணிப் பார்க்கவே இதயம் நடுங்குகிறது! அவரெல்லாம்,

தன்னாட்டில் தன்மொழியைக் காப்ப தற்குத்
தான்தோந்து பதவிதரப் பெற்றுக் கொண்ட
புன்மையரால் தடைப்பட்டார்! அடிக்கப் பட்டார்!
பொருந்தாத முறையிலவர் கூவும். பட்டார்!

வன்கொடுமைக்கு இதனைவிட எடுத்துக் காட்டு இவ்வுலகில் இல்லை என வாய்விட்டுப் புலம்புகின்றார். இத்தகைய கவிஞர்களின் கண்ணீர்தான் கன்னித் தமிழை அரியணையேற்றியது என்றுரைப்பது மிகையன்று என எண்ணுகிறேன்.

தாய்மொழியை மறப்பது மாபெரும் மன்னிக்க முடியாக் குற்றமாகும். கோவலன், தன் மனைவி கண்ணகியை மறந்து மாதவியிடம் சென்றான் என்பதைப் பாடும்போது

¹தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 57

“தாய்மொழியை மறந்தவன்போல் ஆனான்! வேற்றுத்
தகவற்ற மொழிமணந்த கீழோன் ஆனான்”¹

என்று பாடித் தாய்மொழியை மறக்கும் இழிதகைமையைச்
சாடுகிறார்.

கவிஞர் வினாக்களை எழுப்பி எதிர்மறை விடை மூலம் செய்தி
களை உணர்த்தும் ஆற்றல் வியந்து போற்றுதற்குரியது. வினாக்களை
விடுப்பதோடு அவர் வேலை முடிவுறுகிறது. விடைகளோ நமக்கு
வியன்மிகு கருத்துக்களை நல்குகின்றன. தமிழ்மொழியின்
பெருமையைக் காக்க விழையாது தம் பதவியைக் காத்துக் கொள்
வதில் நாட்டம் கொண்டிருந்த மொழிப் பற்றற்றோருடைய ஆட்சியில்
மொழி காக்க முயல்வோர் இடுக்கணுக்கு ஆளாவது இயல்பே.
அடக்குமுறை செய்வது அவர்கட்கு இயல்பு என்பதை இரண்டு
வினாக்களில் நமக்கு உணர்த்திவிடுகிறார்.

“பங்குனியில் குளிர்காற்றா வீசும்? கொல்லைப்
பாய்புலிவாய் அருட்பாவா பாடும்?.....”²

உருவத்தால் ஒத்திருக்கும் இரண்டினுள் பயனால் ஒன்று
மற்றொன்றை விடப் பெருமை பெறுவதுண்டு. கணுக்கள் இருப்பதால்
கரும்பும் மூங்கிலும் ஒன்றுதான். ஆயினும்,

.....கழனிக்
கரும்பி னிப்பைக் காட்டுமா மூங்கில்?..”³

கரும்புச் சாற்றினும் சுவைமிக்க கேள்வியல்லவா இது!
மயிலுக்கும் தோகையுண்டு; கரும்புக்கும் தோகையுண்டு, ஆனால்
கரும்பு, தோகை.

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 20

² தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 66

³ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 106

விரித்து விழிக்கு விருந்து படைக்குமா?³

பூசிய சாயம் மழையில் அழிந்துபோகும். ஆனால் மயிலின் சாயம் மழையில் அழியுமா? (அவருடைய புகள்விகளைப் பற்றி எழுதும்போது எனக்கும் கேள்வி எழுப்பவேண்டும் போல் தோன்றியதால் இக் கேள்வி) அழியாதல்லவா? அதைப் பாடுகிறார்

“புளிதான் கரையும் நீரில்! பொன்போல்
மேய்ந்து திரியும் மீனும்மா கரையும்?”¹

இந்தியை நீக்கித்தமிழ், ஆங்கிலம் என்னும் இரு மொழிக் கொள்கை சட்டமாக இயற்றப்பட்டுவிட்ட பிறகு இனி இந்தி நுழைய இடமே யில்லை. இதைக் கூற வருபவர்.

“நாட்டுவாழ்த் துக்குப்பின்
நடக்குமா கூட்டம்?.....”²

எனக் கேட்கிறார். நாட்டு வாழ்த்தின் பின் கூட்டம் இல்லை. இருமொழிச் சட்டத்தின் பின் இந்தியில்லை.

மரங்களை வளர்ப்பது சுவையுள்ள கனிகளைப் பெறுதற் கேயன்றி, தூக்கிட்டு மாண்டு மடிவதற்காக அல்லவே; மதங்கள் அறம் வளரத் துணை செய்யவேண்டுமேயன்றி மக்கள் ஒருவரோ டொருவர் மோதி அழிய வழிவகுத்துவிடக் கூடாது.

மரம்வளர்த்தல் கனிகளுக்கா?
தூக்கிட்டு மடிவதற்கா?
அறம்வளர்க்கத் தான்மதங்கள்
அடித்துக்கொண் டுழிவதற்கா?³

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 107

² தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 109

³ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 178

இன்னும் இனிப்பான கேள்விகள் பல இந்நூலில் உள்ளன. காட்டாக, சிலவற்றைக் கீழே குறிக்கிறேன்.

“உலர்ந்தபழம் பிழிந்தால்தேன் ஊற்றா பொங்கும்?
உடலிளைத்து மெலிவுறினும் புலியின் பக்கம்
ஓடிவந்து நாய்மோத்தல் உண்டா?.....
புழுதிகளைப் பொன்மாடத் திருத்த லாமா?
கரும்பென்ன வறும்பூவைச் சூழ்ந்தா பாடும்?
இரண்டிமைகள் பிளக்காமல் காட்சி யுண்டா?
வருவதுண்டா சேற்றினிலே
சந்தனத்து மனக்கிளர்ச்சி?
அருவி மலை ஏறுமா?

அண்ணாவுக்கு உடல் நலமில்லாமையை அறியும் கவிஞரின் உள்ளம் வருந்துகிறது. அவ்வருத்தம் வினா வடிவில் வெளிப்படுகின்றது.

வேருக்குக் காய்ச்சலென்றால்
வெம்பாதா பூவெல்லாம்?
நீருக்குப் பிணியென்றால்
நிம்மதியா மீன்களுக்கு?’

செய்திகளைப் புதிய கோணத்தில் கண்டு கூறுவதில் நம் கவிஞர் சமர்த்தராயிருக்கின்றார். கணிகையர்களை,

“நெடுங்காம நிலையத்தில் பலர்ப டிக்கும்
புத்தகங்கள்! இரவுக்கோர் வரவு பார்க்கும்
பூவையர்கள்! ஒளிமுத்துக் கோவை யர்கள்”

என்றும், மாதவியைக்

“காளையர்கள் மனக்கடலில் மிதக்கும் கப்பல்” என்றும்

மின்னலை “முகில் தின்னும் வெள்ளைப் புழு”, என்றும்

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 178

² தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 184

சிலேடை, மடக்கு, திரிபு போன்ற இக்காலக் கவிதைகளில் அருகிவருகின்ற அணிகளைக் கூட அழகுபெறக் கவிஞர் கையாளுகின்றார். வந்த சொல்லே திரும்ப வரல் மடக்கு ஒரு சொல் அல்லது சொற்றொடர் பலபொருள் தந்து செய்யுளின் கருத்தோடு பொருந்த வருவது சிலேடை. ஒரு சொல் அல்லது சொற்றொடர் பல பொருள் தந்து சொற்களின் எழுத்துக்கள் மட்டும் மாறுபட்டு மற்றவை ஒத்திருத்தல் திரிபு எனப்படும்.

மாதுறவு சரியாக அமையா விட்டால்
மாதுறவு பூண்பதன்றி வழியு முண்டா?
மாதருக்குக் கொண்டிருக்கும் மாத ருக்கு
மணவாளன் எடுபிட்யாள்!¹

முன் உள்ள மாதுறவு என்பதை மாது+உறவு எனக் கொண்டு, மாதின் உறவு, சரியாக அமையாவிட்டால், பெரும் துறவு (இரண்டாம் வரியில் உள்ள மாதுறவு-மா + துறவு என பிரிக்கப் படுகிறது) கொள்வதைத் தவிர வழியேது? வெகு தருக்குக் (மா+ தருக்கு) கொண்டிருக்கும். மாதர்களுக்கு (மாதருக்கு) மணவாளர்கள் எடுபிட்யாட்களாகத் தானே இருக்க முடியும். சிலேடையாகவும், மடக்காகவும் கொள்ள இடம் தரும் அரிய வரிகளல்லவா இவை?

திருவோடு வாழ்பவரும் அதிகம் பெற்றால்
திருவோடு கையேந்தி வருவார் ஊரின்
தெருவோடு, துருப்பிடித்தால் இரும்புக் கோட்டை,
திண்டாடிச் சரியாதா?²

குடும்ப நலத்திட்டத்தை விளக்குதற்கேற்ற அருமையான வரிகள் இவை. செல்வச் செழிப்பில் (திருவோடு-திரு+ஓடு) மிதப்பவராயினும் அள்வுக்கு மிஞ்சி அதிகம் பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தால்

¹தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 29-31

² தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 120

³ " " பக் 117

கவிஞருடைய கவிதை வலைப்படும் மீனாக இருந்திட நம் உள்ளம் துடிக்கின்றது. முயற்சி செய்தாலும் முடியாததற்கு எடுத்துக் காட்டு வேண்டுமா? இதோ தருசிறார்;

நிழல்தன்னைக் கையாலே
எடுப்பதற்கு நினைந்தாரின்
முயற்சி போல
விழலா யிற்று! ¹

அகந்தை கொள்வோர் விரைவில் அழிவர் – எதைப் போல?

“உப்பினால் செய்து கடலிலே விட்ட
கப்பலைப் போல”²

இவருடைய உருவகங்களைப் படிக்கும் போது இவர் உருவகத்திற்கு ஓர் உருக்கொடுக்கவே உருவெடுத்தாரோ என்று எண்ணிடத் தோன்றுகிறது. விண் மீன்களை அவர் உருவகப்படுத்திக் கூறுவது நம்மை வியப்புள்ளாக்குகிறது.

வானம் எழுதிய காதல் வரிகளின்
அச்சக் குலைந்த எழுத்துச் சிதறல்!
பகலோன் தழுவிய விண்ணில் உடலில்
நகக்குறி செய்த ஒளிவ டுக்கள்!
விசம்புக் குடையில் விழுந்த ஓட்டைகள்!
இரவுப் பெண்ணாள் நிலாப்பா னையில்
கடைந்த தயிரின் சிதறல் துளிகள்!
நிலாவி ளக்கருகில் நெருங்கிப் படிக்கும்
வான வகுப்பு மாணவர் கூட்டம்!³

இவ்வாறாக ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட அரிய உருவகங்கள் விண்மீன் களைப் பற்றி மட்டும் இடம்பெறக் காண்கிறோம்.

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 149

² தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 112

³ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 29 31

பூக்களைத் “தென்றல் படுத்த மெத்தைகள்” என்றும்,

செவிகளை, “முறைதவறிப் பிறர்பேசும் பேச்சை ஒற்றியெடுக்கும் பிழையொற்றுத் தாள்கள்” என்றும்,

ஐம்பொறிகள் உள்ளமையால் ‘நமது உடலோர் பஞ்சாப்பே!’ என்றும், அண்ணல் காந்தியடிகளை,

‘ஆன்மீக நியூட்டன்’ என்றும்,

குறிப்பிடும் இடங்களில் கவிஞரின் புதிய சிந்தனையோடத்தை நம்மால் காண முடிகிறது.

கவிதைக்கு அழகூட்டுவன அணிகள். அணி நலம் இல்லாக் கவிதை தொலைநோக்கியில்லாத விண்ணாராய்ச்சி நிலையம் போன்றதென்பர். எனினும் விரிவஞ்சிச் சிலவற்றை மட்டுமே இங்கே குறிப்பிடுவேன். அணிகளின் தாய் உவமையணி, அரிய பல உவமைகள் இந்நூலில் ஆங்காங்கே தென்படுகின்றன. கவிஞர் நாற்காலியில் கண்களை மூடிய வண்ணம் சாய்ந்திருக்கிறார். சுற்றிலும் நல்ல இருள்; சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்ட அவர் கண்களைத் திறக்கிறார். பார்வையில் எதுவும் படவில்லை. இந்நிலையைக் குறிப்பிட அவர் கையாளும் உவமை புதுமையிலும் புதுமை!.....

“..... ஆற்றில்
விடுத்தீட்ட வலைமீன் இன்றி
மீண்டது போலப் பார்வை
எடுத்தீடும் காட்சி இன்றி
எய்திய தென்னை மீண்டும்”¹

காட்சியைக் கவ்வாக் கண்ணுக்கு மீனைக் கொள்ளா வலை உவமையாக்கிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதைப் படிக்கும் போது

¹தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 74

இறுதியில் ஓடேந்தி (தீருவோடு)ப் பிச்சை கேட்கும் நிலைக்கு இழிந்து விடுவர்! மடக்கும் திரிபும் கலந்த சுவை வரிகள்! அளவுக்கு மிஞ்சி மனதைத் திரிய விட்டு மக்களைப் பெற்றெடுத்தால் வாழ்வு மடங்கிவிடும் எனக்காட்டக் கவிஞர் மடக்கையும் திரிபையும் இங்குக் கொண்டார் போலும்! துருப்பிடித்தால் என்பதை, துரு+பிடித்தால், துருப்பு+இடித்தால் எனப் பிரித்துச் சிலையையாகவும் கொள்ளலாம்.

இவர் இலக்கண வழுவற்ற கவிதைகள் இயற்றுபவர் என்பதோடன்றி, இலக்கணக் கருத்துக்களைக் கவிதைப் பொருளோடு பொருத்திக் கவிதையிலேயே இலக்கண விளக்கம் செய்யும் இனிய தமிழ்ப் புலவருமாவார்.

நான்கு சீர் கொண்டது அளவடி. முச்சீர் கொண்டது சிந்தடி. வெண்பாவில் முதல் மூன்று அடிகள் நாற்சீர் கொண்ட அளவடிகளாயும், கடைசி அடி முச்சீர் கொண்ட சிந்தடியாயும் அமையும். அளவடியும் சிந்தடியும் வெண்பாவில் சேர்ந்திருக்க அனுமதி உண்டு. இந் நிலவுலகிலோ நிதி மிகுந்தோர் அது குறைந்தோரை அருகிருக்க அனுமதிப்பதில்லை.

சீர்நிறைந்த அளவடியும் சீர்குறைந்த
சிந்தடியும் வெண்பாவில் சேர்ந்திருக்கும்!
பாரினிலே நிதிநிறைந்தோர் அதுகுறைந்தோர்
பக்கத்தில் இருப்பதற்குச் சரியென் பாரா?'

பாட்டு அனுமதிப்பதைப் பார் அனுமதிப்பதில்லை!

பகாப்பதம் பிரிக்க முடியாதது - இஃது இலக்கண விதி. கவிஞர் தன்னைக் கற்பனைக் கணவனாக்கிக் கொண்டு (ஆம்! கணவன் தன்மையை அவர் கற்பனையில் தான் அறியமுடியும்! இன்னும்

மணமாகாதவர்! நூலில் அகம் பொருட் கருத்துக்களை அனுபவித் தறிந்தவர்களை விட அழகுறப் பாடியிருக்கிறாரே என்றால் அந்த வகையில் அவர் திருத்தக்க தேவர்!) * காதலியுடன் பேசுகிறார்:

“அன்பே! பகாப்பதம்நாம்!
ஆர்பிரிப் பாரிங்கே!”¹

கணவனும் மனைவியும் பகாப்பதமானதன் விளைவு? அவரையே கேட்டுப்போமே!

மனைவி கூறுகிறாள்,

“..... பகாப் பதத்து
மொழிப்புணர்ச்சி போலன்பன் வாழ்வில் ஒன்றி
முழுகியுள்ளேன்!”²

ஒன்றியவாழ்க்கையின் பயன் புதிய உயிர்! உலக வழக்கில் பெண்கள் 'முழுகியுள்ளேன்' என்ற சொல்லுக்குக் கொள்ளும் பொருளை நினைந்து இவ்வரிகளைப் படிக்கும் போது நாமும் இன்பத்துள் முழுகி விடுகிறோம்! இந்நாட்டிற்கு வந்த வெள்ளையர்கள்.....

“..... நெடிலடியாய்க்
கழிநெடிலாய் வளரலுற்றார்”³

நாற்சீர் கொண்டது அளவடி. ஐந்துசீர் கொண்டது நெடிலடி; ஐந்துக்குமேல் சீர்கள் கொண்டது கழிநெடிலடி, வந்தவர்கள் மேன்மேலும் வளர்ந்தார்கள் என்பதை இலக்கணக்குறிப்பைக்

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 38

² தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 114

³ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 156

* நூல் வெளிவந்தபோது திருமணமாகாதவர், இப்போது திருமணமாகி இரு ஆண் மக்கட்குத் தந்தையாகவுள்ளார்.

கொண்டு விளக்கும் தீறம் வியத்தற்குரியதொன்றன்றோ? பேரறிஞர் அண்ணாவைப் புகழுமிடத்தில் குறிப்பிடுகிறார்;

“அடியிலே கழிநெடில்போல்
அறிவிலே பெரியவன்
அன்பிலே அளபெடை
ஆற்றலில் வினைச்சொல்தான்!
தன்னடக்கத் தால்மாத்
தீரைக்குறுக்கம்! என்றும்
தீரிதலும் கெடுதலும்
தீண்பாத தோன்றல்
புரிந்து நல்லியல்புடன்
புணர்ச்சியே கொண்டவன்!”

மேலே காணப்படும் சொற்கள் பலவும் இலக்கண உலகில் முதன்மை பெறுவன என்பதை நாமறிவோம்!

இலக்கணம் கவியின் மானம் என்ற கருத்தினாற் போலும், ‘மானம்’ என்ற தலைப்புள்ள கவிதையில் மற்றெல்லாத் தலைப்புகளிலும் உள்ளவற்றைக் காட்டிலும் அதிக இலக்கணக் குறிப்புகள் தந்துள்ளார். மானமில்லாது வாழ்பவன் உயிரில்லா உடற்கூடு! இதை அவர் இலக்கண முறையில் கூறுவது கேளீர்:

“அருங்கவியில் உயிரில்லா எழுத்தை எண்ணி
அலகீடுதல் இலக்கணத்தார் வழக்க மில்லை!
பெருமானம் அற்றவரை எண்ணிப் பார்க்கும்
பிழைச்செயல்கள் நுழைபுலத்தார் செய்வ தில்லை!
வருபாட்டில் அசைச் சொல்போல் பயனி ழந்து
வாழ்வதுமோர் வாழ்வாமோ?”²

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 168

² தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 50

தமிழ் நெஞ்சம் மானம் நீக்கவரும் சிறு செயலை ஏற்காது என்பதை

“வினைச்சொல்போய் வேற்றுமையை ஏற்ப தீல்லை
வெண்பாப்போய்ப் பிறதளையை மண்ப்ப தீல்லை”¹

என்ற வரிகளில் உளஞ்சிலிர்க்க உரைக்கிறார். சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை சிறைப்பட்டும் தன்மானத்தை இழந்தா னில்லை! நிலை குலைந்தாலும் மனம் குலையா மானத்தன்! காவலன் சிறிது நேரம் தாழ்த்திக் கேலி செய்து கொடுத்த நீரைச் சேரன் ஏற்காத தன்மையை பெருமையோடு கவிஞர் பாடுகிறார்:

“ஒலிகுறைந்த உகரமுயிர் எழுத்துத் தான்ஓர்
ஒற்றெழுத்தாய் மாறாது! சந்த னக்கோல்
மெலிந்தாலும் சந்தனந்தான்! பிரம்பா காது!
மேலோர்கள் கெட்டாலும் மேலோ ரேதாம்!”²

உகரம் ஒலி குறைந்தாலும் – மாத்திரையிற் சுருங்கி மெய்யெழுத் திற்குரிய மாத்திரையைப் பெற்றாலும் – அஃது உயிர் எழுத்துத்தான்; மெய்யெழுத்தாக மாறிவிடாது! சேரன் உடலால் சிறையுண்டிருப் பினும் உள்ளத்தால் மன்னனே! இவ்வரிகளைப் படிக்கும்போது “அரைக்கினும் சந்தனம் தன் மணம் மாறாது”, “கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே” என்ற பழந்தமிழ்ப் பழமொழிகள் நம் கண்முன்னே நடமிடுகின்றன. பாக்களில் ஒலி குறையும் போது நெட்டெழுத்து அளவெடுத்து ஒலி நிறைக்கும். அஃதே போல் தம்மினத்தின் புகழ் குறையும் போது தமிழ்மானம் தலையெடுத்து அதை நிலை நிறுத்தும்.

மொழிமுதலில் இடைகடையில் ஒலிகு றைந்தால்
முன்வந்து நெட்டெழுத்து அளபெ டுக்கும்!
பழிவந்து தன்னினத்தின் புகழ்கு றைந்தால்
பைந்தமிழன் பேராண்மை தலையெ டுக்கும்!

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 51

² தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 52

முரண், பாட்டில் அழகு செய்யும். ஆனால் முரண்பாடு நாட்டை அழிவு செய்யும்!

முரண், பாட்டில் நயஞ்செய்யும்!
முன்னேறும் நாடோ
முரண்பாட்டில் தேய்ந்தழியும்!²

முரண், பாட்டில் அழகு செய்வதை அவருடைய பாடல்வரிகளைக் கொண்டே காண்போம். கணவன், மனைவி தேன் இரவுப் பொழுதுகளைச் செலவு செய்தார்கள். செலவு-இரவுப் பொழுது: அதனால் ஏற்பட்ட வரவு - இரண்டு சேய்கள்.

தேனிரவுப் பொழுதுகளைச் செலவு செய்து
செங்கரும்புச் சேயிரண்டு வரவு வைத்தோம்.³

ஒரு துறையில் பெருமைபெற்று நடைமுறையில் உள்ள சொற்களைத் தம் கவிதைகளில் நிரலே அமைத்துச் சுவைபடுத்திக் காட்டும் தன்மை நம் கவிஞர்க்குண்டு. இசைத் துறையில் பாட்டுக்குப் பல்லவி, அநுபல்லவி, சரணம் ஆகியவை உண்டு என்பதை அறிவோம். நெருப்பைப் பற்றிப் பாடும்போது கவிஞர் இச்சொற்களை எழிலுற எடுத்தாளுகின்றார். நெருப்புப் பேசுகின்றது; "வாழ்வு என்ற பாட்டில் நான் பல்லவி அதாவது தொடக்கம். நானின்றேல்-அடுப்புப்பற்றி ளரியாவிடில்-உணவேது? பல்லவியாக நானில்லாவிட்டால் அநுபல்லவியாகப் பசியும் நோயும் தொடரும்: அந்த அநுபல்லவியை நீளவிட்டால் சரணம் மரணமாக இருக்கும்".

பல்லவியில் நானின்றேல் பஞ்சம் சேரும்!
அநுபல்ல விதான்நோய்பின் பாட்டில் கேட்கும்
நல்லதொரு சரணம்ம ரணந்தான்!.....¹

² தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 52

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 160

³ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 117

கணிதத்தின் அடிப்படைச் செய்கைகளாகக் கருதப்பெறும் கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல் ஆகிய நான்கையும் சேர்த்துக் 'கூழ்' என்ற தலைப்பில் 127 ஆம் பக்கத்திலுள்ள சித்திரை முதல் பங்குனி வரையுள்ள மாதங்களின் பெயர்களை அச்சொற்கள் வேறு பொருளில் வரும்படி 'மயில்' என்ற தலைப்பில் 106 ஆம் பக்கத்திலும் பாடியுள்ளவற்றை படிப்போரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விழைகின்றேன்.

நம் கவிஞர் சங்க இலக்கியங்களில் தோய்ந்து திளைத்தவர் ஆதலின், சங்கக் கருத்துக்கள் அவருடைய பாடல்களில் வந்து படிவதை நம்மால் உணர முடிகிறது.

"..... சிறிய கொம்பை
வருத்துபலாப் பெரும்பழம்போல் கடன முத்தம்
வாட்டுமில்லம்!....."¹

என்ற அடிகள் நமக்குச்,

"சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கி யாங்கியவள்
உயிர் தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே!"

என்ற குறுந்தொகை அடிகளை நினைவுட்டவில்லையா?
மயிலைப்பற்றி அவர் பாடும்,

"ஈர நொச்சி இணையடி பெயர்த்தே
ஆடினாய்....."²

என்னும் வரிகள் அகநானூற்றை அடியொற்றிச் செல்லுகின்றன!

தொல்காப்பியம் கூறும் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளும் இந்நூலில் ஏற்ற வகையில் இடம் பெற்றிருப்பதைப் படிப்போர் அறிய முடியும்.

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 64

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 119

² தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 107

ஒரு சுவையை மட்டும் இங்கு விளக்குவேன். சுவைகளில் பாடுதற்கு அருமையானது நகைச்சுவை. அதுவும் தரம் குறையா நகைச்சுவையைப் பாடுதல் அருமையினும் அருமை. மயிலின் மூக்கும் நீண்ட கழுத்தும் சேர்ந்த தோற்றம் கவிஞர்க்கு ஏழினை (7) நினைவுட்டுகிறது. மங்கையும் மயிலும் ஒன்று என்பர். ஆனால் மங்கையின் கழுத்து மயிலின் கழுத்தைப் போல் நீண்டிராமல் குறுகியுள்ளதே - ஏன்? கவிஞர் கூறும் காரணத்தைப் படிக்கும் நம் உள்ளம் நகைக்கிறது. வாய்விட்டுச் சிரிக்கச் செய்யும் சிரிப்பைவிட உள்ளத்தைச் சிரிக்கச் செய்யும் சிரிப்பே சிறந்ததாகும். பெண்ணின் கழுத்து நீண்டிருந்தால் அக்கழுத்து மூடும் அளவுக்குப் பொன் நகைகளைக் கொண்டுவந்து பூட்டு என்று கணவனை நச்சரிப்பாளாம்.

ஏழைப்பெண் தன் கழுத்தும்
இன்னும்மிக நீண்டிருந்தால்
அக்கழுத்து மூடும்
அளவிற்குப் பொன்னணிகள்
தக்கபடி வாங்கிவா
தங்கக் கழுத்தினிலே
தங்கவை என்றிடுவாள்!
கைப்பிடித்தோன் தன்கழுத்தை
மங்கை அறுப்பாள்
மனம் வெறுத்தே என்றுதான்!

அவளுக்குக் குட்டைக் கழுத்தாயிற்று என்று குறிப்பிடுகின்றார். இக்கருத்து, பாவுலகில் நம் கவிஞர் தனக்கு வழிகாட்டியாகக் கொண்டுள்ள பாவேந்தர் பாரதிதாசனாருடைய வரிகளை நினைவிற் கொண்டு பொன்னேபோற் போற்றிப் பெருக்க வேண்டுவது இன்றி யமையாத ஒன்று. தந்தையின் சொத்தைப் பெருக்க வேண்டுவது மைந்தன் கடமையன்றோ? பாரதிதாசனார் பெண்ணின் கழுத்து

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 103

குட்டையாய் இருப்பதற்குக் காரணம் சொல்வார்;

“அயலான் வீட்டில் அறையில் நடப்பதை
எட்டிப் பார்க்கா திருப்ப தற்றே
இயற்கை அன்னை இப்பெண் கட்கெல்லாம்
குட்டைக் கழுத்தைக் கொடுத்தாள்! உனக்கோ,
கறையான் றில்லாக் கலாப மயிலே
நிமிர்ந்து நிற்க நீள்கழுத் தளித்தாள்!

பெண்கள் பிறர் பேசுவதைக் கேட்பதில் ஆர்வம் கொண்டவர்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார் பாரதிதாசனார். பெண்கள் நகையணிய வேண்டுமென்ற தணியாத ஆசை கொண்டவர் என்ற கருத்தைப் புலப்படுத்துகின்றார் தமிழ் அன்பன்!

திருக்குறளில் 'புலவி நுணுக்கம்' என்ற அதிகாரத்தில் தலைவி, தலைவனோடு கொள்ளும் ஊடலைப் படித்து உள்ளம் மகிழ்ந்திருக்கிறோம். காதலன் பூச்சூடி வருகிறான். காதலி "இந்த அழகை யாரோ ஒருத்திக்குக் காட்டுவதற்குச் சூடீனீர்" என்று சினம் கொள்கிறாள். காதலன் "யாரையும் விட நாம் மிக்க காதல் கொண்டிருக்கிறோம்" என்றாலோ, உடனே அவள் "யாரைவிட?" என்று கேட்டு ஊடல் கொள்கிறாள். அவன் "இப்பிறவியில் யாம் பிரிய மாட்டோம்" என்கிறான். அவளோ "அவ்வாறாயின் இனிவரும் பிறவியில் பிரிந்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணமோ?" என்று கூறிக் கண்ணீர் வடிக்கிறாள். "உன்னையே நினைந்துள்ளேன்!" என்று அவன் கூறுகிறான். "நினைப்புக்கு முன் மறப்புண்டே! அவ்வாறாயின் என்னை மறந்தீரோ" என்று ஊடுகிறாள். உடனே "யார் நினைத்ததால் நீர் தும்மினீர்" என்று கேட்டு அழுகிறாள். அவளுடைய ஊடலுக்கு அஞ்சி அவன் தும்மலை அடக்கப் பார்க்கிறான். அவளோ "உம்மவர் உம்மை நினைப்பதை எமக்குத் தெரியாமல் மறைக்கின்றீரா?" என்று வினவுகிறாள். அவளைக் கஞ்சி வணங்கி ஊடல் தீர்க்க

முனைந்தாலோ "நீர் மற்ற மகளிர்க்கும் இத்தன்மையானவராகத் தானே இருப்பீர்" என்று சினம் கொள்கிறாள். பேசினால் தானே வம்பு! பேசாமல் இருப்போம் என்று நினைத்து அவளுடைய அழகை அமைதியாக நோக்குகிறான். அப்பொழுதாவது ஒப்பினாளா? "நீர் யாரை நினைத்து ஒப்புமையாக என்னைப் பார்க்கின்றீர்?" என்று சினந்து கொள்கிறாள். அவன் நிலை இரங்கத் தக்கதாகிவிடுகிறது! இக்குறளோவியம் அனைவரும் அறிந்ததே. அதைக் கருத்திற்கொண்டு நம் அன்பரும் ஒரு புதிய பொலிவுள்ள ஓவியத்தைப் படைக்கிறார். 'மலரழகி' என்கிறான் ஆண். மனைவி கேட்கிறாள்; "நானென்ன வண்டின் எச்சிலா?", "கரும்பே" - இது காதலன் வருணிப்பு. "கரும்பே என்கிறீர்; என் உடலில் கணுக்கள் இருக்கின்றனவா? போதுமே இந்த உவமை". இது அவள் கூற்று கொடி அவளே (கொடியவளே என்று வறிவந்தால் "கொடிய வளை ஏன் மணந்தீர்?" எனக் கேட்கிறாள். "தங்கவடிவாளே!" (தங்கம் போன்ற வடிவுடையவளே!) எனக் குழைகிறான். "என்னை வாளென்றா வைகின்றீர்" எனச் சினம் காட்டுகிறாள். "ஈர நிலவே" என அழைக்கிறான் அவன். உடனே "என் முகத்தில் மறு என்ன கண்டீர்" என்கிறாள் அவள். 'முடித்து வைத்த ஓவியமே"! என்று அவன் தொடர்ந்தாலோ "ஓவியம் ஊமையாயிற்றே! நான் ஊமையல்ல அத்தான்" என்று ஒதுங்கிச் செல்கிறாள்.

“பிறை வளைவு நகவிரலால் தீண்ட, இன்பப்
பேறுதரும் எழில்யாழே!”

என்று அவன் கூற, அவள் "அத்தானே என்னுடம்பில் ஏது கூனல்?" என்று கேட்கிறாள். அதைச் சொன்னாலும் எதிர்ப்பு! என் செய்வான் பாவம்! கணவன் பேச அதற்குத் தான் கூறும் விடையாக ஒருத்தி மனத்துக்குள் எண்ணுவதாக இக்காட்சியை நம் புலவர் அமைத்துள்ளார். புலவி நுணுக்கத்திற்குப் பிறகு குறளில் ஊடலுவகை உண்டே! இங்கு இல்லையா? என்றால் இருக்கிறது. இத்தனையும்

கேட்டு அவன் மனம் தளர்ந்து கடைசியில்,

“நறையொழுகும் பாவேந்தன் பாட்பே என்பார்
நானவரை இறுகணைப்பேன்! தருவேன் செந்தேன்!”¹

பாவேந்தர் பாட்டு ஊடல் தீர்க்கும் ஒப்பற்ற மருந்தாகிறது!

தலைவர்களின் தன்மைகளை எடுத்துரைப்பதில் தனிப்போக்குக் கொண்டவர் தமிழன்பன். அண்ணல் காந்தியடிகள் குறள் நெறியில் வாழ்ந்தவர் என்பதைக் குறிக்கிறார்.

சந்தனத் திருமேனி
தாங்கிவந்த நம்காந்தி
தாள்கொண்டு குறளுரை
எழுதாமல் தனதுவாழ்
நாள்கொண்டே எழுதியவன்!
நடைசிறந்த உரையாளன்!

தாள் கொண்டு உரை எழுதாமல் வாழ்நாள் கொண்டு உரை
வரைந்தவன் – இது தன்னிகரில்லாப் படைப்பல்லவா?

பேரறிஞர் அண்ணாவின் எழுச்சியை, வளர்ச்சியை வாய்விட்டுப்
பாடி மகிழ்சிறார்.

தேய்த்தார்கள் அண்ணாவை
இரத்தினமாய்த் திகழ்ந்திட்டான்!
காய்ந்தவர்கள் அரைத்தார்கள்
சந்தனமாய்க் கமழ்ந்திட்டான்!²

காய்ந்தவர்கள் – இதைக் காய்ந்தவர்கள் என்றும், காய்ந்து அவர்கள்
என்றும் படித்து மகிழலாம்.

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 115

² தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 153.

தண்ணீருள் அழுத்திவிடத்
 தாமுயன்றார் அவனோ,நல்
 எண்ணெயைப் போல
 எழுந்துவந்தான், அவன் குரலை
 அடக்குதற்குப் பாடுபட்டார்!
 தும்மலையார் அடக்கியுள்ளார்?
 படுக்கவைக்கப் பார்த்தார்கள்
 தஞ்சைப்ப துமையானான்!
 மண்ணுக்குள் மறைத்துவிட
 மனமிருண்டோர் முயன்றார்கள்;
 கண்பறிக்கும் வயிரமென
 வெளிவந்து காட்சிதந்தான்!
 மலைமுகட்டைக் கைத்துண்டால்
 மறைத்துவிட முடிந்தீடுமா?¹

இப்பகுதியை விளக்கினால் இதுவே தனி நூலாக மாறிவிடும் என்பதால் இத்தோடு நிறுத்துகிறேன்.

மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்களின் எழுத்தாற்றலை விவரிக்கும் கவிஞர், அவரெழுத்தை, உயிர் எழுத்து, மெய்யெழுத்து, உயிர்மெய்யெழுத்து, முதல் எழுத்து, சார்பெழுத்து, ஆய்த எழுத்தாக-தமிழ் எழுத்தின் இலக்கணமாகக் காணுகிறார்.

துடிப்புள்ள உன்னெழுத்தோ
 உயிரெழுத்து! துரோகிகளின்
 பொய்யெழுத்தை
 அடித்தோட்டும் மெய்யெழுத்து!
 படிப்பவரின் உயிர்மெய்யை
 ஆட்டி வைக்கும்

²தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 174

¹தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 174-75

விடிவெழுத்து! தூயநெறிச்
சார்பெழுத்து! வெற்றிபெறும்
முதல்எழுத்தாம்!
ஒடிந்துவிழப் பகையறுக்கும்
ஆயுதஎழுத்துன்றன்
உயரெழுத்தாம்!

இப்படிப் பல்வகையிலும் புதுமை புகுத்தும் கவிஞர் அறிவியல் கருத்துகளைக் கவிதை வழிக் கூறமுடியும் என்பதிலும் ஒரு முன்னோடியாக விளங்குகிறார். மழையைப் பற்றிப் பாடும்போது அது 'வானமாகிய கல்வி ஆய்வறையில் இருந்து கவிழ்ந்து கொட்டும் பாதரசமா என்கிறார்!

"..... வானில் கல்வி
ஆய்வறையில் இருந்து கவிழ்ந் தீட்ட முல்லை
வெள்ளைநிறப் பாதரசம் இந்த மண்ணில்
விரைந்துமழை யாகியதோ!

எவன் ஒருவன் கவிதையைப் படிக்கும்போது தன்னை மறந்து ஓங்கிய இன்பம் எய்துகிறானோ அவன் தன் வாழ்நாள் முழுதும் ஒரு வரிசூடக் கவிதை எழுதாதவன் ஆயினும் அவனை உண்மைக் கவிஞன் ஆவான் என்கிறார் ஓர் அறிஞர்.

"He who finds elevated and lofty pleasure in the feeling of poetry is a true poet, though he never composed a line of verse in his entire life-time".
-Mad. Dudevant.

இதுவரை நான் ஒருவரியும் கவிதை யாத்தவனில்லை. ஆயினும் தமிழன்பன் கவிதைகளில் உள்ளமுருக்கும் இன்பம் காண்கின்றேன்.

²தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 143

¹ தமிழன்பன் கவிதைகள், பக். 11

ஆதலின் நானும் ஓர் கவிஞனே! உங்களையும் இந்நூலைப் படித்து
ஒங்கிய இன்பமெய்தி உண்மைக் கவிஞர்களாகத் திகழ
உவகையோடு அழைக்கின்றேன்.

அன்புடன்

சு. செல்லப்பன்.

கோவி. மணிசேகரனின்

குடவாயிற் கோட்டம்

அருமை நண்பர் கோவி. மணிசேகரன் அவர்களின் வரலாற்றுப் புதினமான 'குடவாயிற் கோட்டம்' தினமணிக் கதிர் நடத்திய போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றுள்ளது. இப்புதினத்தைத் திறனாய்வு செய்ய வேண்டிய பொறுப்பை நண்பர் எனக்களித்துள்ளார். அவர் அன்புக்கு நன்றி. இக்கதையின் சுருக்கம் வருமாறு;

இரும்பொறை சேரமாமன்னன், கோதைமார்பன் அவனுடைய தம்பி, கொங்குநாட்டுக் குறுநில மன்னனிடமிருந்த "கல்கவணை" என்னும் புதிய போர்க்கருவியைப் பற்றி அறிந்துவர அண்ணனால் ஒற்றனுப்பப்பட்ட கோதை மார்பன் அங்கு வந்திருந்த மங்கலபுரத்துக் குறுநில மன்னன் மூவனின் மகள் நீலவல்லியைக் கண்டு காதல் கொண்டான். மூவன் மூர்க்கன்; சேரனோடு மாறுபட்டவன். சேர இளவல் என்று தெரிந்தும் நீலவல்லி கோதைமார்பனைக் காதலித்தாள்.

தமிழ்நாட்டில் வளர்ந்து வந்த சைன, பௌத்த மதங்களின் வளர்ச்சியைத் தடுக்க முனைந்த சோழப் பேரரசன் செங்கணான் சிவத்தொண்டியற்றும் முறையில் நாடு முழுவதும் எழுபது கோயில்களைக் கட்ட முடிவு செய்தான். முதலாவதாகத் திருவானைக்காவில் சிவலாயம் தோற்றுவிக்க எண்ணி அதன் தொடக்க விழாவில் கலந்து கொள்ளுமாறு தமிழ்ப் பெருமன்னர்கள், குறுநில மன்னர்கள் அனைவர்க்கும் அழைப்பனுப்பினான்.

அண்டை நாடுகளுடன் நட்புப் பூண்டு தமிழகத்தை அமைதிப் பூங்காவாக ஆக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்ட இரும் பொறை, சோழனின் அழைப்பையேற்று உறையுருக்குப் புறப்பட்டான். கோவில் தொடக்கவிழாவில் கலந்து கொள்வதோடு செங்கணானின் தங்கை நல்லினியைத் தன் தம்பி கோதைமார்பனுக்கு மணம்பேசிச் சோழ-சேரப் பேரரசுகளை உறவினால் இணைக்கவும் சேரமான் முடிவு செய்தான். இரும்பொறை புறப்படும்போது கோதை மார்பன் தலைநகரில் இல்லை. மூவனுடன் அவன் மகள் நீலவல்லியும் உறையுருக்குப் புறப்பட்டுள்ளாள் என்பதறிந்து அவளைக் காண்பதற்கு அண்ணனிடம் எதுவும் சொல்லாமல் அண்ணியிடம் மட்டும் வஞ்சி சென்று வருவதாகக் கூறிச் சென்றிருந்தான்.

பயணத்தில் காட்டிடையில் கோதைமார்பன் மங்கலபுரத்து ஒற்றன் ஒருவனைக் கொன்றான். இறந்தவனிடம் மூவனிடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டிய ஓலை ஒன்றிருந்தது. நீலவல்லியை எவ்வாறு காண்பது என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்தவனுக்கு இஃது ஓர் அரிய வாய்ப்பாயிற்று. ஒற்றன் அணிந்திருந்த உடைகளுடனும் ஓலைகளுடனும் மூவனைக் காணச் சென்றவன் மூவனுடன் நீலவல்லியும் இருக்கக் கண்டான்.

காதலர்களின் கண்கள் பேசிக் கொண்டன. மகளிடம் பேச்சுப் போக்கில் அவளைக் கோதைமார்பனுக்கு மணமுடிக்குமாறு சேரனுக்கு ஓலை அனுப்பியதாகவும் அதற்கவன் மறுத்து விட்டதாகவும் இனி அவளைச் சோழத்தானைத் தலைவனும் குறுநில மன்னனுமான பழையனுக்கு மணம் முடிக்கப் போவதாகவும் மூவன் கூறினான். காதலர் இருவரும் இது கேட்டுக் கலக்கமுற்றனர். நீலவல்லியின் தோழியின் துணை கொண்டு அன்றிரவு பெண்ணுடை பூண்டு நீலவல்லியை அவள் அறையில் கோதைமார்பன் சந்தித்தான்.

தந்தையைத் தம் திருமணத்திற்கு இணங்க வைக்க முடியும் என நீலவல்லியும், தமையனை ஒப்பச் செய்ய இயனுமெனக் கோதைமார்பனும் கூறிக் கொண்டனர். காதலர் உள்ளங்களில் களிப்பு நிரம்பியது. மறுநாள் மூவனுடன் கோதைமார்பன் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கும் வேளையில் மூவனுடைய ஒற்றர் தலைவர் நெடுவேட்டுவன் அங்குவர, இனி உடனிருப்பது இடர் விளைக்கும் என்ற எண்ணத்தால் கோதைமார்பன் குதிரையைத் தட்டிவிட்டுப் பறந்தான். நெடுவேட்டுவன் மூலம் அதுவரை உடன் வந்தவன் சேர இளவல் என்றறிந்த மூவன் பெருஞ்சினம் கொண்டான்.

திருவானைக்காவில் அசிலாண்டேசுவரி ஆலயப்பணி தொடங்கிற்று. விழா நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையில் சோழ மன்னனின் பட்டத்து யானை மதம் கெண்டது. பாகர்கள் அடக்க முடியாது தவித்தனர். மக்கள் கதிகலங்கிக் கொண்டிருந்தபோது மாறுவேடத்தில் ஆண்டிருந்த கோதைமார்பன் யானையை அடக்கினான். ஏற்பட்ட சந்தடியில் தன்னை வெளிக் காட்டிக் கொள்ளாமல் மறைந்து விட்டான். இரும்பொறை, நீலவல்லி ஆகிய இருவர் மட்டுமே அவனை இனம் கண்டு கொண்டனர்.

சித்தர் ஒருவர் அங்குத் தோன்றி, கருவறைக்குக் கால்கோள் செய்ய ஓர் இடத்தைக் காட்டினார். அவ்விடத்தில் பள்ளம் தோண்டிய போது அங்கே ஒரு வாள் புதையுண்டிருக்கக் கண்டனர். அவ்வாள் தெய்வ அருளால் கிடைத்ததாக எண்ணிச் சோழன் மகிழ்ந்தான். மூவன் சித்தரை மதியாது சினந்து பற்களைக் கடித்தான். சித்தரோ, "இவனுடைய முடிவு பற்களில் நின்று சரித்திரம் பேசும்" எனக் கூறி மறைந்தார்.

சேரமாளும் செங்கணாளும் கோதை மார்பனுக்கு சோழனின் தங்கை நல்லினியை மணம் முடிப்பதென உறுதி செய்தனர். ஊருக்குத்

திரும்பும் முன்னே நீலவல்லியைக் கண்டு கூறிப்போக அவள் தங்கியிருந்த மாளிகைப் பக்கம் வந்த கோதைமார்பன் நெடுவேட்டுவனால் கைது செய்யப்பட்டான். கைது செய்யப்பட்ட கோதைமார்பன் மாறுவேடத்தில் இருந்தமையால் அவனை அங்குள்ளோர் அறிந்து கொள்ள இயலா தாயிற்று. நெடுவேட்டுவன் அவனை அறிவான். கைது செய்யப்பட்டவன் கோதை மார்பன் என்பதையும் அவனிடம் நீலவல்லி காதல் கொண்டிருப்பதையும் எடுத்துரைத்து அரசவை விசாரணை மூலம் சேரகுல மானத்தைச் சிதைக்க வேண்டும் என்று மூவனுடைய வெகுளியைப் பெருக்குவித்தான். மறுநாள் எண்பேராயமும் ஐம்பெரும் குழுவும் கூடிய அரசவை விசாரணை மூலம் சேரகுல மானத்தைச் சிதைக்க வேண்டும் என்று மூவனுடைய வெகுளியைப் பெருக்குவித்தான். மறுநாள் எண்பேராயமும் ஐம்பெரும் குழுவும் கூடிய அரசவையில் ஐய நிலையில் பிடிபட்ட கோதைமார்பன் விசாரிக்கப்பட்டான். மூவன் அவனை வீரமற்றவன் எனப்பழிக்க, அவனோ முந்தைய நாளில் யானையை அடக்கியவன் தானேயென மெய்ப்பித்தான். மேலும் தன்னை இழித்துப் பேசிய மூவனைத் தாக்கக் கோதைமார்பன் பாய்ந்தான். அதுவரை பொறுமையாயிருந்த இரும்பொறை தன் இளவலைத் தடிக்கொண்டு தாக்கித் தடுத்தான். விசாரிக்கப்பட்டோன் சேர இளவல் என்பதறிந்ததும் அவையோர் வருந்தினர். தன்னை இழிவுபடுத்திய மூவனைப் பழிக்குப் பழி சூழ்வதாக வஞ்சி இளவல் வஞ்சினமுரைத்தான். காதலனுக்கு நேர்ந்த இழிவை நீலவல்லி அறியாதவாறு மூவன் மறைத்தான். பழையனிடம் தனிமையில் நீல வல்லியை அவனுக்கே மணமுடிப்பதாகக் கூறி, தான் சேரனோடு போர் தொடுத்தால் பழையன் படையோடு வரவேண்டும் என அறிவித்து மூவன் தன்னூர் திரும்பினான். கோதைமார்பனும் அண்ணனுடன் தலைநகர் திரும்பினான்.

மூவனின் மூர்க்கத்தனத்தால் போர் மேகம் சூழக்கண்ட இரும்பொறை "கணைக்கால்" என்ற புதிய போர்க்கருவியைக் கண்டு பிடித்தார். அஃது ஒரே வேளையில் ஆயிரக்கணக்கான அம்புகளை எய்து எதிரிகளைக் கொல்ல வல்லது. இக்கருவியைக் கண்டுபிடித் தமையால் இரும்பொறை "கணைக்கால் இரும்பொறை" எனப் பாராட்டப்பட்டார்.

குமரிமுனை சென்றிருந்த புலவர் பொய்கையார், சேரன் சோணாடு சென்றிருப்பதறிந்து வழியில் செங்கணானைச் சென்று கண்டார். தன்னைப் பற்றிப் பாடுமாறு செங்கணான் புலவரை வேண்டினான். புலவரோ, "இரும்பொறையைப் பாடிய வாயால் இன்னொருவரைப் பாடமாட்டேன்" என்றிட்டார். ஆயினும் திருவானைக்காவில் பெற்ற தெய்வ வாளையுடைய அவனை வெற்றி கொள்ள ஈரேழு பதினான்கு புவனத்திலும் எவருமில்லை என வாழ்த்தினார். புலவர் சேரநாடு சேர்ந்து இதைப் பற்றிப் பொறையனிடம் கூறியபொழுது அவர் புலவரிடம் "அது எப்படி? உங்கள் நண்பன் இரும்பொறையை மறந்துவிட்டீர்களா?" என்றார். புலவரோ "இல்லை! நீங்கள் சமாதானம் பூண்டு விட்டதால் போரைப் பற்றிய பேச்சுக்கு இடமேது? புலவன் வாக்கு சத்தியமாய்ப் பொய்க்காது" என்றார்.

கோதைமார்பன் மூவனோடு போர் தொடுத்து வெற்றி கண்டான். தொண்டி நகரின் கோட்டைக் கதவுகளில் இழைப்பதற்காக மூவனின் பற்களைப் பிடுங்குமாறு கட்டளையிட்டான். நீலவல்லி கெஞ்சினாள். சேர இளவல் இரங்கவில்லை. காதலை வெளிப்படுத்தி வேண்டினாள். காதல் வேறு கடமை வேறு என்றான். பல் பிடுங்கப்பட்ட மூவன் மாண்டான். தந்தையின் கொலைக்குப் பழிக்குப் பழி வாங்கப் போவதாக நீலவல்லி வஞ்சினம் கூறினாள். அவளைக் கழுமலச்

சிறையில் அடைப்பதாகச் சிறைபிடித்து நாடு திரும்பினான் கோதை மார்பன்.

வழியில் செங்கணானின் மகன் நல்லிடிக்கோன் கோதை மார்பனைச் சந்தித்து நீலவல்லியைச் சிறையெடுத்தது அறமன்றென்றும் அவளைச் சோழர் தானைத்தலைவன் பழையன் மணக்க இருப்பதால் விடுவிக்க வேண்டுமென்றும் சோழ மன்னர் எழுதியிருந்த ஓலையைத் தந்தான். கோதை மார்பன் மறுத்துவிட்டான். ஆயினும் நீலவல்லி விடுபட்டு நல்லிடிக்கோனுடன் சோணாடைந்தாள். கோதை மார்பன் தலைநகர் திரும்பியதும் மூவனின் பற்கள் கோட்டைக் கதவுகளில் இழைக்கப்பட்டன.

சோழன் சேரார்க்கு முடங்கல் எழுதினான். நல்லினியின் மணம் விரைவில் முடிய வேண்டுமென்றும், இழுக்கு நேர்ந்த ஒருவன் மகளைத் தன் தானைத் தலைவன் மணப்பது முறையன்றென்பதால் மூவனின் பற்களைச் சோணாட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்றும் ஓலையில் கண்டிருந்தது. கோதை மார்பன் இணங்கவில்லை. மந்திராலோசனை கூடியது. முடிவில் "மூவன் பல்லை அனுப்புவதற்கில்லை. உடனடியாக நீலவல்லியை அனுப்பி வைக்கவும்" என்று ஓலை சென்றது. ஓலையைக் கண்ட செங்கணான் கொதிப் படைந்தான். அமைச்சர் அமைதிப்படுத்தினார். நீலவல்லியை அனுப்பி வைக்கலாம் என்றும் அவளுக்கு மானக்குறைவு ஏற்பட்டால் அது காரணமாகப் படையெடுக்கலாம் என்றும் அவர் கூறினார்.

நீலவல்லி சேர நாட்டுக்கனுப்பப்பட்டாள். அவளைக்கோதை மார்பன் சிறையிலடைத்தான். உடன் வந்த தூதுவர்கள் கொணர்ந்த ஓலையை ஆற்றில் எறிந்தான். கேட்ட செங்கணான் தெய்வ வாளைத் தரித்துத் தானே சேர நாட்டின் மீது படை நடத்தினான்.

பொய்கையாரின் வாக்குப் பொய்க்கக்கூடாது என்பதில் இரும்பொறை உறுதியாய் இருந்தார். சேரர் வெற்றி பெற்றால் தெய்வவாள் குறித்துப் பொய்கையார் கூறியது பொய்யாகிவிடுமே! தமிழ்ப் புலவன் சொல் பொய்க்காதிருக்கத் தான் தோல்வியை ஏற்க முடிவு செய்தான். கோதைமார்பன் கணைக்கால் கருவியைப் பயன்படுத்தற்கிடமில்லாமல் இரவோடிவாகத் தம்மிடமிருந்த அம்புப் பொதிகளுக்குத் தாமே தீ மூட்டி அழித்தார். போரில் சேரர் படைத்தலைவர்கள் மாண்டனர்; சோழர் தானைத் தலைவன் பழையனும் மாண்டான். இரும்பொறை தோற்றுப் பிடிபட்டார்! கோதைமார்பன் தப்பிச் சென்றான்! குடவாயிற் கோட்டச்சிறையில் கணைக்கால் இரும்பொறை அடைக்கப்பட்டார்!

பொய்கையார் "களவழி" பாடிச் செங்கணானை மகிழ்வித்தார். பரிசாகச் சேரன் விடுதலையைக் கோரினார். அவர் சிறைவீடு செய்ய வருவதற்கு முன்னர் தண்ணீர் கிடைக்காது தன்மானமிழந்த தன்மையை எண்ணி மருகிச் சேரன் உயிர்விட்டான். விடுதலை செய்ய விரைந்து வந்த பொய்கையார் தம் நண்பனின் உயிரற்ற உடலைக் கண்டு கதறினார். அவன் இறந்தானாயினும் என்றும் இறக்காத பாட்டொன்றை இறப்பதற்கு முன்னர் எழுதி வைத்துச் சென்றிருந்தான்!

நல்லினி பௌத்த அறம் பூண்டாள்! எம்மத நெறியைத் தவிர்த்துச் சிவநெறியைப் பரப்பச் செங்கணான் கோவில் கட்டினானோ அதே மதத்தைச் சார்ந்ததன் மூலம் தனக்கு மணம் பேசியவனைத் தவிக்கவிட்ட அண்ணனைப் பழி வாங்கிவிட்டாள்! சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறைபுலவன் வாக்குப் பொய்க்காமல் இருக்கத் தான் தோற்ற கதையை அறிந்த செங்கணான் அவமானத்தில் கூனிப் போனான்.

சிறையில் இரும்பொறையில் உடலைச் சூழ்ந்து செங்கணானும் பொய்கையாரும் இருந்த வேளையில் கோதை மார்பன் அங்குத்

தோன்றினான். அவளைக் கண்ட பொய்கையார் விக்கிமுதார். "பெருமானே! அண்ணன் இக்கவிதை மூலம் சரகாச் சரித்திரமாகி விட்டார். இந்த ஓலை நறுக்கு சோழரை யுகயுகாந்திரத்துக்குப் பழி வாங்கிக் கொண்டே இருக்கும்" என்றான் கோதைமார்பன்.

கோதைமார்பனின் கைகளைச் சோழமன்னர் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார்! இக்காட்சியை இரும்பொறையின் ஆவி கண்டு மகிழ்ந்தது! இவ்வாறு "குடவாயிற் கோட்ட"க் கதை முடிவடைகிறது.

வரலாற்றுப் புதினங்கள்:

வரலாற்றுப் புதினங்கள் பல இப்பொழுது வெளிவரத் தொடங்கி யுள்ளன. வரலாற்று அறிவில்லாதார் இப்புதினங்களைப் படிக்கும் பொழுது, அவற்றில் வரலாற்றுப் பகுதிகள் யாவை? கற்பனைப் பகுதிகள் யாவை? என்று அறிய இயலாமற் போய்விடுகிறது. புதின ஆசிரியர்களின் சொல்லாட்சியும் கதைக் கட்டுக்கோப்பும் அதிலுள்ள அனைத்தும் உண்மை நிகழ்ச்சிகளே என்றெண்ணிடச் செய்கின்றன. எனவே வரலாற்றுப் புதினங்களின் இறுதியில் உண்மை வரலாற்றுப் பாத்திரங்கள், செய்திகள் யாவை? கற்பனைப் படைப்புகள் யாவை? என்பன பற்றிய தெளிவான குறிப்பு இருக்க வேண்டுவது மிகமிக இன்றியமையாதது. இக்குறிப்பு இரு வகைகளில் பயன்படும். ஒன்று உண்மை வரலாறு சொல்ல; மற்றொன்று ஆசிரியரின் கற்பனை வளத்தை அறிய.

கோவையான வரலாற்றுப் பகுதியில், கருப்பொருளைக் கொண்டுள்ள புதினங்களிலேயே கற்பனை நிகழ்ச்சிகளைப் பிரித்தறிய முடிவதில்லையெனின் வரலாற்றுத் தெளிவும் விளக்கமும் போதிய அளவில் கிடைக்கப்பெறாத காலத்திய செயல்களை மையமாகக் கொண்டுள்ள இந்நெடுங்கதையில் உண்மை எது, கற்பனை எது? என்று பிரித்துப் பார்ப்பது எளிய செயலல்லவே!

இப்புதினத்தைப் பொருத்தவரை உண்மை வரலாற்றுக் குறிப்பு மிகக் குறைவு. ஆசிரியர் தம்முடைய எழுத்தோட்டத்தால் கதையை வளர்த்துள்ளார். சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை சோழன் செங்கணானால் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறை வைக்கப்பட்டான்; கணைக்காலிரும்பொறை நீர் கேட்டு அதைப் பெறக் காலந்தாழ்ந்த மையால் உயிர் விட்டான். செங்கணான் சிவத்தலங்கள் கட்டியவன்; கணைக்காலிரும்பொறையை யடுத்து கோதை மார்பன் பட்டத்துக்கு வந்தான். குறுநில மன்னன் மூவனை வென்று அவன் பற்களைச் சேரன் தன் கோட்டை வாயிற் கதவில் பதித்து வைத்தான். பாண்டிய நாட்டுக் குறுநில மன்னனான பழையன் சோழர்களின் தானைத் தலைமையேற்றிருந்தான் - என்பவை மட்டுமே வரலாற்றுக் குறிப்புகளாக நமக்குக் கிடைக்கின்றன. சோழன் செங்கணானுக்கு நல்லிக்கோன் என்ற மகன் இருந்ததாக அன்பில் செப்பேடு கூறுகிறது. மற்றச் செய்திகள் யாவும் ஆசிரியரின் கற்பனைகளே!

கதையில் இடம் பெறும் இரு முக்கியப் பெண் பாத்திரங்களும் ஆசிரியருடைய சொந்தப் படைப்புகள்! நீலவல்லியும், நல்லினியும் 'கோவி' யின் கற்பனையில் தோன்றிய நல்லிசைப் பெண்மணிகள். எனவே, அவர்களையொட்டி எழுந்ததாகக் கூறும் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் புனைந்துரையே! கற்பனைப் படைப்பான நீலவல்லி நஞ்சு குடித்துச் சிறையிலே மடிகிறாள். நல்லினி துறவற மேற்கிறாள்.

வரலாற்றுச் சான்றுகள் :

இக்கதையில் வரும் மாந்தர்களைப் பற்றிய செய்திகள் தமிழ் நாட்டு வரலாற்றில் தொடர்ச்சியற்றவையாகவும் மாறுபாடுகளுக்கிடமளிப்பவையாயும் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் கிடைக்கும் ஆதாரங்களைப் பொருத்தமுறப் புனைந்து ஆசிரியர் கதையை வளர்த்துச் செல்கிறார்.

சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை தொண்டியைத் தலை நகராகக் கொண்டு ஆண்டவன். இவன் தன்னொடு பகைத்துப் போர் செய்த மூவனைக் கொன்று அவன் பல்லைப் பிடுங்கித் தன் கோட்டை வாயிலில் பதித்தான் என்ற செய்தியைப் பொய்கையார் பாடியுள்ள நற்றிணைப் பாடல் கூறுகிறது.

"..... மூவன்
முமுவலி முள்ளெயி நழுத்திய கதவில்
கானலந் தொண்டிப் பொருநன்"¹

மூவனுடைய வலியை அடக்க இரும்பொறை அனுப்பிய படையைக் கோதைமார்பன் தலைமையேற்று நடத்தியதாகக் கதையாசிரியர் கற்பனை செய்துள்ளார். மூவனின் பல்லைப் பிடுங்குமளவுக்குக் கோதைமார்பன் சினங்கொள்ள வேண்டிய காரணங்களையும் அவர் கதைப் போக்கில் பொருத்தமுற விவரித்துக் காட்டியுள்ளார்.

இச்சேர மன்னனுடைய பாசறையில் ஒரு நாள் இரவில் யானைக்கு மதம் கண்டது. உறங்கிக் கொண்டிருந்த வீரர்கள் செய்வ தறியாது திகைத்து மருண்டனர். செய்தியறிந்த சேரமான் விரைந்து போந்து யானையை அடக்கினான். அதன் பிறகு வீரர்கள் திரையறிந்த கடல் போல ஆரவாரமடங்கி இனிது உறங்கினர். இச்செய்தியையும் அதே நற்றிணைப் பாடல் அறிவிக்கின்றது.

"..... பாசறை
நெஞ்சு நடுக்குறூஉம் துஞ்சா மறவர்
கடாஅங் கழீஇய கதனடங்கு தடவுநிலைக்
களிறு"²

இதிலிருந்து யானைகளை அடக்குவதில் இரும்பொறை வல்லவன்

¹ நற்றிணை 18 : 2 - 4

என்பது புலனாகிறது. ஒரே குடும்பத்தில் தோன்றிய கோதைமார்பனுக்கும் இவ்வாற்றல் இருப்பது இயல்பேயாம். அவனுடைய இவ்வாற்றலை வெளிப்படுத்தச் சோழனின் மதங்கொண்ட பட்டத்து யானையை அவன் அடக்கியதாக ஆசிரியர் தம் புதினத்தில் படைத்துக் கொள்கிறார்.

வரலாற்றில் சோழன் சேரன்மீது படையெடுத்ததற்கான காரணம் அறியக்கூடியதாக இல்லை. யாது காரணத்தாலோ பெரும்பகையுண்டாக இருவரும் பொருதனர். இப்போர் நிகழ்விடம் பற்றி வரலாற்றாசிரியர்களிடையே கருத்து வேற்றுமையுள்ளது. "போர் நிகழ்ந்த இடம் குணவாயிற் கோட்டம் எனத் தமிழ் நாவலர் சரிதையும் வெண்ணிறப் பறந்தலை என நற்றிணை முன்னுரையும் திருப்போர்ப் புறமெனப் புறநானூற்றுக் குறிப்பும் கூறுகின்றன,"¹ ஆயினும் போர் நிகழ்விடம் கழுமலம் என்பதே பெரும்பான்மைக் கருத்தாகும்.

போதைமார்பனைக் கணைக்காலிரும்பொறையின் தம்பியாக ஆசிரியர் காட்டுகிறார். இது குறித்தும் வரலாற்றில் தெளிவான சான்று தென்படவில்லை. "பொய்கையார் சோழனைப் பாடி, சேரனது விடுதலையை வேண்டிப் பெற்றார். சிறை வீடு செய்யப் பொய்கையார் வந்து சேர்வதற்குள் இரும்பொறை உயிர் விட்டான். நடந்ததறிந்து செங்கணான் வருந்தினான். பின்னர் அனைவரும் சேரநாடு சென்று, அரசியற்குரியாரை ஆராய்ந்து, கோதை மார்பன் உரியனாதல் கண்டு முடி சூட்டினர்" என்ற கருத்தினை திரு. ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் "சேரமன்னர் வரலாறு" என்ற நூலில் குறிப்பிட்டு உள்ளார்கள். கணைக்காலிரும்பொறையின் உயிர் நண்பரான பொய்கையார் கோதைமார்பனைப் பற்றிப் பாடியுள்ள இரண்டு பாடல்கள் புறநானூற்றில் காணப்படுகின்றன. இதனாலும் கோதைமார்பன்

¹ நற்றிணை 18 : 5 - 9

இரும்பொறைக்குப் பின் பட்டத்துக்கு வந்தவன் என்பது புனைகிறது. கோதை மார்பன் இரும்பொறையின் மகனாகவோ, தம்பியாகவோ அன்றிப் பங்காளியாகவோ இருந்திருக்க வேண்டும். கதையாசிரியர் அவனுக்குத் 'தம்பி' இடத்தைத் தந்து கதையை புனைந்துள்ளார்.

முறையான வரலாறு இல்லாத தன்மையால் "சேரமான் இறக்க வில்லை; பொய்கையார் வேண்டுகோட்படி அவர் அன்பு காட்டும் அரசனாய் சேரமானைச் சிறையினின்றும் விடுத்து அவர்பால் ஒப்படைத்துச் செங்கணான் மகிழ்ந்தான்" என்னும் கருத்தை வெளிப்படுத்துவாரும் உண்டு.' கீழ்க்காணும் கவிதை அடிகள் இக் கருத்துக்கு ஆதாரமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

"களவழிக் கவிதை பொய்கை உரைசெய்ய, உதியன்
கால்வழித் தளையை வெட்டி அரசிட்ட பரிசும்"²

"..... இன்னருளின்
மேதக்க பொய்கை கவிகொண்டு வில்லவனைப்
பாதத் தளைவிட்ட பார்த்திபனும்"³

"மயிர் நீர்ப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார் உயிர் நீப்பர் மானம் வரின்" என்ற திருக்குறளுக்கு இலக்கணமாக விளங்கியவன் இரும்பொறை. "குழறப்பினும்..... என்ற பாடல் மூலம் மானவிளக்கம் தந்த அம்மாமன்னன் சிறையிலே மாண்டான் என்பதுதான் பொருத்தமானதும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதுமாகும். "வயிற்றுத் தீத்தணியதாம் இரந்து உண்ணும் தன்மையுடையாரை" அரசகுலம் பெற்றெடுக்குமா என்றெழுதிய கை, பிச்சையெனத் தந்த அரசைப் பெற்றது என்று கூறுவது முறையாகாது. இதை கருத்திற் கொண்டு இக்கதையில் ஆசிரியர் அவன் இறந்து தன் கவிதையால்

¹ புலவர் கோவிந்தன் - சங்ககால அரசர் வரிசை (1)

² செயங்கொண்டார் - கவிங்கத்துப் பரணி

³ ஒட்டக்கூத்தர் - விக்கிரம சோழனுலா.

இறவாத் தன்மைபெற்று விளங்குவதை அழகுறச் சித்திரித்திருப்பது மிகவும் பொருத்தமானதாம்.

சோழன் செங்கணானை "கழல் மன்னர் மணிமுடிமேல் காகம் ஏறத் தெய்வவாள் வலங்கொண்ட சோழன்" என்றும்,

"இருக்கீலங்கு திருமொழிவாய் எண்போள் ஈசற்கு
எழில்மாடம் எழுபது செய்து உலகம் ஆண்ட
திருக்குலத்து வளச்சோழன்"¹

என்றும் திருமங்கையாழ்வார் பாராட்டுகின்றார். இதைக் கருவாகக் கொண்டு செங்கணான் திருவானைக்கா ஆலயம் எழுப்பத் தொடங்கிய நிகழ்ச்சியிலிருந்து ஆசிரியர் கதையைத் தொடங்குகிறார். தெய்வவாள் கிடைத்ததை ஒரு நிகழ்ச்சியாகவும் சித்திரித்துக் காட்டுகிறார்.

பழையனைப் பற்றிய செய்திகளும் வரலாற்றில் கோவையாக இல்லை. பழையன் பாண்டிய நாட்டுக் குறுநில மன்னன். அவன் தலைநகர் மோகூர் என்று கூறப்படுகிறது.

"மழையொழுக் கறாஅப் பிழையா விளையுள்
பழையன் மோகூர்....."²

என்று பாடுகிறது மதுரைக்காஞ்சி. அகநானூற்றுப் பாடல்கள் பழையனின் தலைநகர் போர் என்று குறிப்பிடுகின்றன.

".....வென்வேல்
மாரி அம்பின் மழைத்தோல் பழையன்
காவிரி வைப்பிற் போலார் அன்ன....."

..... காவிரிப் படப்பைப்
புனன்மலி புதவிற போலார் கிழவோன்
பழையன்"⁴

¹திருமங்கையாழ்வார், பெரிய திருமொழி - 6 - 8

எனவே மோகூர்ப் பழையன் என போளூர்ப் பழையன் என இருவர் இருந்தனர் எனத் தெரிகிறது. மோகூர்ப் பழையனுக்கும் போளூர்ப் பழையனுக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றிய தெளிவு வரலாற்றில் இல்லை.

“பழையன் காக்கும் கருஞ்சினை வேம்பின்-
முழாரை முழுமுதல் துமியப் பண்ணி”¹

என்று பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம் பதிகம் கூறுகிறது இளங்கோவடிகளும்.

“பழையன் காக்கும் குழையில் நெடுங்கோட்டு
வேம்புமுதல் தடிந்த ஏந்துவாள் வலத்து
போந்தைக் கண்ணிப் பொறைய”²

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவற்றால் பழையன் ஒருவன் சேரன் செங்குட்டுவனால் வெல்லப்பட்டவன் என்று தெரிகிறது. கணைக்காலிரும்பொறையும் ஒரு பழையனைத் தோற்கடித்துள்ளான். இவ்விரு பழையர்களிடையேயுள்ள தொடர்புமுறை குறித்தும் நம்மால் முழுமையாக அறிய இயலவில்லை.

கணைக்காலிரும்பொறைக்குத் துணையாக நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுறை என்போர் தானைத் தலைவர்களாக நின்றுபோர் செய்தனர். அப்போரில் சோழனின் தானைத் தலைவனான பழையன் மாண்டான் என்ற செய்தியைக் குடவாயிற் கீரத்தனார் இயற்றியுள்ள அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று விளக்குகிறது.

நன்னன் ஏற்றை நறும்புண் அத்தி
துன்னருங் கடுந்திறற் கங்கன் கட்டி

² மதுரைக்காஞ்சி 507 - 508

³ அகநானூறு 188

⁴ அகநானூறு 326

¹ பதிற்றுப்பத்து - பதிகம் 5

² சிலப்பதிகாரம் 27, 124 - 126

பொன்னணி வல்விற் புன்றுறை என்றாங்
 கன்றவர் குழீஇய அளப்பருங் கட்டுர்ப்
 பருந்துபய் பண்ணிப் பழையன் பட்டெனக்
 கண்டது நோனான் ஆகித் திண்டேர்க்
 கணையன் அகப்படக் கழுமலம் தந்த
 பிணையலங் கண்ணிப் பெரும்பூட் சென்னி!

இப்பாடலில் கழுமலப் போரில் மேற்சொன்ன வீரர்கள் உடன்றனர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. பழையன் அஞ்சாது போரிட்டான். பருந்துகள் பெருங்கூட்டமாய்ச் சுற்றித்திரியுமாறு களம் முற்றும் பிணங்கள் வீழ்ந்தன. ஆயின் பழையன் இப்போரில் இறந்தான். அஃதறிந்த சோழன் பெருஞ்சினம் கொண்டு களம்புகுந்து கணையனையும் அவன் காத்து நின்ற அரணையும் கைக்கொண்டான் எனப் பாடல் பகர்கிறது. இப்பாடலில் உள்ள கணையணைக் கணைக்காலிரும்பொறை என்றும் பெரும்பூட் சென்னியைச் செங்கணான் என்றும் கொண்டால் தான் மேலுள்ள கூற்று பொருந்துவதாகிறது! பெரும்பூட்சென்னி செங்கணானே என்பதை வலியுறுத்த வேறு இலக்கியச் சான்றுகள் தென்படவில்லை. இங்ஙனம் தெளிவாக வரையறுத்துக் கூற இயலாத வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை மையமாகக் கொண்டு ஆசிரியர் தம் கதை வட்டத்தைத் திறம்பட ஒழுங்குறத் தோற்றமளிக்கும் வண்ணம் வரைந்துள்ள பாங்கு பாராட்டுதற்குரியது.

கதையிடையே ஆசிரியர் தம்முடைய ஆராய்ச்சி முடிவாக ஒரு கருத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். இரும்பொறை என்ற சேர மன்னன் “கணைக்கால்” என்ற ஒரு வகைப் போர்க் கருவியைக் கண்டு பிடித்ததால் கணைக்காலிரும்பொறை என்றழைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்கிறார். இதற்கு அவர் ஆதாரமாகக்

கொள்வது கொங்கரிடமிருந்த "கல்கால் கவணை" என்ற கருவியாம். கொங்கர்களிடம் கல்கால் கவணை இருந்ததை

“ஆரெயி லலைத்த கல்கால் கவணை
நாரறி நறவிற் கொங்கர் கோவே”²

என்ற பதிற்றுப்பத்து வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. பண்டை நாட்களில் மதில்மேல் அமைக்கப் பெறும் பொறிகளோடு, படைகொண்டு செல்லுமிடத்து உடன் கொண்டு போகப்படும் பொறிகளும் இருந்தன. அவற்றுள் கல்கால் கவணை ஒன்று. இது கற்களை இடையறாமல் விடும் கவண்; பெருங்கற்களை வைத்து நெடுந் தொலைவில் மிக விரைவாக எறிந்து பகைவர் அரண்களைச் சீரழிக்கும் இயல்புள்ளது. மக்களால் எறியப்படும் கவண் போலல்லாது இப்பொறி தானே பெருங்கற்களை வீசியெறியும். கல்லைத் தானே எறியும் பொறி இருந்ததுபோல இடையறாது அம்புகளை ஆயிரக்கணக்கில் செலுத்தும் பொறி ஒன்றிருந்திருக்கலாம் அல்லவா? கல்லை யெறியும் பொறி கல்கால் என்றழைக்கப்பட்டதால் கணைகளை எறியும் பொறி கணைக்கால் என்றழைக்கப்படுதல் இயல்பே. கணைகளை எறியும் அப்பொறியை இரும்பொறை கண்டுபிடித்த மையால் அவன் கணைக்கால் இரும்பொறை என்றழைக்கப்பட்டான் என்பது ஆசிரியரது துணிவு. கல்காலுடன் கணைக்காலைத் தொடர்பு படுத்தி, சேரனது பெயர்க் காரணத்துக்குத் தரும் விளக்கம் மிகவும் பொருத்தமுடையதாகத் தென்படுகிறது. எனினும் இஃது ஆராய்ச்சிக் குரியதே. இவ்வாறு பல வரலாற்றுச் செய்திகளை நினைந்து பார்க்கவும் ஆய்வு செய்யவும் தூண்டுவதாக இப்புதினம் அமைந்துள்ளது.

கதை மாந்தர்கள்

கதையை அறிவது போலவே கதை மாந்தர்கள், அவர்களுடைய குணவியல்புகள். படைப்புமுறை ஆகியவற்றை அறிவதும்

¹பதிற்றுப்பத்து, 88 : 18 - 19

இன்றியமையாதது. இக்கதையில் சேரமான் இரும்பொறை, சோழன் செங்கணன், கோதைமார்பன், மூவன், நீலவல்லி, நல்லினி ஆகியோரை முக்கியக் கதை இவர்களைச் சுற்றியே சுழல்கிறது. கதையின் வளர்ச்சிக்கு உதவுபவர்களும் கதை மாந்தர்களாகக் கொள்ளலாம். இவர்களே! ஆசிரியர் படைத்துக் காட்டியுள்ள அவர்களுடைய குணவியல்புகள் வருமாறு;

சேரமான் இரும்பொறை

இவர் சேர நாட்டுக் குணவாயிலிலிருந்து பயணம் புறப்படும் நிலையில் கதை தொடங்குகிறது; சோழ நாட்டுக் குடவாயிற் கோட்டத்தில் இறப்பதோடு கதை முடிவடைகின்றது. "ஏழடி உயரம்; இரும்பனைய தோள்கள்; அகன்ற முகம்; அறிவுசான்ற நெற்றி; கனல் கக்கும் கண்கள்; பருத்த மூக்கிற்கேற்ற கனத்த மீசை; விரிந்த மார்பகம்; வீங்கிய கரங்கள்; கடைந்தெடுத்த தொடைகள்; கால்களில் வீர கண்டாமணி;" இதுவே அவருடைய தோற்றம். பகை மறந்து அரசுகள் ஒற்றுமையுடன் வாழ வேண்டுமென்ற உயர் குணம் கொண்ட உத்தமர். "போரைத் தூண்டுவது எளிது; அமைதியை நிலைநாட்டுவது அரிது" என்றெண்ணி அமைதி காக்கும் அரிய செயலை மேற்கொண்டார். சோழன் செங்கணான் கோயில் திருப்பணிகளைச் செய்து முடிக்க ஆகும். ஐந்தாண்டுக் காலத்தில் நாட்டில் அமைதிகோரி மன்னர்களை வேண்டிய போது இரும்பொறை "சோழரே! நீங்கள் ஐந்தாண்டு களுக்கு இந்த வரத்தைப் பெற வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்கள். நானோ, என்றென்றைக்கும் அமைதி நிலவுமானால் தமிழகம் முன்னேற வாய்ப்புண்டு என்று கருதுகிறேன்" என்றார். இவருடைய அமைதிப் பற்றை இச்சொற்கள் விளக்குகின்றன. ஆயினும் அவருடைய முயற்சி வெற்றிபெற்றது என்று சொல்வதற்கில்லை. அமைதியில் நாட்டம் கொண்டுள்ள அவரையே படையெடுக்கச் செய்துவிடுகிறது நாட்டுச் சூழல்! அமைதியை விரும்புபவராயினும்

பிறர் படையெடுப்பால் தம் நாடு பாழாகி விடக்கூடாது என்பதற்காக, எதிரியை முறியடிக்கக் “கணைக்கால்” என்ற புதிய கருவியைக் கண்டுபிடிக்கிறார். புலவர் பொய்கையாரிடம் எல்வையற்ற ஈடுபாடு கொண்டவர். தெய்வ வாளைப் பெற்ற செங்கணானை வெல்ல ஈரேழு பதினான்கு உலகங்களில் யாரும் இல்லை என்று சொன்னதோடு ‘புலவர் வாக்குப் பொய்க்காது; இது சத்தியம்’ என்றார் பொய்கையார். அவர் சத்தியம் என்று சொன்னது பொய்த்து விடக்கூடாதே என்பதற்காகத் தன்னையே தோல்விக்கு ஆளாக்கிக் கொண்ட தமிழ்த் தியாகி!

வீரனான இம்மன்னன் “உயிர் நீப்பர் மானம் வரின்” என்ற குறள் வரிக்கு இலக்கணமாயினான். எந்தப் புலவருடைய சொல் பொய்க்கக் கூடாது என்று தன்னைச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டாரோ அதே புலவர் இவருடைய விடுதலைக்கான ஆணையைப் பெற்றுச் சிறைவிடுவிக்கச் சென்றார். ஆனால் விடுதலையை அனுபவிக்க இவர் உயிர் தான் இல்லை.

சோழன் செங்கணான்

இறைபணியே நிறைபணி என்றென்னும் இயல்பினன். சைவமும், வைணவமும் தழைத்தோங்கிய நாடு சமணத்தாலும், சாக்கியத்தாலும் நிலையிழந்து போனதைத் தடுக்க ஆயமெழுப்பி அறப்பணி செய்ய முனைந்தால் மங்கலச் செயலுக்கு வேறுபாடு கருதாது அனைவர்க்கும் அழைப்பனுப்பினான். ஒருக்கொருவர் மாறுபட்ட கருத்துள்ளவர்களாயினும் அவர்களைத் தன்னளவில் ஒரே நிறையில் வைத்தெண்ணும் பாங்கினன். மூவனுக்கும் சேராக்கும் பகைமையிருப்பினும் இருவரையும் தமக்கு நண்பர்களாகவே எண்ணி மதித்தவன். மூவன் மீது சேரர் போர் தொடுத்தபோது, அஃது அவர்களுடைய உள்நாட்டு நடப்பு என ஒதுங்கி நின்றனன். கோதை

மார்பன் மூவனின் பல்லைப் பிடுங்கியது போரறம் என ஒப்புக் கொண்டானாயினும் பெண்ணைச் சிறையெடுத்ததை விரும்பவில்லை. தன் சேனைத் தலைவன் மணக்க இருப்பவளை இழிவுபடுத்தினர் என்பதற்காகச் சேர நாட்டின் மீது படையெடுத்தான். இவனும் இரும்பொறையைப் போலவே புலவர் சொல்லுக்கு மதிப்பளித்தவன். தன்னால் சிறை பிடிக்கப்பட்டவனைப் புலவரின் வேண்டுகோளக்காக விடுதலை செய்யவும் ஒப்புக் கொண்டான்.

கோதை மார்பன்

வீரமாவழகன்! இவன் "தோளசைத்தால் வான் நடுங்கும்! வாளெடுத்தால் இந்த வையமே நடுங்கும்". நீலவல்லியின் மனங்கவர்ந்த நித்தியப் பேரழகன்! காதலில் நனைவுற்று அதற்காக எதையும் இழக்கச் சித்தமாயிருப்பவன்! காதலியைக் காணப் பெண்வேடமும் ஏற்றவன். காதலிற் சிறந்தது போன்றே வீரத்திலும் வெற்றி விளைவித்தவன். அடங்கா யானையை அடக்கியவன். உறையூரில் அரசவையில் அவன் காட்டிய வீரம் அனைவரையும் மெய்சிலிர்க்க வைத்தது. "பேடிபோல் அலறுசிறான்! வீரமற்ற வம்சத்தில் வந்தவன் போலும்" என்று மூவன் எள்ளியுரைத்ததும் ஆர்த்தெழுந்த கோதை மார்பனை அடக்க அத்தாணி மண்டபத்தில் யாராலும் முடியவில்லை. சீரியெழுந்த சிங்க வீரனை அண்ணன் இரும்பொறை தான் அடக்க முடிந்தது! அண்ணன் அடித்ததும் "வரமளிக்க வேண்டிய தெய்வமே என்னைத் தண்டித்து விட்டது" என்று கூறும்போது பாசத் துடிப்புத் தென்படுகிறது. "மூவனே! இந்த ஒவ்வொரு அடிக்கும் நீ காரணம் சொல்ல நேரிடும்" எனச் சூளுரைத்த அந்தத் துடிப்பினூடே அவனுடைய சினத் துடிப்பு வெளிப்படுகிறது. அவ்வாறே மூவன் பதில் சொல்ல நேரிட்டது! படையெடுத்து அவனை வென்றதோடு பற்களையும் பிடுங்கினான். அவன் சினத்தின் முன் காதல் வலிமையற்றுவிட்டது. நீலவல்லியின் வேண்டுகல் பயன்

விளைவிக்கவில்லை. அவளையே சிறையிலும் அடைத்தான். தான் ஒரு வீரன் என்பதை எந்நிலையிலும் மறவாதவன். காதலியின் கண்ணீரின் முன் வீரம் தோற்கவில்லை. அதேபோன்று அவன் தெய்வமாம் அண்ணன் மாண்டு சிடப்பதைக் கண்டு பொய்கையார் கதறியமுதபோதும் "சாவுக்குப் புலவன் கண்ணீர் சிந்தலாம்; வீரனுக்கு மரியாதைதான் செலுத்த வேண்டும்" என்று கூறி வீரப் பண்புக்கு எடுத்துக் காட்டானவன்!

மூவன்

மங்கலபுரத்துக் குறுநிலத்தலைவன். "முரட்டுத் தனமானவன்; மூவன் என்றாலே அரக்கன் என்பார்கள்!" "கருங்காலி மரத்தில் கடைந்தெடுத்தது போன்ற தோள்களையுடையவன்! கறுத்துக் கம்பீரத் தோற்றத்துடன் கனத்த மீசை கொண்டவன்". "மூர்க்கத்தனமும் அரக்கத்தனமும்" ஆட்சி செய்யும் உடலினன். ஆத்திர மூட்டினால் நெஞ்சிலுள்ள செய்திகள் அத்தனையையும் வெளிக் கொட்டும் இயல்பினன். யுத்த வெறி கொண்டவன். "யுத்தம் உலகின் நாகரிகத் தருமம்; யுத்தமில்லாத களமும் வெற்றி கொள்ளாத அரசனும், வரமளிக்காத தெய்வமும் பிள்ளை பெறாத பெண்போல மலட்டுக்குச் சமானம் என்பது அவன் சித்தாந்தம். உயிருக்குயிராக விரும்பும் மகள் வாழ்வு பாழானாலும் கவலையில்லை; கோதை மார்பனைக் கொண்டு ஒழிக்க வேண்டுமென்ற கருத்தினன்; அவனுடைய அரக்கத்தனம் அவளையே அழித்தது.

நீலவல்லி

மூவனின் மகள் கோதைமார்பனைக் கவர்ந்த காந்தம்; 'அள்ளக் குறையாத அமுதப் பேரழகி! நிலாவினும் ஒளி படைத்த முகத்தினள்; நீள்விழிப் பார்வைச் சுகத்தினள்!' அவள் கதையின் முற்பகுதியில் தென்றலாகவும் பிற்பகுதியில் சுழன்று வீசும் சூறாவளியாகவும்

காட்சியளிக்கிறாள். மூர்க்கன் மகளாயினும் பாசம் நிறை நெஞ்சினள்! தந்தைக்கும் காதலனுக்கும் போர் மூண்டது. முதல் நாள் போரில் கோதை மார்பனுக்குத் தோல்வி. “ஐயகோ! அவர் தோற்று விட்டால் அவருக்கு விலங்கிட்டுக் கொண்டு வந்து என்முன்னாலேயே சித்திரவதை செய்வாரே, தந்தை கடவுளே! யாருக்கென்று வெற்றிப் பிரார்த்தனை செய்வேன் நான்!” – இக்கூற்றில் அவளுடைய காதலன்பும் தந்தையன்பும் போட்டியிடுவதை நாம் காண முடிகிறது. போருக்கே காரணம் கோதைமார்பன் தான்; போரைத் தான் நிறுத்த விரும்பியும் அவன் இசையவில்லை என்று கூறி மூவன் அவள் காதல் நெஞ்சில் கலக்கத்தையூட்டினான். என்னதான் அரக்கனாயிருந்தாலும் தந்தையின் பல் தன் நேரினேயே பிடுங்கப்பட்டு அவன் ‘நீலவல்லி’ என்று பெருங்குரலெழுப்பி மாண்டபிறகு, அவள்மாரிய தில் தவறு கூற முடியாது! அவளுடைய இதயத்தில் எழுதப்பட்ட கோதைமார்பன் என்ற உயிரோவியம் அவனுடைய போர் வெறியால் அழிக்கப்பட்டது. தந்தையின் பல்லைப் பிடுங்கிய செய்கை பண்பாடற்றது என்றாள். கோதை மார்பனோ ‘போர் நாகரிகம்’ என்றான். “காதலி, ‘என் தந்தை’ என்று கூறியுமா இக்கொடிய செயல்” என்றாள். ‘வஞ்சினம்’ என்றான் சேர இளவல். “அப்புறம் காதலாவது கத்தரிக்காயாவது; இதுவும் ஒரு காளிச் சினம்” என்று அரற்றிப் ‘பழிக்குப் பழி’ வாங்குவதாக வஞ்சினமுரைத்தாள். கோதை மார்பனால் சிறைபிடிக்கப்பட்டும் சேர நாட்டுக்கு அழிவைத் தேடித்தந்தாள். நஞ்சுண்டு தன் வாழ்வையும் முடித்துக் கொண்டாள்.

நல்லினி

சோழ மன்னனின் தங்கை. “நீலவல்லியைப் போல் கவர்ச்சிமிக்க அழகியல்லை; ஆயினும் திருமகளைப் போன்று அமைதியான அழகு பொருந்தியவள்; அவளுடைய அழகு வழிபடத்தக்க பேரழகு; இனக் கவர்ச்சியைத் தூண்டி மயக்கவல்ல அழகல்ல”. இப்புதினத்தில்

அமைதியே வடிவமான ஒரு கதையுறுப்பினர் உண்டு என்றால் அவள் நல்லினியே. கோதை மார்பனுக்கு அவளை மணம்பேசி முடித்த அளவிலேயே அவளைக் கணவனாக ஏற்றுவிடுகிறாள். சேர நாடு என்றதுமே மகுடிகேட்ட நாகம்போல மயங்குகின்றாள். கோதை மார்பன் அரசவையில் அடிபட்டதும் துடிதுடித்த அவள், அவனருகிலேயேயிருந்து பணி விடை செய்கிறாள். பணிவிடை செய்து வருகையில் கோதைமார்பன் பேச்சுப்போக்கில் “மூவன் மகள் எப்படிப்பட்டவள்?” என்று வினவினான். ‘அதை ஏன் நீங்கள் கேட்கிறீர்கள்?’ – வெடுக்கென மறுமொழி அவளிடமிருந்து வருகிறது. இவ்விடத்தில், “என்னதான் குழந்தை மனம் படைத்தவளானாலும் இந்தக் கேள்வி கிள்ளி எழுப்பத் தானே செய்யும்?” என்று ஆசிரியர் எழுப்பும் வினா நியாயமானதே! இறுதியில் தன் எண்ணம் நிறைவேறாததைக் கண்ட நீலவல்லி புயலெனச் சீறினாள்; நல்லினியோ சாந்தம் தவழ்த்துறவறமேற்றாள்.

துணைமாந்தர்கள்

கதையில் துணைமாந்தர்களாகப் பழையன், நல்லடிக் கோன், பூவானி, பொய்கையார், சித்தர் ஆகியோரைக் குறிப்பிட்டுக் கூறலாம். பூவானி ஒரு பொறுப்புள்ள தேர்ழி. நல்லடிக் கோன் செங்கணானின் புதல்வன். கோதை மார்பனிடம் தூதுசென்று திரும்புகின்ற அளவில் அவன் பணி முடிவுறுகிறது. பழையன் குறுநில மன்னன்; சோழனின் தானைத்தலைவன்; வீரனாக இருக்கின்றானே தவிர விவேகமுள்ள வனாகத் தெரியவில்லை. மூவன் விரித்த வலையில் எளிதில் பிடிபடுகிறான். சோழப் பேரரசனிடம் மூவனுக்குத் துணையாகப் படையுடன் செல்ல வேண்டுமென்று வாதிட்ட அவன், நல்லினியின் வாதத்தின் முன் தலைகுனிகிறான். மொத்தத்தில் “அவன் ஒரு வீரன்; வல்லவன், வேலவன், வெற்றித்திருமகன்”, அவனைப் பற்றிக் கதை

ஆசிரியரின் கணிப்பே நம் கணிப்புமாக இருக்கிறது. அவர் கூறுகிறார்; "என்ன இருந்து என்ன பயன்? நீலவல்லி விஷயத்தில் இத்தனை பலவீனமாக இருந்து விட்டானே. அவன் மீதும் குற்றமில்லை. காதலுக்கும் மடமைக்கும் பெயர்தானே வித்தியாசம் இது ஒருதலைக் காதலானாலென்ன? இருதலைக் காதலானாலென்ன? மருந்தற்றது; மருத்துவனும் அற்றதாயிற்றே!" அவனுடைய காதல் விவகாரம் பெரும் படையெடுப்புக்குக் காரணமாக அமைந்து சேரனின் உயிர் குடித்தது!

சித்தரும் பொய்கையாரும் கதைத் துணைமாந்தர்கள் என்றுரைக்கத்தக்க நிலையிருந்தாலும் கதையின் உயிர்ப் பொறியாக விளங்குகிறார்கள் என்று கூறுவது மிகையாகாது! திடீரெனத் தோன்றிய சித்தர் சோழன் தெய்வவாள் பெறக்காரணமாயினார்! பொய்கையார் தெய்வவாள் பெற்ற சோழனை வெல்லாரேழு உலகத்திலும் எவருமில்லை என்று கூறி வாழ்த்தினார். அந்த வாக்குப் பொய்த்து விடக்கூடாது என்பதற்காகவே சேரமான் தோல்வியை விரும்பி ஏற்றான்! தெய்வ வாளும் அதைக் கண்ட பொய்கையார் வாழ்த்தும் கதைத் திருப்பத்துக்குக் காரணமாயிருப்பதால் சித்தரையும் பொய்கையாரையும் கதையுடலின் நாடி எனக் குறிப்பிடலாம்.

"பளீர் பளீர் என்று மின்னல் பறிப்பது போன்ற பிரம்போசையுடனும் பாதக்குறட்டின் அடியோசையுடனும்" சித்தர் கதையில் இருமுறை தோற்றமளிக்கிறார். கதையின் முடிவினை வெளிப்படையாக இல்லாமல் குறிப்பால் உணர்த்திச் செல்கின்றார். மூவனை "அவனுடைய முடிவு பற்களில் நின்று சரித்திரம் பேசும்" என்றும், சோழனைச் "சாகாத சரித்திரத்துக்குரியவன்" என்றும், சேரனை, "மானஸ்தன்" என்றும் குறிப்பிட்டு மறைகிறார். இம்மூன்று

கூற்றுகளும் தான் இக்கதைக் கோபுரத்தின் கலசங்கள் என முடிவில் உணர்கிறோம்.

நடை

ஆசிரியரின் நடை தங்குதடையற்ற ஆற்றொழுக்கு அவருடைய நடை இரைச்சலிடும் கடலடையல்லை; தெளிந்த நீரோடையில் தென்றலசைக்க நேரிடும் சிறுநெளிவு; சிறு சொற்றொடர்கள்; ஆயினும் மனதீர்க்கும் பாங்கு. புதினத்தில் அவருடைய சில சொற்றொடர்களையே கீழே சான்றாக்கியுள்ளேன்.

“நாவில் சொல் மலர்ந்தாலும் நெஞ்சில் கனல் மணந்தது மன்னர்க்கு”.

“புறத்தே புன்னகையும் அகத்தே புயலுமாகச் சேர மாதேவி விடைகொடுக்கிறாள்”.

“மூன்று நாழிகைப் போது முணுமுணுக்கும். நேரத்தில் கரைந்துவிட்டது”.

“தந்தை முன்னால் காதலனைப் பார்த்த நீலவல்லி தன்னை மறந்தாள்; நிலை தளர்ந்தாள்; குலை நடுங்கினாள்”.

“நெஞ்சு கருவியது; நிலைவு கனன்றது”.

“கோதை மார்பன் மனத்தில்? அரட்சியும் மருட்சியும் அலைமோதின”.

“பொறிகலங்கியறியாத மூவன் இந்தச் செய்தி கேட்டுக்கதி கலங்கிப் போனான்”.

“சேரமானுக்கு நெஞ்சு வீங்கியது; நிலைமை கூனிக் குறுகச் செய்தது”.

“சிங்கம் சினைத்தது; மானீரம் மனைத்தது; அழகிய கோதை மார்பகத்தே துடிக்கும் நெஞ்சம் அனைத்தது”.

அரிய உரைகள்

புதினத்தில் அரிய உரைகள் பல ஆங்காங்கே இடம் பெற்றுள்ளன. மணிபதித்த அணியென அவை ஆசிரியரின் நடைக்கு மெருகூட்டு கின்றன. சான்றுக்குச் சில:

“மூட்டம் போடும் மேகங்கள் எல்லாம் மழையைப் பொழிவதில்லை”.

“கரை புரண்ட மகிழ்ச்சிக்கு ஆளானவர்களிடையே குறும்புத்தன மான செய்கை முகிழ்ப்பது இயற்கை”.

“தேரின் அச்ச முறிவு ஏற்பட்ட பிறகு திருவிழா என்ன வேண்டிக் கிடக்கிறது?”

“சொல்லில் மலர்வது காதலல்; முயற்சியில் மணப்பதுதான் காதல்”.

“அழகில் காதலில்லை; காதலில் அழகிருக்க வேண்டும்”.

“குடியர்களுக்குக் குடித்தால்தான் போதை; மூர்க்கமும் பிடிவாதமும் கொண்டவர்கள் எந்த நேரமும் போதையுள்ளவர்கள்”.

“ஆலோசனை செய்யாதவன் அவசரக்காரன்: ஆலோசனைக்கு வருத்தப்படுகிறவன் முன்யோசனை இல்லாதவன்”.

“மனம் நிலையாக இருக்கிறவரை பெண் தெய்வமாகக் காட்சி தருகிறாள்; இதுவே மாற்றம் கண்டு தடுமாறி விடுமானால்.....”

ஆசிரியர் சொற்றொடரை முடிக்கவில்லை. முடிவைப் படிப்போர் பாங்குக்கு விட்டுவிடுகிறார்.

நயவுரைகள்

விரிவுரை கூறத்தக்க காவிய நடையும் புதினத்தில் ஆங்காங்கே இடம் பெற்றுள்ளன. அணி திகழும் வரிகள் நம்மைச் சுவையிலாழ்த்து கின்றன. நீலவல்லியின் அழகை ஆசிரியர் “நெஞ்சத்தில் கூடுகட்டிக் தேன் சொரியும் தித்திக்கும் பேரழகு” எனக் குறிப்பிடுகிறார். இப்புதினத்திலும் நம் நெஞ்சத்தில் கூடுகட்டிக் தேன் சொரியும் அடைவரிகள் பல இனித்திடக் காண்கிறோம். உருவக நடைக்கோர் எடுத்துக்காட்டு: நீலவல்லி சிவிகையில் செல்ல, கோதைமார்பன் அவள் கண்களில் படும்படியாகக் குதிரை மீது செல்கிறான். அந்நிலையை ஆசிரியர் “நான்கு விழிகளும் வழிநெடுக நயனமொழி பேசிக் கொண்டன. எழுத்தற்ற அந்த மொழிக்குத்தான் எத்தனை வலிமை..... ஒவ்வொரு இமைப்பும் ஒவ்வொரு அத்தியாயம்; ஒவ்வொரு அசைவும் ஒவ்வொரு பாகம்” என்று குறிப்பிடுகிறார். காதல் இலக்கியத்தில் கண்ணசைவைப் பாகமாக்கி, இமைப்பை அத்தியாயமாக்கி, அதன்வழி அவர் எழுத்துக்களில் நம்மைக் காதல் கொள்ளச் செய்துவிடுகிறார் நண்பர் ‘கோவி’ அவர்கள். காலம் விரைந்து பல மாற்றங்களை நிகழ்த்தியதென்பதை நயம்பட,

“காலத்தேர் கடகடவென்று நாட்களை நசுக்கி,
வாரங்களை விழுங்கி, மாதங்களை ஏப்பம் விட்டது”

என்று குறிப்பிடுகிறார். “கட கட’ என்பது விரைந்து என்றும் ‘கடகட’ என்ற ஒலியுடனென்றும் இருவகையாகப் பொருள் கொள்ள இடம் தந்து இனிக்கின்றது.

இலக்கியப் பிழிவு

காவிரியைப் பற்றியும் உறையூரைப் பற்றியும் உள்ள பகுதிகள் நம்மைச் சங்க இலக்கியங்களோடு தொடர்பு கொள்ளச் செய்கின்றன. காவிரி அலை தவழச் செல்லும் அழகைப் “பூவிரி சூழ் காவிரியாள்

புதிய தெம்பை அலைகளில் ஏற்றி வெள்ள நடை பழகுகிறாள்' என்றவர் எழுதும் போது,

“மருங்கு வண்டு சிறந்தார்ப்ப
மணிப்பூ ஆடை யதுபோர்த்துக்
கருங்க யற்கண் விழித்தொல்கி
நபந்தாய் வாழி காவேரி”

என்ற சிலப்பதிகார வரிகள் நம்முன் நிழலாடுகின்றன.

“சோறு வளம் படைத்த சோழ நாட்டைக் காண்கிறோம். கோள்நிலை தீரிந்து கோடை நீடித்தாலும் தன்னிலை தீரியாத் தமிழ் மணக்கும் காவிரியாறு வளைய வந்துகொண்டிருக்கிறது. அதன் பசுமை நிறைந்த கரையில் பவித்திரமாக விளங்கும் சோழர் தலைநகராம் உறையூரைப் பற்றி அறியாதார் யார்?.....

“கார்தவழும் கோபுரமும், கதிர் தங்கும் சோலைகளும் தேரோடும் வீதிகளும், திருநிறைந்த பெண்களும் நிறைந்த உறையூர்க் கோநகரம் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக விளங்கியது” – இவ்வரிகள் சங்க இலக்கியங்கள், இடைக்கால இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றின் பிழிவு என்றால் மிகையாகாது சொற்றொடருக்குச் சொற்றொடர் சங்கப் பாக்களையும் பெரிய புராணம் போன்ற அருந்தமிழ் நூல்களையும் நமக்கு நினைவுபடுத்துகின்றன.

நன்றிப் புலப்பாடு

புகழேந்திப் புலவர் தம்மையாதரித்த சந்திரன் சுவர்க்கியைத் தாமியற்றிய நளவெண்பாவில் தக்க இடங்களில் குறிப்பிட்டு நன்றிக் கடனாற்றினார். கம்பரும் தம்மையாதரித்த சடையப்ப வள்ளலின் பெயர் தாமியற்றிய காவியம் இருக்கும்வரை இருக்கத்தக்கதாக இராமாயணத்தில் பல இடங்களில் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளார். திரு. 'கோவி' அவர்களும் தாம் 'தினமணிக் கதிர்' இதழுக்கென இக்கதையை

எழுதியமையால் கதையிடையே 'தினமணி கதிர்' இடம்பெறச் செய்துள்ளார். 'தினமணிக்கதிர்' என்ற எழுத்துக் கூட்டல் தான் இலக்கணத்திற்குப் பொருந்தியது. என்ன காரணத்தாலோ இதழ் நடத்துவோர் ஒற்றின்றித் 'தினமணி கதிர்' என அச்சிடுகின்றனர். அவர்கள் கொண்டுள்ள அச்சொற்றொடர் அவ்வாறே வெளிவரத் தக்கவகையில் 'கோனி' அவர்களும் 'தினமணி கதிர்' பரப்பி மூன்று நாழிகைப் போது முத்தாக உருண்டது, எனப் பத்தொன்பதாம் அத்தியாயத்தைத் தொடங்குகிறார். சூரியனாகிய 'தினமணி' - தன் கதிர் பரப்பி மூன்று நாழிகை முடிவுற்றது என்ற பொருளில் எழுதி, "தினமணி கதிர்" என்ற சொற்றொடரை இவ்விடத்தில் இலக்கணப் பிழையற்றதாகவும் செய்துவிட்டார்.

நிழலிடும் நிகழ்ச்சிகள்

பொன்னிறப் பூக்களைக் கண்டுவந்த 'வேர்ட்ஸ் வெர்த்' வீட்டில் சாய்வு நாற்காலியில் ஓய்வாக அமர்ந்திருந்தபோது அப்பூப்படலம் அவன் மனத்திரையில் முகிழ்த்தெழுவதைக் கூறி மகிழ்ந்துள்ளான். அரிய காட்சியின் வலிமை அத்தகையது! அவ்வாறே காட்சிச் சிறப்பால் இந்நூலிலும் சில பகுதிகள் நாம் மீண்டும் எண்ணிப் பார்த்து மகிழ்த்தக்க வகையில் அமைந்திருப்பதைக் காண்கிறோம்.

நீலவல்லியின் தோழி புவானியிடம் கோதைமார்பன் நீலவல்லியைச் சந்திக்க வேண்டுமெனக் கூறியிருந்தான்.

இதைப் புவானி நீலவல்லியிடம் கூறினாள். கேட்ட நீலவல்லி "இதைக் கேட்டுமா என்னை உறையூரில் அவரைச் சந்திக்கச் சொன்னாய்" என்றாள். அதற்கு அவள் கூறும் மறுமொழி பன்முறையும் நம்மை எண்ணிப் பார்க்கச் சொல்கிறது. அவள்; "உங்களுக்குத்தான் காதல்; எனக்குக் கண்கள் நன்றாக இருக்கின்றன" என்கிறாள். காதலுக்குக் கண் இல்லை என்பார். அதனாலே உங்களுக்குச்

சிந்தனையில்லை. இங்குச் சந்தித்தால் மற்றவர் என்ன நினைப்பார்; தந்தையறிந்தால் என்னாவது என்றெல்லாம் பொருள்பட "உங்களுக்குத்தான் காதல்" என்ற சொற்றொடரில் கூறிவிடும் பாங்கு தனிப்பாங்கே!

கோதைமார்பன் காட்டிடையில் மங்கலபுரத்து ஒற்றனுடையில் நீலவன் என்ற பெயருடன் மூவனுடன் பேசிக் கொண்டு வரும்போது மூவன் "நீலவா! உனக்கேன் மீசையில்லை; மங்கலபுரத்து ஒற்றர்களுக்கு மீசை ஒரு மங்கலச் சின்னமல்லவா?" என்றான். அதற்குக் கோதைமார்பன் "அரசே! நான் புதிதாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டவன்..... அடுத்த முறை சந்திக்கும்போது மீசையுடன் சந்திப்பேன்" என்றான். இக்காட்சியை மற்றோரிடத்தில் ஆசிரியர் அழகு பெறப் பொருத்திக் காட்டுகிறார். உறையூரில் மாறுவேடத்தில் கைது செய்யப்பட்ட கோதைமார்பன் விசாரிக்கப்படுகிறான். முதல் நாளில் யானையை அடக்கியவன் தானே எனக் கூறுகிறான்! தன்னுடைய பொய்க் குறுந்தாடியைப் பொருத்தி முன்னாளில் இருந்த தோற்றத்தைக் காட்டினான். "அப்படியென்றால் கனத்த இந்த மீசையும் பொய்தானா?" என்று அமைச்சர் கேட்டார். கோதை மார்பன் கூறினான்: "ஆம்! மூவரை ஒரு சமயம் சந்தித்த போது மீசை முக்கியம் என்று குறிப்பிட்டார்! நான் அடுத்தமுறை சந்திக்கும்போது மீசையுடன் சந்திப்பதாகச் சொன்னேன்! இப்போது மீசையுடன் அவரை நேருக்கு நேர் சந்திக்கின்றேன்" என்றான். முன்னிகழ்ச்சிகளைப் பின்னிகழ்ச்சிகளோடு இணைத்துக் காட்டும் "கோவி" யின் திறத்திற்கு இந்த இடத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

மானம் பற்றிக் கோதைமார்பன் வாயிலாகக் 'கோவி' அவர்கள் வெளிப்படுத்தும் கருத்து, மனம் பன்முறையும் அசைபோட்டு அரைத்து விழுங்க வேண்டிய ஒன்று. "உலகில் யாசகமாகக் கொடுக்க முடியாதவை மூன்று. ஒன்று உயிர்-எமனுக்குச் சொந்தமானது.

இன்னொன்று தாய்-தந்தைக்குச் சொந்தமானது. மூன்றாம் பொருள் மனைவி-ஒருவனுக்கே சொந்தமானவள். இந்த மூன்றுக்கும் உயரியது - மேலானது என்ன தெரியுமா? மானம்! அதை யாராவது யாசிக்கக் கொடுப்பார்களா!" மானம் கருதி உயிர்விட்ட அரசன் கணைக்காலிரும்பொறையின் முன்னர் மானத்திற்கு இப்படியொரு விளக்கம்! இவ்வாறு பல்வேறு நலன்களைப் பக்கம் பக்கமாக விரித்துச் செல்ல மனம் இடம் தரினும் சுருக்கம் கருதி இவ்வளவில் நிறுத்த விழைகிறேன்.

பயன்

எழுத்தாளர்களுடைய எழுத்துகள், அவை கதைகளானாலும், கவிதைகளானாலும், புதினங்களானாலும் சமுதாயத்திற்கு ஒரு பயனை நல்கக் கூடியவனவாய் இருக்க வேண்டும். உலக வரலாற்றில் புதினங்கள் பல சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவியுள்ளன. விக்ரம் உறியூகோ எழுதிய "ஏழை படும் பாடு" பிரெஞ்சுப் பிரபுத்துவத்தை எதிர்த்தெழுந்த புரட்சிக்கு வித்து எனலாம். 'Uncle Tom's Cabin' என்ற புதினம் அமெரிக்காவில் அடிமை வணிகத்தை அகற்றுவதில் பெரும் பங்கேற்றது எனக் குறிப்பிடலாம். இவ்வாறு சமுதாய மறுமலர்ச்சி என்ற அளவு கோலைக் கொண்டு, இப்புதினத்தை அளப்பதற்கில்லை. பண்டைச் சமுதாய நிலையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுமளவில் இதன் பயன் நிறைவுறுகிறது.

இக்கதையில் உறுப்பினர்கள் அனைவருமே ஏனோ தாம் கொண்ட கொள்கையில் தோல்வி கண்டவர்களாகவே உள்ளனர். தமிழகமெங்கும் அமைதி பூக்க வேண்டுமென்பதில் ஆர்வங் கொண்ட சேரமான் போர் தொடுக்க வேண்டியவனாகிறான்; சிறைப்பட்டு மடிய வேண்டியவனுமாகிறான். அவனுடைய அமைதிக் கொள்கை அடிபட்டுப் போகிறது. சோழன் செங்கணான் சைன், பௌத்த

மதங்கள் நாட்டில் வளர்வதைத் தடுக்கச் சிவத் தொண்டியற்ற முற்படுகிறான். ஆனால் அவனுடைய கொள்கை தோற்றுப்போகும் வகையில் அவன் தங்கை நல்லினியே பௌத்த துறவியாகிறாள். கோதைமார்பன் தன் தமையனை எப்படையும் இணங்கவைத்து நீலவல்லியை மணம் முடிப்பதாக உறுதி கூறுகிறான். முடிவோ அவன் அவளை மணக்காதது மட்டுமன்று; சிறைப்படுத்திச் சீரழிக்கவும் செய்கிறான். மூவனோ சேரரைப் பூண்டோடொழிப்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொள்கிறான். இலக்குத் தவறித் தானே 'பல்பிடுங்கப்பட்டவன்' என்ற பழிச் சொல்லுக்காளாகி மடிகிறான். கோதைமார்பனை மணந்து சேர அரசுக்கட்டில் ஏற முடியுமென்ற ஆசையோடிருக்கும் நீலவல்லி எந்த நாட்டில் அரசியாக உலவ வேண்டுமோ அந்த நாட்டுச் சிறையில் நஞ்சுண்டு மடிய வேண்டியவளாகிறாள். மணம் பேசி முடிக்கப்பட்டும் கோதை மார்பனை மணாளன் நிலையில் வைத்து இன்பம் துய்க்க வாய்ப்பில்லை நல்லினிக்கு. நீலவல்லியை மணக்க வேண்டும் என்ற பழையனின் ஆசையும் நிறைவேறவில்லை. புலவர் பொய்கையாரும் "சேரரும் சோழரும் நட்புப் பூண்டனர்; இனிப் பகைமை கொள்ளார்" என்ற பூரிப்பில் இருந்தார். அவர் எண்ணம் நிறைவேறாதது மட்டும் அன்று; அவருடைய வாழ்த்தே அருமை நண்பன் சேரமானின் முடிவுக்குக் காரணமாகவும் அமைந்து விடுகிறது. கதை உறுப்பினர்கள் அனைவரும் வாழ்க்கையில் தம் உயிர்க் கொள்கையாக எதைக் கொண்டார்களோ அதில் தோல்விகண்டவர்கள் ஆகின்றனர்.

நன்மையான குறிக்கோளை அடைவதில் தோல்வியைத் தழுவின கதை மாந்தர்கள் தீய விளைவுகளையடக்கிய செயல்களில் வெற்றிக் குரியவர்களாக இருக்கின்றனர். மூவனை அழிப்பதாக வஞ்சினம் கூறிய கோதை மார்பன் அதில் வெற்றி பெறுகிறான். மங்கலபுரம்

அழிகிறது. நீலவல்லி காதலில் வெற்றியுறாவிட்பாலும் 'தந்தையைக் கொன்றவனைப் பழிக்குப் பழி வாங்குவேன்' என்று கூறியதில் வெற்றி பெறுகிறாள்; சேர நாட்டை அழிவுக்குள்ளாக்குகிறாள்.

இவைகொண்டு ஆசிரியர் ஓர் உண்மையைத் தெளிவுபடுத்த விழைகிறார் என எண்ணத்தோன்றுகிறது. நாட்டை ஆளும் மன்னர்கள் தம் சொந்தப் பெருமை, சிறுமைகளைப் பெரிதென எண்ணியதால் நாட்டமைதி சிதைந்ததைக் குறிப்பால் இக்கதை மூலம் அவர் சுட்டிக் காட்டுகிறாரெனக் கொள்ளலாம். தமிழ் மன்னர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் விட்டுக்கொடுத்து வாழும் பாங்கினைக் கொண்டிருந்தால் தமிழகம் அமைதிப் பூங்காவாக என்றுமே திகழ்ந்திருக்க முடியும். சிறுசிறு செய்திகளுக்கெல்லாம் மாறுபட்டதால் நிகழ்ந்த போர்கள் எத்தனை? நேரிட்ட அழிவுகள் எவ்வளவு? பண்டைய வரலாறு வருங்காலச் சமுதாயத்திற்குப் பாடமாக அமைகிறதல்லவா? அவ்வகையில் பண்டைய நிலையை யறிய, அதிலிருந்து இன்றைய சமுதாயம் எண்ணிப் பாடம் கொள்ள இக்கதை பெருந்துணை செய்கிறது எனலாம்.

முறையான தமிழ்நாட்டு வரலாறு எழுதப்படும் வேளையில் இரும்பொறை செங்கணான் கால நிகழ்ச்சிகளின் ஆராய்ச்சிக்கு இஃது ஒரு நோக்கு நூலாகத் திகழும் என்பதில் ஐயமில்லை. வரலாற்றாராய்ச்சிக்கு வித்திடும் நூல்களைப் படைத்தளிக்கும் 'கோவி' க்கு நம் உளமார்ந்த நன்றி.

குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு அவர்களின்

திருப்பாடற்றிரட்டு

சிறந்த மெய்ஞ்ஞானியாகிய குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு அவர்களின் பாடல்களைத் தக்க குறிப்புரைகளுடன் அறிஞர் ரஷீத் அவர்கள் பதிப்பித்துள்ள செயல்பாராட்டுக்குரிய ஒன்று. இசுலாமியத் தத்துவ ஞானியரும், புலவர்களும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆற்றியுள்ள தொண்டினை அறிந்து மகிழ் இத்தகு நூல்கள் இன்னும் பெருமளவில் வெளிவர வேண்டும்.

மஸ்தான் சாகிபு (கி.பி. 1788 - 1835)¹

மஸ்தான் சாகிபு இசுலாமிய ஞானியேயாயினும் அவரிடம் பக்தி பூண்டிருந்த இந்துக்கள் பலர் அவருக்குச் சீடராய் இருந்திருக்கின்றனர். அவருள் ஒருவராய் ஐயா சாமி முதலியார் என்பார். 'குணங்குடிநாதர் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி' என்னும் ஒரு நூலை இயற்றியுள்ளார். மகாவித்துவான் திருத்தணிகைச் சரவணப் பெருமானையர் அவர்கள் மஸ்தான் சாகிபு பேரில் 'நான்மணி மாலை' யாக நாற்பது பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். வெங்கட்ராயப் பிள்ளைக் கவிராயர், கோவளம் அருணாசல முதலியார் மகன் சபாபதி முதலியார் ஆகியோர் பாடியுள்ள மஸ்தான் சாகிபு தோத்திரப் பாடல்கள், இந்துக்கள் இவர் பேரில் எத்தகைய அன்பும் பக்தியும் பூண்டிருந்தனர் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன.

காயற்பட்டினம் ஷெய்கப்துல் காதீர் நயினார் லெப்பை அவர்கள்

¹தமிழ்க் களஞ்சியம், இதனை 1800 - 1847 எனக் குறிப்பிடுகிறது.

பாடியுள்ள 'வாயுறை வாழ்த்தி' லிருந்து மஸ்தான் சாகிபின் வாழ்க்கை வரலாற்றினை நாம் ஓரளவு அறிய முடிகிறது.

வரலாறு

மஸ்தான் சாகிபின் முன்னோருள் ஒருவராய் (அவருடைய முப்பாட்டனார்) நூறுத்தீன் என்பார் மதுரையில் வாழ்ந்தவர். அவர் கலைக்கடலின் கரை கண்டவர்; இசை வல்லுநர்; குர் ஆனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தந்த மேதையுமாவார். மஸ்தானுடைய தந்தையார் இல்லறம் துறவறம் ஆகிய இருவகை ஒழுகலாறுகளையும் நல்லறமாக நடத்திய பெரியவர். மஸ்தான் சாகிபின் இயற்பெயர் சுல்தான் அப்துல் காதிரு லெப்பை என்பதாம். இவர் பிறந்த இடம் மதுரை எனச் சிலரும், இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலுள்ள குணங்குடி எனச் சிலரும் கூறுவர். இவர் இளம் வயதிலேயே இலக்கண இலக்கியங்களை நன்கு கற்றுணர்ந்தார். திருமணத்தை வெறுத்துத் தவ்வொழுக்கம் மேற்கொள்ள விரும்பித் தம் 17-ஆம் வயதில் தந்தையார் ஆசி பெற்றுக் கீழ்க்கரை சென்று அங்கிருந்த செய்கப்துல் காதிரி லெப்பை ஆலிம் என்பாரிடம் இசுலாமிய மார்க்கக் கல்வி பயின்றார். கற்று முடித்ததும் ஆலிம்' என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றார்.

“அருள்நபி கீசுறத்து ஆயிரத்து இருநூற்று
இருபதோடு இரு நான்கு ஆண்டினில் உலகம்
முற்றுந் துறந்து”²

¹இது இமாம்களையும் முப்திகளையும் காஜிகளையும் மௌலவிகளையும் குறிக்கும். இது தமிழ் நாட்டில் அரபி மதரசாக்களில் மார்க்கக் கல்வி பயின்றவர்களைக் குறிக்கப் பயன் படுத்தப்படுகிறது. (இஸ்லாமியக் கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி 1 - அப்துற்றஹீம் பக். 666)

² ஷைகு அப்துல் காதிர் நயினார் லெப்பை பாடிய வாயுறை வாழ்த்து, வரி 77 - 79

என்ற அடிகளால் ஹிஜிரி 1228 (கி. பி. 1805) இல் துறவறம் பூண்டார் எனத் தெரிகிறது.' பின்னர் ஞான குருவைத் தேடி, அதுவேளை திரிசிரபுரத்தில் சிறந்த ஆலிமாக விளங்கிய மௌலவி ஷாம் சாகிபு அவர்களை அடைந்து தீட்சை பெற்று, 'பகலெல்லாம் நோன்பும் இரவெல்லாம் தொழுகையுமாய்' இருந்து வந்தார்.

உலகச் சந்தடியிலிருந்து சிறிது காலம் ஒதுங்கியிருக்க விரும்பிய இப்பெரியார், சிக்கந்தர் மலைசென்று அங்கிருந்த குகைகளில் யோக நிலையில் இருந்தார். இவ்வாறே இன்னும் நாகமலை, யானைமலைக் குகைகளிலும், இருளடர்ந்த வனங்களிலும் கால் மேலாகவும் தலைகீழாகவும்

'சருகுங் கிழங்குந் தழையுங் குழையுங்
கருகுங் கணியுங் காயும் புசித்து'

(சிரசானத்தில்) இருந்து யோக நிலையில் இறைவனை வழிபட்டு வந்தார். இதுவேளை அவர் பெயர் குணங்குடி மஸ்தான் என்றாயிற்று. பல ஊர்களுக்குப் பயணம் செய்து இறுதியில் சென்னை வந்தடைந்தார். அங்குப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தங்கித் தம் 47ஆம் வயதில் முக்திநிலை அடைந்தார்.

அவருடைய பக்தர்களில் சிறந்து விளங்கிய சீயமங்கலம் அருணாசல முதலியார் என்பார் சாகிபு அவர்கள், இறை அருளில் தோய்ந்து பாடிய பாடல்களை அனைவரும் அறிந்து பயன்பெற அச்சிட விழைந்து, சாகிபிடம், கண்ணோட்டமிட்டு அருள் தருக, என வேண்டி அனுமதியினைப் பெற்றார் என்று தெரிகிறது.

¹இதைக் கொண்டு பார்க்கும்பொழுது சாகிபின் காலம் 1788-1835 என்பதே பொருத்தமாகத் தெரிகின்றது.

பாடல் தொகுப்பு

மஸ்தான் சாகிபின் பாடல்கள் (1) குரு வணக்கம் (2) முகியித்தீன் சதகம் (3) அகத்தீசர் சதகம் (4) மகமூது நபியாண்டவரைச் சுகானுபவமுறத் துதித்தல் (5) குறையிரங்கியுரைத்தல் (6) தவராஜ மகிமை சாற்றல் (7) வானருள் பெற்றார் மனநிலையுரைத்தல் (8) ஆனந்தக் களிப்பு (9) கண்ணிகள் (10) கீர்த்தனைகள் என்னும் தலைப்புகளில் அடங்குகின்றன.

குரு வணக்கம்

அவரே கூறுவதுபோல, 'குருபரனை ஒருபரனாகக் கொண்டாடித் தோத்திரஞ் செய்கிறது' இப்பகுதி. நான் மாபாவி; கல் மனம் கொண்டவன்; கவலைகட்கு நிலையமானவன்; பொல்லார்கள் நேசமே பூண்டவன்; அவ கீர்த்தியை ஆள்பவன்; எத்தனை தான் கற்றாலும் கேட்டாலும் மனம் நல்லதோடிணங்குவதாயில்லை; குருவே உன்னையன்றி என்னை ஆள்வார் எவருமில்ர். ஆதலின்

"இகபரம் இரண்டினுஞ் சுகதுக்கம் அற்றுயான்
ஈடேற அருள் புரிகவே"

என வணங்குகிறது இப்பகுதி.

முகியித்தீன் சதகம்

வள்ளல் இறகூலின் அருளைப் பெறும் பொருட்டு முன்னிலைக் குருவாகிய குணங்குடி முகியித்தீன் ஆண்டகையைத் தொழுது குறையிரந்து அருளை வேண்டும் நூறு பாடல்களைக் கொண்டது.

அகத்தீசர் சதகம்

குணங்குடி வாழும் அகத்தீசரைக் குருவருள் தவ நிலை, துறவு நிலை, நியமநிலை, வளிநிலை, தொகைநிலை, பொறைநிலை, காட்சி

நிலை, தியான நிலை, சமாதீ நிலை ஆகியவற்றை அருளுமாறு வேண்டுகின்ற - ஒவ்வொரு நிலைக்கும் பத்துப் பத்துப் பாடல்களாக - நூறு பாடல்கள் - இப்பகுதியில் உள்ளன.

மகமூது நபியாண்டவரைச் சுகானுபவமுறத் துதித்தல்

பாச வினையென்ற பெரிய முட்காட்டினை வெட்டி நிர்ந்தூளி பண்ணி, வேண்டாதனவற்றை யெல்லாம் களைந்து, சமனாக்கி, அறிவுழவு செய்து, பக்தி நீர் பாய்ச்சி முக்திப் பயிர் விளைவிக்கும் அருளாளனாகிய நபியாண்டவரை இன்பம் பொங்க வணங்கி, தன் நெஞ்சமானது தீமைகளைப் பற்றாதிருக்க அருள் செய்யுமாறு வேண்டுவது இப்பகுதி.

தவமே பெற வேண்டுமெனல்

ஓடியலைந்து சேர்த்த செல்வமோ உறவோ செத்த பின்பு உடன் வருவதில்லை. இருந்தும் பெண்ணாசை, மண்ணாசை, பொன்னாசை என்ற பேய்கள் விட்டகன்ற பாடில்லை. பொய்யான வாழ்விலே பட்டுப் புத்தி தடுமாறுகிறது. குணங்குடி இறைவன் அருளே நிலையானது நற்றவம் செய்திடின இக்குணங்குடிப் பதம் தப்பாது வாய்த்திடும் என்பதைப் புகல்கிறது இப்பகுதி.

குறையிரங்கி யுரைத்தல்

என்ன சொன்னாலும் மனம் எள்ளளவும் ஏற்பதில்லை பாவையரையே நிலைந்து பதைக்கிறது; பயமின்றித் திரிகிறது; புன்மையையே நிலைக்கின்றது. இக்குறைகளை நீக்கி அருள் புரியுமாறு குணங்குடியாரை இரங்கி வேண்டுவது இப்பகுதி.

தவராஜ மகிமை சாற்றல்

இது நாகூர் மீரா சாகிபு அவர்கள் மேல் பாடப்பெற்ற பாடலாகும்.

வானருள் பெற்றோர் மனநிலை யுரைத்தல்

வேல் கொண்டு மார்பில் எறிந்தாலும், தழல் மூட்டி அதிலிட்டு எரித்தாலும், நஞ்சூட்டி நலியச் செய்தாலும் வானருள் பெற்றோர் அஞ்சிடாராயிருப்பார் என உரைக்கிறது இக்கலி விருத்தம்.

ஆனந்தக் களிப்பு

ஆண்டவனை நினைந்து ஆனந்த மேலீட்டால் பாடுவது. தமக்கிருக்கும் குறை முழுவதையும் இறைவனிடம் நிகழ்த்தி அவற்றை நீக்க இரக்கத் துணிதலை இப்பகுதி கூறுகிறது.

கண்ணிகள்

இரண்டிரண்டு அடிகளால் பாடப்பெற்றுள்ள ஒரு வகை இசைப்பாடல். இறைவன் தன்மை; பெருமை; உயிரை வருத்தும் துயர்; அத்துயர் நீங்க இறையை வேண்டுகல் ஆகிய செய்திகள் இப்பகுதியில் இடம் பெற்று உள்ளன.

கீர்த்தனைகள்

இறையருளை வேண்டி இசையோடு பாடக்கூடிய இருபத்தொரு கீர்த்தனைகள் இப்பகுதியில் உள்ளன.

கருத்து வளம்

1. பரம்பரையாகத் தொடர்ந்து ஒரு சாரரிடம் அடிமையாயிருத்தல் 'கொத்தடிமை' எனப்படும். சமுதாயத்தில் கொத்தடிமைத் தனம் அகல வேண்டுமென்னும் எழுச்சிக்காலமிது. ஆயினும் ஆண்டவனிடம் கொத்தடிமை பூண்பது அடியவர் விரும்பி ஏற்கக் கூடியதும் வரவேற்கத்தக்கதும் என்கிறார் மஸ்தான் சாகிபு. அதனாற்றான் அவர்

கொத்தடிமை யான அடி யேனுமுமை நம்பினேன்'

என்று குறிப்பிடுவதைக் காண்கிறோம்.

2. எடுத்துச் சொல்லுகின்ற பொருளுக்கு வரையறையும் விளக்கமும் தருவதில் மஸ்தான் சாகிபு சிறப்பிடம் பெறுகிறார். சான்றாக முகியித்தீன் சதகத்தில் (5ஆம் பத்தியில்) 'சமாதீ' என்றால் என்ன என்பதற்குப் பத்துப் பாடல்களில் தந்துள்ள விளக்கம் நம் நெஞ்சை ஈர்ப்பதாயுள்ளது.

எதுவந்து நேரினும் மாறினும் இரண்டுமொன்று
என்றிருப் பதுச மாதீ²

எனதுயான் என்பதை இடம்பொருளோடு ஏவல்முதல்
ஈடழிப் பதுச மாதீ³

என்பன போன்று ஐம்பது சொற்றொடர்களைச் 'சமாதீ' வரையறையாகக் கூறியிருக்கக் கண்டு வியக்கிறோம்.

3. இறைவன் திருவருளைத் தான் பெற இயலாது போய்விடுமோ என்பதனை,

நண்டளந்தீடுநாழி யாவனோ?⁴

எனக் குறிப்பிடுவது நயம் நிறைந்தது. நாழி என்ற முகத்தலளவை, அதாவது -படி, படி சிறந்த உணவு பொருள்களை அளக்கவும் பயன்படும்; அதே வேளை கீழ்த்தரமான நண்டு, கருவாடு போன்ற வற்றை அளக்கப் பயன்படும். உயர்ந்த பக்திக்கு உறைவிடமாக இன்று கீழ்மைக் குணங்கட்கு இருப்பிடமாய்த் திரிவதைக் குறிக்க 'நண்டளந்தீடு நாழி' சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகிறது.

4. ஓரிடத்திற் சிறப்புப் பெறும் பொருள் பிறிதோரிடத்தில் அச் சிறப்பினைப் பெறுவதில்லை. 'நான் சிறப்பும் நிறையில்

¹ மஸ்தான் பாடல், முகியி. சத. 10 : 6

² மஸ்தான் பாடல், முகியி. சத. 43 : 5

³ மஸ்தான் பாடல் முகியி, சத. 47 : 2

⁴ மஸ்தான் குரு வணக்கம், விளையாட்டினானந்தம் 7

இருப்பேனோ அல்லது சிறப்பின்றி தாழ்வேனோ' என்பதைக் கூறவரும் சாகிபு,

கொலுமன் னரசர்கைக் கோலாவனோ பாவி
குருபர் கைக்கோ லாவனோ?⁴

என்று குறிப்பிடுகின்றார். கோல் ஒன்றேயாயினும் அரசன் கையிலிருக்கையில் பெருமையுடனும் குருடன் கையிலிருக்கையில் பெருமையின்றியும் இருக்கின்றது. உலக பாசமாகிய குருடன் கைக்கோலாக இராமல், இறையருளாகிய அரசன் கைக்கோலாக இருக்கவேண்டுமென்ற அடியவரின் ஆர்வம் இங்குப் புலனாகின்றது. இதே கருத்தை வெளிப்படுத்த.

ஆல விருஷமென மேலாவனோ, உதிர்
அதன் சருகுபோ லாவனோ?¹

என்று கேட்பதும் பொருள் பொதிந்த வினாவாகிறது.

5. ஒன்றோடு நெருக்கமாய் இருந்தும் அதன் இயல்பு உணரார்க்குப் பூஞ்சோலை ஒணானையும், தாமரைக் குளத்துத் தவளையையும் எடுத்துக் காட்டுகளாக்குகிறார். ஒணான் காலம் முழுவதும் பூஞ்சோலையிலேயே வாழ்ந்தாலும் பூவின் மணத்தை உணர்ந்து நுகர்வதில்லை. அதே போற்றான் பொற்றாமரைக் குளத்திலேயே பொழுதெல்லாம் அலைந்து திரிந்தாலும் தவளை ஆண்டுள்ள தாமரையின் தேனைச் சுவைத்தறிவதில்லை. உயிர் இறைவனுடனே சேர்ந்திருந்தும் அவன் தன்மையை உணர்ந்து துயக்காதிருக்கிறதே என்ற ஏக்கத்தால்,

¹ மஸ்தான் பாடல் முகியி, சத. 40 : 2

² மஸ்தான் பாடல், முகியி, சத. 40 : 5

பூஞ்சோலை வாழும் ஓணான் எனவும் வீணில்நான்
போகாமல் அருள்பு ரியவும்
பொற்றா மரைக் குளத் தவளையா காதுஉனைப்
புணருதற் கருள்பு ரியவும்¹

இறைவனிடம் அருள் வரம் வேண்டுகின்றார். கடவுளின் மேன்மையை அறியாத பாவிகளாக மக்களிடுப்பதை

அரிசி விலை உலை அறியுமோ?²

என்ற வினாவின் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

6. மனத்தைப் பேய்க்கு ஒப்பிடுகிறார். பேய் தன் கீழே உலை நெருப்பாய் உலக வாதைகள் இருப்பதை அறியாமல் ஆட்க்களிக்கிறது. அதுதான் தெரியாமல் ஆடினாலும், 'ஐயனே! அஃது அந்த நெருப்பிலே வீழ்ந்து வெந்தொழிந்து மாயாமல் காப்பாயாக' என, கூடு கொள்ளாது குதிக்கும் மனமானது அஞ்சி அடங்க வரம் கேட்கிறார்.

கொல்லன் உலைமேல் நின்று கூத்தாடும் குறளி, குதி கொள்ளாமல் அருள்பு ரியவும்?¹

என்பதிலுள்ள 'கொல்லன் உலைமேற் கூத்தாடும் குறளி நினைந்து நினைந்து, உணர்ந்து உணர்ந்து அறிய வேண்டிய செய்தியாம்.

7. வேட்டைமேற்செல்வோர் தம்முடன் வேட்டை நாயைக் கொண்டு செல்லவேண்டுமே தவிர வெறி நாயைக் கொண்டு செல்லக் கூடாது. வெறி நாய் வேட்டைமேற் அவனையே கடிக்கும். பிற நாய் கடித்தால் அதனால் பெருங்கேடு இல்லை. ஆனால் வெறி நாய் கடித்தாலோ உயிருக்கே கேடு. மக்கள் இறையருளைப் பெறத் தவம்,

¹ மஸ்தான் பாடல் அகத், சத. 100 : 1-2

² மஸ்தான் பாடல் முகியி, சத. 70 : 3

¹ மஸ்தான் பாடல், அகத், சத. 91 : 2

அன்பு, அருள் தொண்டு ஆகிய பண்புகளைத் தம்முடன் இணையச் செய்யாமல் ஆசை, வெகுளி, அழுக்காறு முதலிய வெறிக் குணங்கடகு இடமளித்து, வெறி நாய் கொண்டு வேட்டைக்குச் செல்வார்போலத் தம்மையே அழித்துக் கொள்கிறார்களே என்று ஞானி மஸ்தானின் மனம் கவல்கிறது. அதனால், .

வேட்டை பெரிதென்றே வெறிநாயைக் கைபிடித்துக்
காட்டிற் புகலாமோ என்கண்ணே றகுமானே¹

என்ற கண்ணியும் பிறக்கிறது.

8. குரு அற்ற நிலையில் ஒருவன் சீர்பெற்று வாழ முடியாது. மாணாக்கர் தவறுங்கால் குரு அவர்களை நெறிப்படுத்தித் திருத்துவார். அதுபோல மக்களும் இறைவனாகிய குருவை நாடினால் நல்வழிப்படுத்தப்படுவார். இன்றேல் நன்னெறியில் இட்டுச் செல்ல ஆளின்றி மனம்போன போக்கிற் சென்று மாண்டொழிய நேரிடும். எனவே மஸ்தான் சாகிபு அவர்கள்,

குருவற்ற சீடன்என ஆகாத வண்ணம்நற்
குணமேற்றி அருள் புரி²

ஆண்டவனை வேண்டுகின்றார்.

வண்டுள்ள மாங்கனி சுவையுள்ளதமாயிருக்கும், அதனால் இறைவன்.

மாங்காயில் வண்டுபோல் நீங்காத வண்ணம்உள்
மருவிநின்று அருள்புரிய²

வேண்டுமென்ற விண்ணப்பம் எழுகிறது. இறைவன் உயிர்கட்கு அருள வேண்டியவை யாவை?

² மஸ்தான் பாடல், ரகுமான் கண்ணி 22

¹ மஸ்தான் பாடல், அகத், சதகம் 32 : 6

இதயம் தீறக்கவும் எதையும் துறக்குமோர்
ஏகாந்தம் அருள்பு ரியவும்²

வேண்டுமென்பது மஸ்தான் சாகிபின் விழைவு. இவ்வடிகளில் அவருடைய பரந்த, பற்றற்ற, தூய, தெளிந்த தொண்டு உள்ளம் நன்கு புலனாகிறது.

9. குணங்குடியார் ஆசைகளைப் பெரிதும் வெறுக்கிறார். உணவு, உடை, உறவு ஆகியவற்றின் மீதுள்ள ஆசையால் உலகம் அல்லலுற்றுழல்வதை எண்ணி நைகிறார். அதனால்,

புதல்வரெனும் முதலைகள் பிடித்துக் கடித்துப்
புசிக்கக் கொடுத்து ழல்வனோ
பொல்லாத காமக் கடற்புலால் என்னுமோர்
பூவைகைப் பட்டு ழல்வனோ
கதகதென் றெரியும் பணத் தீ மிதித்தெனது
கால்கொப்பு ளித்து ழல்வனோ
கட்டுபட் பாடைகள் எனுநமன் கைவலைக்
கட்டுண்டு நின்று ழல்வனோ³

என்ற ஏக்கப் பாடல் பிறக்கிறது.

10. உலகிற் காணும் தீமைகளை ஞானியர் தம்முடைய தீமைகளாகக் கூறி அவற்றை நீக்கியருளுமாறு இறைவனை இறைஞ்சுதல் இயல்பு.

நஞ்செலாம் ஒன்றாய்த் தீரண்டு உரு எடுத்த கெடு
நாசகச் சரீர வம்பன்⁴

மஸ்தான் தன்மேல் வம்புத் தன்மையை ஏற்றி, உலகினர் சார்பாக எழுப்புகின்ற உயிர்ப்புக் குரல் இது. முகியித்தீன் சதகத்தில் 6 ஆம் பத்தில்

² மஸ்தான் பாடல், அகத். சதகம் 40 : 4

³ மஸ்தான் பாடல், அகத். சதகம் 68 : 5

⁴ மஸ்தான் பாடல், முகியி, சதக. 37 : 1-4

உள்ள பாக்களில் மக்கள் எத்தகைய வம்பர்களாயுள்ளனர் என்பதையும் 7ஆம் பத்தில் எத்தகைய பாவிர்களாயுள்ளனர் என்பதையும் விளக்கி பாடுகின்றார். 8 ஆம் பத்தில் உலகைப் பற்றியுள்ள கொடுமைகளைக் கண்டுகலங்கியழுகிறார். 9 ஆம் பத்தில் இவ்விடர்பாடுகளிலிருந்து உலகம் நீங்கி உய்வது எக்காலமோ என்றேங்குகிறார்.

இவ்வாறு குறைகளை இறைவனிடம் சொல்லி அழுது, புலம்பி, ஈடேற்ற வேண்டுமென்ற விண்ணப்பமே நூல் முழுதுமுள்ள பாடல்களின் திரண்ட கருத்தாக அமையக் காண்கிறோம்.

11. தவ வேடம் பூண்ட பலர் பொய்யொழுக்கில் வாழ்வதையும் கஞ்சா, அபின், கள் முதலியன உண்டு காலம் கழிப்பதையும் காணுகின்ற மஸ்தான் சாகிபு.

கற்பங்க ஞாண்டோம் நாம் என்றே - வெறி
கஞ்சாவும் கள்ளும் அபினியும் தின்றே
துப்புக் கெட்டலையாமல் நின்றே - அருள்
தூயமெய்ஞ் ஞானச் சுடரினைப் போற்றி²

வாழ வேண்டுமென வலியுறுத்துகிறார்.

12. ஆசை பெருகப் பெருக உயிர்க்கு நேரும் துன்பங்களும் மிகுந்துகொண்டே போகும்; குறையக் குறையத்துன்பமும் குறையும். ஆசையை அறவே துறக்கும்போது துன்பமே இல்லாத இன்பநிலை கிட்டும். இதைத் தக்கதோர் எடுத்துக்காட்டின் மூலம் சாகிபு விளக்குகிறார். குளிருக்காக ஆடையை மிகுதியும் போர்த்தப் போர்த்தக் குளிரும் மிகுதியாகத் தோன்றும். ஆடை குறையக் குறையக் குளிரும் குறையும். ஆடையை அறவே இல்லாதொ

² மஸ்தான் பாடல், முகியி, சத. 57 : 5

¹ மஸ்தான் பாடல், ஆனந்தக் களிப்பு 33

ழித்தால் குளிரும் இல்லாதொழியும். குளிருக்கேற்ப உடல் பழகிக் கொள்வதால் குளிர் உடலைப் பாதிப்பதில்லை. தொடக்கத்தில் கடினம்தான். ஆனால் பழக்கத்தில் வந்தபிறகு குளிர் என் செய்யும்? அதுபோன்றே ஆசைகளை அகற்றுவது கடினம் தான். ஆயினும் முயன்று அகற்றிடினோ மாயையாகிய குளிரால் எதுவும் செய்ய இயலாது போகும்.

மெத்தத் துணிபோர்க்க மெத்தமெத் தக்குளிருஞ்
சற்றுதுணி போர்த்துவரச் சற்றுகுளிர்-இற்றதுணி
இல்லைக் குளிருமில்லை யில்லையிது தானுளமே
செல்லக் குணங்குடியார் சீர்.¹

'ஆசை அறுமின்கள்' என்பதை விளக்க வந்துள்ள அருமையான தத்துவப் பாடல் இது.

சமய ஒருமைப்பாடு

மஸ்தான் சாகிபு அவர்கள் சாதி, மத, சமய வேறுபாடுகள் மக்களைப் பிரிக்கக்கூடாது என்ற கொள்கை உடையவர்.

தீதுமத பேதங்க ளற்றுமே எங்குமிது
செல்வதுவும் எக்கா லமோ?
சாதிவரை யற்றகுரு நாதனே முத்திநிலை
தருவதினி எக்கா லமோ?²

என்ற அடிகள் அவருடைய சாதி சமய வேறுபாடற்ற நோக்கினை வெளிப்படுத்துகின்றன.

சாகிபு அவர்கள் இந்து மதக் கோட்பாடுகளை நன்கு உணர்ந்தவர்.

² மஸ்தான் பாடல், குறையிரங்கியுரைத்தல் 7

¹ மஸ்தான் பாடல், முகயி, சதக. 89

மன்றுள்நின் நாடுமெய்த் தவராஜ சிங்கமே¹

தெகழிணா மூர்த்தமே²

அளகேசனே துளவ மணிமார்பனே³

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்க்கு முதல்வனே⁴

என்ற இந்த மதக் கடவுளர்களைக் குறிக்கும் சொற்றொடர்களால் அவர் குணங்குடி அகத்தீசனைப் பாடிப் பரவியிருக்கக் காண்கிறோம்.

இந்துக் கடவுளர்களையும் அவர் பாடிப் பரவியுள்ளார். மனோன்மணிக் கண்ணி, நந்தீஸ்வரக் கண்ணி என்பன இந்துக் கடவுளரை முன்னிலைப்படுத்திப் பாடிய பாடல்களாம். இவற்றைப் பாடுதற்கு அவர் 'உமையாள் பாதம் முன்னிற்க' என வேண்டுகிறார்.

ஆதி அந்தம் கடந்தஉமை யாள்தன் பாதம்

அகண்டபரி பூரணமாம் ஐயர் பாதம்

சோதிஅந்தம் கடந்தகண பதியின் பாதம்

தொழுதிறைஞ்சிக் கரங்குவித்துப் போற்றி செய்து

ஆதிஅந்தம் கடந்தநந்தி பாதம் என்றும்

வாலைமனோன் மணியம்மை பாதம் என்றும்

ஓதி அந்தங் கடந்தண்டம் இரண்டதாக

ஒன்றும் அறி யாவறிஞன் உரைசெய் தானே⁵

என்பது அவர் பாடல். நந்தீஸ்வரக் கண்ணி பாட அவர் உமையாள், சிவபெருமான், கணபதி, நந்தீஸ்வரர் ஆகியோரை வணங்குவதைக் காண்கிறோம். மஸ்தான் சாகிபு சமய ஒருமைப் பாட்டாளராக விளங்கினார் என்பது இவற்றால் நன்கு புலனாகும்.

¹ மஸ்தான் பாடல், அகத். சதக. 4 : 7

² மஸ்தான் பாடல், அகத். சதக. 7 : 4

³ மஸ்தான் பாடல், அகத். சதக. 9 : 7

⁴ மஸ்தான் பாடல், அகத். சதக. 7 : 4

⁵ மஸ்தான் பாடல், நந்தீஸ்வரக் கண்ணி தொடக்கப்பாடல்

பேச்சு வழக்குச் சொல்லாட்சி

மஸ்தான் சாகிபின் பாடல்கள் பேச்சுப் போக்கில் சொல்வது போல அமைந்திருப்பதால் அவற்றில் பேச்சு வழக்குச் சொற்களும் வட்டார வழக்குச் சொற்களும் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

(i) அடியேனும் உமை நம்பினேன் சலுதி வந்தாளுதற்கே' - இங்கு விரைந்து என்பதற்குச் சலுதி (ஐல்தி) என்ற சொல்லை ஆண்டுள்ளார்.

(ii) புன்மை குடிகொண்ட கெசபோக்கிலிகள்² மிகவும் குறும்பு செய்பவர்கள் 'கெச போக்கிலிகள்' எனக் கூறப்பட்டுள்ளனர்.

(iii) சண்டை நின்றிடுவதும் மண்டை பிண்டுடைவதும் சள் என்பது எக்காலமோ?³ - மண்டை பிளந்து உடைவது பிண்டுடைவது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. சாரமற்றது என்பதைக் குறிக்கச் 'சள்' என்ற சொல் ஆளப்பட்டுள்ளது.

(iv) உடலும் லொடலொட்டை⁴: லொட லொட்டை என்பதற்கு உள்ளீடற்றது - உறுதியற்றது என்பது பொருளாம்.

(v) கொட்டமெல்லாம் விட்டுக் குணங்குடி கொள்ளாவீணர்⁵: இறுமாப்பு என்பதற்குக் கொட்டம் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

(vi) ஏமசாமம் என்றிலாது தேம்பித் தேம்பி எறிமூச் செறிந்து அழுவனோ?¹ - நள்ளிரவு என்பது பேச்சு வழக்கில் ஏமசாமம் எனப்படுகிறது.

² மஸ்தான் பாடல், முகியி. சதகம் 18 : 6

³ மஸ்தான் பாடல், முகியி. சதகம் 53 : 4

⁴ மஸ்தான் பாடல், முகியி. சதகம் 82 : 4

¹ மஸ்தான் பாடல், முகியி. சதகம் 85 : 3

² மஸ்தான் பாடல், முகியி. சதகம் கொச்சகக் கலிப்பா 2 : 3

(vii) குணங்குடிக்கு வாரவரை² – வருகின்றவர்களை என்ற சொல் 'வாரவரை' எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

(viii) துட்டத் துடுக்கெனும் காமாட்டி ஆட்களும்³: காமாட்டி என்ற சொல் மூடனைக் குறிக்கிறது.

(ix) டம்ப ஜம்ப நடை உள்ள நீர்⁴

(x) வேடிக்கையும் பகட்டும் பிலுக்கும் சொகுசும் விட்டொழிவது எக்காலமோ!⁵ – டம்ப ஜம்பம், பகட்டு, பிலுக்கு என்பன பேச்சு வழக்குச் சொற்கள்.

(xi) பேச்சு வழக்கிலிருக்கின்ற இரட்டைக் கிளவித் தொடர்கள் பல இடங்களில் ஆளப்பட்டுள்ளன.

மடமட என வடிநடனம் உள்ள நீர்⁶
கதகத என்று எரியும் பணத்தீ⁷

சதசத என்று அழுகும் துர்க்கச்சுச் சாக்கடை⁸
களகள என்று ஆனந்த பாஷ்பம்⁹
குமுகுமு என அதீரசத் தேனொழுகு கணி¹⁰
நச்சு நச்சு என்று எனை அரற்றுறான்¹
வங்கு வங்கு என்று ரீங்காரமுடனே²

² மஸ்தான் பாடல், முகியி. சதகம் 80 : 2

⁴ மஸ்தான் பாடல், முகியி. சதகம் கொச்சகக் கலிப்பா 3 : 3

⁵ மஸ்தான் பாடல், முகமது நபி. சுகானு. 20

⁶ மஸ்தான் பாடல், முகியி. சதகம் 59 : 7

⁷ மஸ்தான் பாடல், முகியி, சதகம் 82 : 1

⁸ மஸ்தான் பாடல், முகியி. சதகம் 26 : 7

⁹ மஸ்தான் பாடல், முகியி. சதகம் 37 : 3

¹ மஸ்தான் பாடல், முகியி. சதக. 37 : 5

² மஸ்தான் பாடல், அகத். சதக 16 : 4

³ மஸ்தான் பாடல், முகமது நபி. சுகானு. 58

(xii) பயன்படாதவர்களைக் குறிக்க வெங்கப்பயல்³ என்றும் மனத்திலேயே வெந்து குமைபவனைப் புழுக்கப் பயல்⁴ என்றும் கூறுகிறார்.

(xiii) மானம் அழியின் உயிர் மயிர்தான்⁵ – இது மறை பொருளற்ற வெளிப்படைக் கூற்றாக அமைகிறது.

மஸ்தான் சாகிபும் தாயுமானவரும் மஸ்தான் சாகிபு தமக்கு முன் இந்நாட்டில் தோன்றிய மெய்ஞ்ஞானியரின் மொழியையும் பொருளையும் எடுத்தாண்டிருக்கிறார். குறிப்பாகச் சாகிபு அவர்கள் தாயுமானவரிடம் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டவர் என்று தெரிகிறது. அவருடைய நடையையும் கருத்தையும் பெருமளவில் பின்பற்றி யுள்ளார். சில அடிகளைத் தனித்துக் கொடுத்தால் இதை தாயுமானவர் பாடலா அல்லது மஸ்தான் சாகிபு பாடலா என்று பிரித்துச் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு அவை ஒன்றிணைந்து இருப்பதைக் காண முடியும். சான்றுக்கு ஒரு சில கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

i தாயு ஆழாழி கரையின்றி நிற்கவிலையோகொடிய
ஆலம்அமு தாகவிலையோ?⁶

மஸ் ஆழாழி தானும் அணைகடவாது ஆணைதனிற்
தாழா திலையோஎன் றாயே நிராமயமே⁷

⁴ மஸ்தான் பாடல், அகத். சதக 3 : 4

⁵ மஸ்தான் பாடல், அகத். சதக. 85 : 1

⁶ மஸ்தான் பாடல், கீர்த்தனை 3 : 1

⁷ மஸ்தான் பாடல், 16 : 3

⁸ மஸ்தான் பாடல், மனோன் மணிக் கண்ணி 67

⁹ தாயு, பாடல், பரிபூரணானந்தம் 9 : 1

- ii தாயு சொல்லால் முழக்கிலோ சுகமில்லை
சும்மா இருக்க அருள்வாய்²
(மௌனியாய்ச்
- மஸ் சொல்லுமெய்ஞ் ஞானச் சுகக்கடலை
சும்மா இருக்க அருள்வாய்³
(உண்டியான்
- iii தாயு அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் ப்ரகாசமாய்
ஆனந்த பூர்த்தியாகி⁴
- மஸ் அங்கிங் கெனவொண்ணா அகண்டபரி
பூரணமாய்
எங்கும் நிறைந்த இறையே நிராமயமே⁵
- iv தாயு பார்க்குமிடம் எங்கும் ஒரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே⁶
- மஸ் பார்க்குமிடம் எல்லாம் பரிபூரணமாக
ஏர்க்கையுடன் நின்ற இயல்பே நிராமயமே⁷
- v. தாயு கல்லேனும் ஐயவொரு காலத்தில் உருகுமென்
கல்நெஞ்சம் உருகவிலையே⁸

¹ மஸ்தான் பாடல், நிராமயக் கண்ணி 40

² தாயு, பாடல், சுகவாரி 3 : 4

³ மஸ்தான் பாடல், குருவண, இரக்கத்தினானந்தம் 5

⁴ தாயு, பாடல், திருவருள் விலாசப் பரசிவ வணா. 1

⁵ மஸ்தான் பாடல், நிராமயக் கண்ணி 17

⁶ தாயு, பாடல், பரிபூரணானந்தம் ஒவ்வொரு பாடலிலும் (இறுதிஅடி)

⁷ மஸ்தான் பாடல், நிராமயக் கண்ணி 14

⁸ தாயுமா, பாடல், சுகவாரி 3 : 1

⁹ மஸ்தான் பாடல், நிராமயக் கண்ணி 124

மஸ்	கல்லும் உருகுமொரு காலத்தில் என்னிதயம் அல்லல் இறுவதில்லை ஐயா நிராமயமே ⁹
vi தாயு	எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணியெண்ணி ஏழைநெஞ்சம் புண்ணாகச் செய்ததினிப் போதும் பராபரமே ¹⁰
மஸ்	எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி இடைந்து மனம் புண்ணாவ தற்கோ புகுந்தேன் நிராமயமே ¹
vii தாயு	தூங்காமல் தூங்கிச் சுகப் பெருமான் நின்றிறைவில் நீங்காமல் நிற்கும் நிலைபெறவுங் காண்பேனா ²
மஸ்	தூங்காமல் தூங்கித் தொழுதுதொழு துன்னருளைக் காண்க எனக்கருள்செய் கண்ணே றகுமானே ³
viii. தாயு	தாயிருந்தும் பிள்ளை தளர்ந்தாற்போல் எவ்விடத்தும் நீயிருந்தும் நான் தளர்ந்து நின்றேன் பராபரமே ⁴
மஸ்	தாயிருக்கப்பிள்ளை தளராது ஒருபோதும் நீயிருக்க நான்தளரல் நேரோ நிராமயமே ⁵

¹⁰ தாயுமா, பாடல், பராபரக் கண்ணி 35

¹ மஸ்தான் பாடல், நிராமயக் கண்ணி 53

² தாயுமா, பாடல், காண்பேனோ கண்ணி 10

³ மஸ்தான் பாடல், றகுமான் கண்ணி 36

⁴ தாயுமா, பாடல், பராபரக் கண்ணி 349

⁵ மஸ்தான் பாடல், நிராமயக் கண்ணி 64

⁶ தாயுமா, பாடல், பராபரக் கண்ணி 120

⁷ மஸ்தான் பாடல், நிராமயக் கண்ணி 32

- ix. தாயு ஆரிருந்தென் ஆர்போய் என் ஆரமுதாம்
நின்னருளின்
சீரிருந்தால் உய்வேன் சிவமே பராபரமே⁶
- மஸ் ஆரிருந்தென் ஆர்போய் என் ஆவிக்குஉறுந்
துணையாம்
பேறுபெறச் செய்தாற் பிழைப்பேன் நிராமயமே⁷
- x. தாயு அண்டபகி ரண்டம் அறியாத நின்வடிவைக்
கண்டவரைக் கண்டால் கதியாம் பராபரமே⁸
- மஸ் அண்டபகி ரண்டம் அகண்டபரி பூரணமாய்க்
கொண்டநின்னை யாரறிந்து கொண்டார்
நிராமயமே⁹
- xi. தாயு எத்தனை விதங்கள் தான் கற்கினும் கேட்கினும்
இதயமும் ஒடுங்கவில்லை¹ (என்
- மஸ் எத்தனை விதங்கள் தான் கற்கினும் கேட்கினும்
என்மனது இணங்கு திலையே²

xii. பேரிருள் நிறைந்த ஆணவம் என்னும் பெருங்காட்டை முற்றிலுமாகக் களைந்து, வெளியாக்கி, அகங்காரம் என்னும் கல்லை முற்றும் பிளந்து, மனமெனும் நிலத்தைத் துப்புரவு செய்து தீருத்தி, அதில் மோன விதைகளைப் பதித்து, அன்பு நீரை நன்றாகப் பாய்ச்சி, மோன விதை முளைத்துச் செவ்வையாகப் பயிராகும்படும் மாயை என்னும் வலிய பறவைகள் சிறிதும் அணுகாதவண்ணம் நன்கு காத்து,

⁶ தாயுமா, பாடல், பராபரக் கண்ணி 323

⁷ மஸ்தான் பாடல், நிராமயக் கண்ணி 112

¹ தாயுமா, பாடல், ஆனந்தமான பரம். 9

² மஸ்தான் பாடல், குருவண, தன்னிலையினானந்தம் 3

அதனால் விளைகின்ற போகமாம் உணவைப் புசித்து இறையன்பர் வாழ்கின்றனர் என்ற சுருத்தை,

காராரும் ஆணவக் காட்டைக் களைந்தறக்
கண்டகங் காரமென்னுங்
கல்லைப் பிளந்துநெஞ் சகமான பூமிவெளி
காணத் திருத்திமேன்மேல்
பாராதி யறியாத மோனமாம் வித்தைப்
பதித்தன்பு நீராகவே
பாய்ச்சியது பயிராகு மட்டும்மா மாயைவன்
பறவையணு காதவண்ணம்
நேராக நின்றுவிளை போகம் புசித்துய்ந்த
நின்னம்பர் கூட்டமெய்த
நினைவின் படிக்குநீ முன்னின்று காப்பதே
நின்னருட் பாரமென்னும்
ஆராரும் அறியாத சூதான வெளியில்வெளி
யாகின்ற தூரியமயமே
அண்டபகி ரண்டமும் அபங்கவொரு நிறைவாகி
ஆனந்த மானபரமே³

என்ற தாயுமானவர் பாடலில் அறியலாம். இந்த உருவங்களின் விரிவே மஸ்தான் சாகிபு அவர்களின் மகமூது நபியாண்டவரைச் சுகானுபவமுறத் துதித்தல் என்ற பகுதியாம்.

மஸ்தான் சாகிபும் திருவள்ளுவரும் மஸ்தான் சாகிபு பிறவியைக் கடலாகக் கொண்டு அதைக் கடக்கும் பெருங்கமைக இறைவனைக் காணுகிறார்.

மட்டறு பவக்கடல் தொலைக்குமொரு கவிழா
மரக்கலமும் நீயல்லவோ?¹

³ தாயுமா, பாடல், ஆனந்தமான பரம். 6

¹ மஸ்தா, பாடல், குருவணா, வலிமையினானந்தம் 2

² திருக்குறள் 10.

என்ற மஸ்தான் சாகிபின் பாடல் அடி நமக்கு.

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவன் அடிசேரா தார்²

என்ற அருமைத் திருக்குறளை நினைவுட்டுகிறது.

நிற்கும் பொழுது ஆடை நெகிழ்ந்தால் உபசாரம்
கைக்குஞ் சொல்வதுண்டோ கண்ணே பராபரமே³

என்ற மஸ்தான் சாகிபின் கண்ணியில்

உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு⁴

என்ற திருக்குறள் கருத்து அடங்கியிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

நேற்று இருந்தவன் ஒருவன் இன்று இல்லாமல் இறந்து போனான் என்று சொல்லப்படும் நிலையாமை உடையது இவ்வுலகம் என்பதனை,

நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்
பெருமை உடைத்து இவ் வுலகு⁵

என்று திருக்குறள் விளக்குகின்றது. இதனையே,

இன்றைக் கிருந்தாரை நாளைக்கீ ருப்பரென்று
எண்ணவோ தீடமில்லையே¹

என்று தாயுமானவரும்,

³ மஸ்தான், பாடல், கண்மணி மாலைக் கண்ணி 89

⁴ திருக்குறள் 788

⁵ திருக்குறள் 336

¹ தாயுமா, பாடல், சச்சிதானந்த சிவம் 5

² பத்திரகிரியார் மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல் 35

இன்றுள்ளோர் நாளை இருப்பதுவும் பொய்யெனவே
மன்றுளோர் சொல்லும் வகையறிவது எக்காலம்²

என்று பத்திரகிரியாரும் கூறிப்போந்தனர் மஸ்தான் சாகிபும் இதே
கருத்தை.

இன்றுள்ளோர் நாளைக் கிருப்பதுபொய் என்பதையான்
கண்டு கொண்டேன் ஐயாஎன் கண்ணே றகுமானே³

என்று குறிப்பிடக் காண்கிறோம்.

மஸ்தான் சாகிபும் இடைக்காடரும்

கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்⁴

திருக்குறளின் பெருமை கூற வந்த இடைக்காடனார் கூற்று இது.
சிறிய வடிவினுள் பெரிய பொருளை அடக்கிக் காட்டுவதற்குக்
கடுகைத் துளைத்து ஏழு கடலைப் புகுத்தும் செயலை ஒப்பாக்கிக்
காட்டினார். 'கடுகைத்துளைத்துக் கடலைப் புகுத்துகின்ற' தன்மையைப்
பிற புலவர்களும் தம் பாக்களில் எடுத்தாளக் காண்கிறோம்.

கைக்கெளிய பந்தா எடுத்து விளையாடுவீர்
கனகவட் டத்தையெல்லாம்
கடுகிடை இருத்தியே அஷ்டகுல வெற்பையும்
காட்டுவீர் மேலும் மேலும்
மிக்கசித் திகளெலாம் வல்லநீர் அடிமைமுன்
விளங்கவரு சித்திஇலிரோ?

சித்தர் கணத்தின் பெருமையைத் தாயுமானவர் இவ்வாறு
பாடுகின்றார். கடுகினுள்ளே எட்டு மலைகளை நிறுத்திக் காட்டுகின்ற

² மஸ்தா, பாடல், றகுமான் கண்ணி 37

⁴ திருவள்ளுவ மாலை

¹ தாயுமா, பாடல், சித்தர் கணம் 3 : 4

செயலை அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மஸ்தான் சாகிபும் இறைவனின் ஆற்றலைக் குறிப்பிடுகையில்

அண்டகோ டிகளுமோர் பந்தெனக் கைக்குள்
அடக்கிவிளை யாட வல்லீர்...
கண்டித்த கடுகில்எழு கடலைப் புகட்டிக்
கலக்கிவிளை யாட வல்லீர்
கருதரிய சித்தெலாம் வல்லநீர் அடிமையென்
கண்முன்வரு சித்தில் லையோ?²

எனப் பாடுகின்றார். இடைக்காடர் ஒருமுழுக் கடுகைத் துளைத்து அதில் ஏழு கடலைப் புகுத்துவதைக் கூறினார். மஸ்தான் சாகிபோ, கடுகைத் துண்டிக்கக் கிடைக்கும் ஒரு சிறு துண்டினுள் ஏழு கடலைப் புகுத்தியதோ மட்டுமின்றி அவற்றைக் கலக்கி விளையாடுகின்ற செயலையும் கூறி அருமையை விரிவு செய்துள்ளார்.

மஸ்தான் சாகிபும் ஒளவையாரும்

அறம் முதலாய நற்செயல்களைச் செய்யாமல், தேடிய பணத்தைப் புதைத்து வைப்பதால் யாது பயன்? உடல் அழியக் கூடியது. இறந்த பிறகு அப்பணத்தைத் துய்க்க வழியேது? ஆதலின் உயிருடன் இருக்கும்போதே அதை நல்வழியிற் செலவு செய்து, இறந்த பிறகும் நிலைத்திருக்கக் கூடிய புகழை ஈட்டிக் கொள்ள வேண்டும்.

பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைப் புதைத்து வைத்துக் கேடுகெட்ட மானிடரே! கேளுங்கள் -கூடுவிட்டிங்கு ஆவிதான் போயினபின்பு யாரே அனுபவிப்பார் பாணிகாள் அந்தப் பணம்.³

ஒளவையாரின் இந் நல்வழிப்பாடலை அனைவரும் அறிவோம்.

² மஸ்தான், பாடல், குருவண, விளையாட்டினானந்தம்.

³ ஒளவையார், நல்வழி, 22

இதே கருத்தினை மஸ்தான் சாகிபும்,

ஓடியலைந்தும் இவ்வையகம் முற்றும் உழன்றுழன்றும்
தேடியெடுத்த தீரனியம் யாவையும் செத்த பின்பு
நாடியெடுப்பதும் உண்போ? மறந்து நடக்கும் நெஞ்சே
வாடியிறந்து அறஞ் செய்வாய் குணங்குடி வாய்த்தீடுமே¹

என்ற பாடலில் கூறிடக் காண்கிறோம்.

மஸ்தான் சாகிபும் பட்டினத்தாரும்

ஊர், உறவு, பொருள் நிலையானவையல்ல இறைவன் அருளே
நிலையானது என்ற கருத்தை ஒரே பாங்கில் பட்டினத்தடிகளும்,
மஸ்தான் சாகிபும் கூறியிருப்பதைப் பின்னுள்ள பாக்களால்
அறியலாம்.

பட்டி : ஊருஞ் சதமல்ல உற்றார் சதமல்ல உற்றுப்பெற்ற பேருஞ்
சதமல்ல பெண்டர் சதமல்ல பிள்ளைகளுஞ் சீருஞ் சதமல்ல செல்வஞ்
சதமல்ல தேசத்திலே யாருஞ் சதமல்ல சதம் கச்சி ஏகம்பனே?²

மஸ் : உற்றாரிருந்தென்ன பெற்றாரிருந்தென்ன உனக்குதவி
சற்றாயினும் இல்லை சொன்னேன் சொன்னேன் இது சத்தியமாய்ச்
செத்தாலும் வைத்தடி வாங்காமல் நிற்கிற் செயம் பெறலாம்.
கற்றார் குணங்குடி கொண்டிடுவாய் மனக் கண் மணியே³

இவ்வாறாக இந்நாட்டில் தொன்று தொட்டு வந்த
சான்றாண்மையாளர்களின் கருத்தை ஏற்று மஸ்தான் சாகிபு
பாடியிருப்பதை மேலுள்ள சில சான்றுகளால் அறிகிறோம்.

¹ மஸ்தா, தவமேபெற வேண்டுமெனல் 1

² பட்டி, பாடல், திருவேகம்ப மாலை 13

³ மஸ்தா, பாடல், தவமேபெற வேண்டுமெனல் 7

உரைக்குறிப்பு

மஸ்தான் சாகிபு பாடல்கள் எளிய நடையில் அமைந்தவை. பாடல் அடிகளைத் தொடர்புப்படுத்திப் படிக்குமளவிலேயே சிக்கலின்றிப் பொருள் விளங்குவனவாயுள்ளன. அதனாற்றான் உரையாசிரியா பொழிப்புரையாக உரைக் குறிப்புகளைத் தந்துள்ளார். ஆங்காங்கே கடினச் சொற்களுக்குப் பொருள் தரப்பட்டுள்ளது. இசுலாமியக் கோட்பாடுகள், சமயக் கதைக் குறிப்புகள், தத்துவக் கருத்துகள் கூறப்பட்டுள்ள இடங்களில் அவற்றிற்கு விளக்கம் தந்திருப்பின் இன்னும் பயனுள்ளதாய் இருந்திருக்கும். அடுத்த பதிப்பில் இஃது இடம் பெறுமென நம்புகின்றேன்.

மஸ்தான் சாகிபு அவர்கள் இருநூறு ஆண்டுகட்கு முன் வாழ்ந்தவர். அவருடைய முழுமையான முறையான வரலாறு கிடைக்கவில்லை என்பது வருந்துதற்குரியது. வரலாற்றுக் குறிப்புகளைத் தமிழ் நாட்டினர் வகைப்படுத்தி முறைப்படுத்திச் சேகரிப்பதில் அக்கறை கொள்வதில்லை என்பதற்கு இஃது ஒரு சான்றாக அமைகிறது. இருநூறு ஆண்டுகட்கு முன் இருந்தவர்க்கே வரலாறு காண முடியவில்லையெனில் ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்தவர்க்கு வரலாறு கிட்டாததில் வியப்பில்லை. சென்னையில் மஸ்தான் சாகிபு தங்கியிருந்த தோட்டம் இன்றும் காணப்படுகிறது; தொண்டியில் அவர் தங்கியிருந்த வாழைத் தோப்பிடமும் இன்றும் உள்ளது. இவ்வளவு அண்மைக் காலத்தில் வாழ்ந்தவரைப் பற்றிய முழு வரலாறு கிடைக்காதது பெருங்குறையே. அவருடைய உடல் தோற்றம், உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள், அவருடைய குருமார், மாணாக்கர், அவர் ஆற்றிய தொண்டுகள், அருஞ் செயல்கள், அவர் முக்தியடைந்த நிலை ஆகிய முழுச் செய்திகள் - முறையான செய்திகள் கிடைக்க வேண்டும். அவரோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்களின் வழியினர் நாட்டின் பல்வேறு இடங்களில் இன்று வாழ்ந்து வரக்கூடும். அவர்களுையெல்லாம் கண்டு, அவர்கள் தரும் செய்திகளைச்

சேகரித்து முடிந்த அளவில் 'விரிவான வரலாறு காண இலக்கிய ஆர்வலர்கள் முன் வரவேண்டும்.

மஸ்தான் சாகிபு பாடல் வெளியீடு மிகச் சிறந்ததொரு முயற்சி. பதிப்பாசிரியர் பாராட்டுக்குரியவர். இசுலாமியப் புலவர்களால் எழுதப்பட்டு இன்னும் வெளிவரவேண்டிய நூல்கள் பல உள. இதுபோன்றே அவற்றையும் வெளியிட்டு இலக்கியத் தொண்டாற்ற ஆசிரியர்க்கு எல்லா நலங்களும் வாய்ப்பதாகுக.

பாவேந்தர் பாரதிதாசனின்

காதல் பாடல்கள்

பாவேந்தர்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற பாவேந்தராக விளங்குபவர் பாரதிதாசனார். புரட்சிக் கவிஞர், புத்துலகச் சிற்பி, சீர்திருத்தக் கவிஞர், சிந்தனைச் செம்மல் எனப் பல்லோராலும் பாராட்டப்படுபவர். அவர் தமிழ்க் கவிதை வானில் இரு சுடராகவும் ஒளி வீசியவர். சமுதாயத்தில் மண்டிக்கிடந்த சாதி சமயக் கொடுமைகள், உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர், ஆண்டான் அடிமை என்ற ஏற்றத் தாழ்வுகள் ஆகிய தீமைகளைச் சுட்டெரிப்பதில் பகலவனாகவும் இயற்கை அழகு, காதல் நெஞ்சம் போன்ற இனியனவற்றைப் பாடுவதில் குளிர் நிலவாகவும் திகழ்ந்தவர். வெண்மதியின் தண்ணொளிக் கதிர்களை ஒருங்கு தொகுத்தது போலப் பாவேந்தருடைய காதற் பாடல்கள் இங்கே தொகுக்கப் பட்டுள்ளன. சில பாடல்களைத் தவிரப் பெரும்பான்மையானவை இதுவரை வெளிவந்துள்ள அவருடைய நூல்களில் இடம் பெறாதவை.

மாறாக் காதல்

ஒரு காலத்திய அரசியல், பொருளாதாரக் கொள்கைகள் மற்றொரு காலத்தில் மாறக்கூடும், மறக்கப்படக்கூடும். ஆனால், உற்ற பருவமடைந்ததும் உயிரினத்தே தோன்றும் காதலுறவே, உலகு தோன்றியக் காலம் தொட்டு - அன்றும் இன்றும், இனி என்றும் -

மாறாதது மறையாதது. "காதலடைதல் உயிரியற்கை" என்பர் நம் கவிஞர். ஆகவேதான் பாடத்தொடங்கிய கவிஞர் எவரேயாயினும் காதலுறவு பற்றிப் பாடாதார் இல்லை. இவர் பிறபொருள்பற்றி எழுதியவை மறக்கப்பட்டனவாயினும் காதற் பாடல்கள் மறக்கப்படாதனவாய் நின்று நிலவுகின்றன.

காதற் பாடல்கள்

சங்க காலப் பாக்கள் பொதுவான தலைவன் - தலைவியரைக் கொண்டு காதல் உணர்ச்சிகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் தனிப் பாக்களாக உள்ளன. இடைக் காலத்தில் சிற்றிலக்கியங்களில், சுவைமிக்க காதற் பாக்கள் இடம் பெற்றுள்ளனவாயினும், அவை கதையிடையே அல்லது நிகழ்ச்சிக் கோவையிடையே அமைந்துள்ளனவேயன்றித் தனிப்பாக்களாக இல்லை. இலக்கிய வரலாற்றில் காதல் பாடல்களைத் தனிப்பாடல்களாகப் பெருமளவில் அமுதூறப் பாடியுள்ளவர் பாரதிதாசனாரே ஆவார். நூல்களில் பெருந்தலைப்புகள் பிரிக்கப்படும்பொழுது காதலை ஒரு தலைப்பாக்கி, அதன் கீழ்க் கவிதைகள் இடம்பெறத் தொடங்கியது, முதன் முதலில் பாரதிதாசனாரின் நூல்களில் தான் என்று கூறலாம். அவருக்குப் பின்வந்தோர் அவரைத் தொடர்ந்து அதே போக்கில் கவிதைகளை யாத்தமையால் 'பாரதிதாசன் பரம்பரை' உருவான செய்தியைத் தமிழகம் அறியும்.

"என்நடை தம்நடை; என்யாப்பு தம்யாப்பென்று
இந்நாள் எழுந்துள பாவலர் தம்மை
எண்ணினால் இருப்பவர் தம்மில் நூற்றுக்குத்
தொண்ணூற் றொன்பது பேர்எனச் சொல்லுவர்"

எனப் பாரதிதாசனார் அவர்களே இதைக் குறிப்பிடக் காண்கிறோம்.

நுணுக்கமறிந்து, சுவை கெடாது காதற் கவிதைகளைப் பாடுவதில் பாரதிதாசனார்க்கு ஒப்பு அவரே. வெளிப்படக் கூறவியலாத அகத்துறை நிகழ்ச்சிகளைக்கூட, தம் புலமைத் திறத்தால், அழகிய சொற்களால், பண்புக்கேடின்றி அவரால் பகர்ந்திட முடிகிறது.

பாரதிதாசனார் பாடலில், குறிப்பிட்டவர்தான் காதல் தலைவர், தலைவியர் என்ற நிலை இல்லை. ஆலைத்தொழிலாளி, மாடு மேய்ப்பவன், வண்டியோட்டி, சுண்ணமிடிப்பவள், களத்து மேட்டில் நெல்லரி எடுத்துத் தருபவள், பூக்காரி எனச் சமூகத்தின் எல்லாத் தளத்திலுள்ளோருடைய காதலையும் அவர்களுக்குரிய களத்தோடு படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

அவளும் அவனும்

அவன்-அவள் இணைப்பே காதல் அடிப்படை. இந்த இணைப்பின் வலிமையை, தன்மையைப் பாரதிதாசனார் அழகாக எடுத்துக் கூறுவார். அவன் பாடுகிறான்:

'பாடல் அவள்; நான் நல் உரை'²

'வளவயல் நான்; அவள் சம்பா நடவு'³

அவள் பாடுகிறாள் :

'மழையும் பயிரும் அவனும் நானும்'⁴

இருவருக்கும் பொது :

'நானுனக்கும் நீ எனக்கும்

நாமளித்த அன்பளிப்பு'

¹ திரு ந. இராமநாதன் அவர்கள் எழுதிய 'காதலும் கவிஞரும்' என்னும் நூலுக்குப் பாவேந்தர் எழுதியுள்ள முன்னுரையில்

² பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 29

³ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 34

⁴ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 51

ஆணும் பெண்ணும் ஒருவர் மற்றொருவர்க்குத் தந்த அன்பளிப்பு.

காட்சி

காதலுக்கு அடிப்படை காட்சி இன்பம்; ஒருவரை ஒருவர் காணும்போது காதலர் கவரப்படுகின்றனர். காதல் கொண்டோர் கண்கள், "ஒன்றையொன்று கவ்வி உண்பன", காதலர் ஒருவரையொருவர் காணுகின்ற காட்சி, அவர்கள் உள்ளத்தே இன்ப ஊற்றைப் பெருக்கெடுக்கச் செய்கிறது காதலனுக்குக் காதலி கண்டதும் தேனாக இனிக்கிறாள். மலரில் உள்ள தேன் உண்டால் தான் இனிக்கும்; ஆனால் காதலியாகிய தேனோ பார்க்கும்போது இனிக்கின்றதாம்;

"உண்டாலே தேன் மலரின் தேன் - இவள் கண்டாலே தித்திக்கும் தேன்!"²

திருக்குறள் இதனை,

"உண்பார்கண் அல்லது அநுறாக் காமம்போல் கண்டார் மகிழ்செய்தல் இன்று"³

என்று குறிப்பிடும். மணிமேகலை வெண்பாவில் மணிமேகலையின் அழகைக் கூறுமிடத்தில் பாரதிதாசனார் இதே கருத்தை,

"குன்றத்துக் கொம்புத்தேன் முல்லைவாழைப் பழத்தேன் மன்றத்து மாப்புலவர் செந்தமிழ்த்தேன், என்றமுத்தேன் உண்டாலே தேன், இம் மணிமேகலை ஒருத்தி கண்டாலே தித்திக்கும் தேன்"⁴

எனக் குறிப்பிடுவார்.

பெண் ஒரு புதுமைத் தேனாக இருப்பதற்குக் கண்டால் தித்திப்பது

¹ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 53

² பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக்கம். 69

³ திருக்குறள் 411

என்ற ஒரு காரணம் மட்டுமன்று; மற்றொரு காரணமும் இருக்கிறது. தேனை உண்டால் அதன் சுவை சிறிது நேரம் மட்டுமே நீடிக்கும். ஆனால் காதலியை நினைப்பதோ எப்போதும் இனிக்கும்.

“செந்தேன் உண்பநினைவு சிறிதுநேரம் இருக்கும்
சேயிழை இன்ப நினைவு எப்போதும் இருக்கும்”.¹

அவன் பார்த்தான். அவளும் பார்த்தாள். முல்லைப் பற்கள் வெளிப்படப் புன்பமுறுவல் பூத்தாள். அவன் காதலை அவள் ஏற்றுக் கொண்டதற்கு அஃது அடையாளம்!

“விழியினால் எழுதினாள் ஒப்பந்தம்
வெண்ணகையால் இட்பாள் கையெழுத்து”²

காதலர் ஒருவரை ஒருவர் பார்ப்பது எழுதப்பட்ட ஓர் ஒப்பந்தப் பத்திரம். கையெழுத்திடப்படாத பத்திரத்திற்கு மதிப்பில்லை. பத்திரம் எழுதப்பட்டால் மட்டும் போதாது; கையெழுத்திடப்பட்டுப் பதிவு செய்யப்பட வேண்டும். புன்சிரிப்பாகிய கையெழுத்திடப்பட்டதும் காதல் ஒப்பந்தம் நிறைவேறுகிறது!

காதல் அறிவித்தல்

அவள், அவன்மேல் ஆசை கொண்டிருப்பதை அவன் உணரவேண்டும்! குறிப்பால் தன் காதலைப் புலப்படுத்துகிறாள். அவன் பார்த்திருக்கத் தன் உடையைத் திருத்துகிறாள். அப்படி இப்படி போகும்போது, தோளால் அவனை இடித்துச் செல்கிறாள்; கொல்லைக்கு அவன் போகும்போது அவள் மெல்ல மெல்லப் பாடுகிறாள்; இவை மட்டுமா! அவனுடைய நாய்க்குட்டிக்கு அவன்

¹ பாரதிதாசன், மணிமேகலை வெண்பா 41

² பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 133

³ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 34

எதிரில் முத்தமும் தருகிறாள். “என்மேல் ஆசை இல்லாவிட்டால் என்னைக் கண்டு சிரிப்பாளா, மேலும் இவற்றைச் செய்வாளா?” என்றெண்ணி அவன், அவள் கொண்டுள்ள காதலை உறுதிப்படுத்திக் கொள்கின்றான்.¹

காதல் ஏக்கம்

ஆசையிருப்பதைக் குறிப்பால் அறிவித்ததும் அவன் அவளுடைய ஒவ்வொரு செயலையும் நோக்குகிறான். அவள் இடுப்பில் குடத்தை அணைத்து நீர் எடுத்துவரச் செல்வதையும், அவள் புறப்படும்போது அவள் வளர்க்கும் மான்குட்டி எதிரே வர அதற்கொரு முத்தம் கொடுப்பதையும், நீர் எடுக்கச் சென்றவள் மணிக்குளத்தில் தன் மலர் மேனி மூழ்கும்படி நீந்தி விளையாடுவதையும் காண்கின்றான்.

“நானே அப் பொற்குடமாய்
நாட்டில் பிறந்தேனா?”²

“அந்த மான் நானாய்
அமைந்தேனா?”³

“ஆழப் புனலும் நான்
ஆனேனோ?”⁴

என ஏங்குகின்றான். “குடமாய் இருந்திருந்தால் அவள் அணைப்புக்கிடைத்திருக்கும்; மானாய் இருந்திருந்தால் மணி முத்தம் கிடைத்திருக்கும்; புனலாய் இருந்திருந்தால் அவள் பொன்மேனி படிந்திருக்கும். இவையாக இல்லாமற் போனேனே! வாய்ப்பை இழந்தேனே?” – காதல் ஏக்கத்தின் அரிய வெளிப்பாடு இது.

¹ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 41 & 42

² பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 45

³ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 45

⁴ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 46

இதேபோல் பெண் உள்ளத்தின் ஏக்கமும் தனிப்பும் காட்டப்படுகின்றன. ஆசை கொண்டவன் அவளைப் பார்க்காமலேயே சென்று விட்டான். “என்னைப் பார்க்காமல் சென்றுவிட்டாரே; இதைவிட அவருக்கு அங்கே என்ன பெரிய வேலை?” என்று பொருமுகிறது அவளுள்ளம்!

“பெரிய வேலை உள்ளவன் போலே
பெண்ணை வெறுத்தவன் போலே
அரும்பும் சிரிப்பை அடக்கிச் சென்றான்
அசையும் தேரைப் போலே - அவன்

தீரும்பிப் பார்த்தால் என்ன?
விரும்பிப் பார்த்த என்னை அவன்
தீரும்பிப் பார்த்தால் என்ன?”¹

காதற் பொருமலாய் வெளிப்படும் இவ்வினா நியாயமானது தானே?

இற்செறிப்பு

மகளின் காதலை ஒருவாறு குறிப்பால் அறிந்த பெற்றோர் அவளை வீட்டினுள்ளேயே இருக்குமாறு கட்டுப்பாடு செய்துள்ளனர். காதலுக்குத் தடையாயிருக்கும் பெற்றோர் மீது அவளுக்கு வெறுப்பே தோன்றிவிடுகிறது.

நான்கு பக்கமும் வேபர் சுற்றிட
நடுவில் சிக்கிய மான்போல்-இங்கு
ஏன் பிறந்தேன் இவர்கள் வீட்டில்
கரையில் இட்டதோர் மீன்போல்!²

காதல் கொண்ட மங்கைக்குக் காதலனை நீர்க்குளம்; வீடோ கரையாகிவிடுகிறது!

¹ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக்.36

அலர் தூற்றல்

அவளுடைய காதலை அறியும் ஊரார், அலர் கூறத் தொடங்குகின்றனர். ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் இடையே கனவாக மலர்ந்த காதலை அறிந்து ஊரார் ஒருவர்க்கொருவர் மறைவாகப் பேசிக்கொள்வது அலர் எனப்படும். இப்பழிச்சொல்லால் காதலை அழிக்க முடியாது; மாறாக அது வளரவே செய்யும் என்பார் திருவள்ளுவர்.

“ஊரவர் கெளவை எருவாக அன்னைசொல்
நீராக நீளும்இந் நோய்”¹

என்பது திருக்குறள். ஊரவர் சொல்லுகின்ற அலரே எருவாகவும், அதுகேட்டுத் தாய் வெகுண்டு சொல்லுகின்ற வெஞ்சொல்லே நீராகவும் கொண்டு காமநோயாகிய பயிர் வளர்கின்றது என்பது இதன் பொருள். பாரதிதாசனாரோ காதலுக்கு எதிராக எழுப்பப்படும் அலர், அக்காதல் வளர்ச்சியால் அழிந்து போகுமே தவிர அதனால் காதலை அழிக்க முடியாது என்பதை,

“மோதும் அலையில்
உப்பைக் கொட்டும்
மூடர்கள் ஏதும்
செய்யட்டும்”²

எனப் பாடுகிறார். காதல், மோதுகின்ற அலை; அலர் அதிலே கொட்டப்படும் உப்பு; அலையால் உப்பு அழியுமே தவிர, உப்பால் அலையைத் தடுக்க முடியுமா?

¹ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 56

² திருக்குறள் 1147

2. பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள் பக். 60

பிரிவு

தலைவன் பிரிந்திருக்கும்போது தலைவிக்குத் தென்றலோ பாரம்பின் சீற்றமாகப்படுகிறது; குயிலின் இனிய குரலோ பழிக்கும் குரலாகக் கேட்கிறது; மாலையோ மற்றோர்க்கு மகிழ்வைத் தந்தாலும் அவளுக்குச் சூகாடாய்த் தோன்றுகிறது!

• தேம்பி அழவைத்தான் மாலைச் சூகாட்டில்³

அந்தி அழகோ புந்தியை அள்ளுவது; ஆயினும் பிரிவுத்துயர் அவளை அதைச் சூகாடாக எண்ண வைக்கிறது. தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் நிலையும் இதுவே! தலைவி தாய் வீடு சென்றிருக்கிறாள்; தனித்திருக்கும் தலைவனுக்கு வீடே சூகாடாய்த் தோன்றுகிறது.

“தாய் வீடு போய்விட்பாய் - மாணே
தனிவீ டெனைப்படுத் தும்பாடு காணாய்
நாய்வீடு நரிவீடு நீ இலா வீடு
நடுவீடு பிணம் ளரிக்கும் சூகாடு”¹

என்று புலம்புகிறான்.

குடும்பப் பாங்கு

பெண்கள் பகட்டின்றி இருக்க வேண்டும்; உடல் மறைய உடை உடுத்த வேண்டும்; நாகரிகம் என்ற பெயரால் மிக மெல்லிய ஆடைகளை உடுத்தி உறுப்புகளை வெளிப்படுத்துவது நகைப்புக்கிடமானது; உறுப்புத் தெரிய உடை அணிவது கற்பிலிருந்து வழுவியது ஆகும் என்பன பாரதிதாசனாரின் கருத்துகளாக உள்ளன.

² பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 60

³ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 83

¹ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 111

“மேனி யெல்லாம் வெளியில் தெரிய
வெங்காயத் தோல் சேலை கட்டி
மான மெல்லாம் விற்பவளா பெண்டாட்டி?”²

“செப்புப்போல் உறுப்பு - வெளித்
தெரிவதே நகைப்பு”³

“மார்பு தெரிய விடுதல் - தமிழ்
மாண்பினைக் கைவிடுதல்”⁴

“அமைவான உடுப்பு - நீ.
அணிவதுதான் கற்பு”⁵

மேலும், பெண்கள் காலையில் எழுதல், கணவனைக் கருத்துடன்
பேணல், மாமன், மாமி, மனங் கோணாது நடத்தல் முதலியவற்றில்
தவறக்கூடாது என்ற கருத்துடையவராகவும் இருக்கிறார். நல்ல
மனவையாக இருப்பவள்,

“கீழ்க்கடல்மேல் கதிர்வருமுன் விழிமலர்ந்திடுவாள்
எனைத் (கணவனைத்)
தொழுதெழுந்திடுவாள்”¹

என்றும்,

“கண்ணவள் மாமியார்க்கே காப்பவள் மாமனார்க்கே
உண்மையில் வாழ்க்கையில் உயிரொப்பாள்
கணவனுக்கே”²

என்றும் அவர் குறிப்பிடக் காணலாம். இவற்றால் போலி நாகரிகத்
திற்கு ஆட்படாது குடும்பப் பாங்குடன் நடப்பதே பெண்கட்குச் சிறப்பு
என்பதை அவர் வலியுறுத்தக் காண்கிறோம்.

² பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 87

³ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 147

⁴ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 147

⁵ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 147

¹ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 102

பெண்கள் முன்னேற்றம்

குடும்பப் பாங்காக இருக்கவேண்டும் என்பது, பெண்கள் அடிமைகளாயிருக்க வேண்டும் என்பதாகாது. மணாளனைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும் மற்ற வாழ்க்கை நடப்புகளிலும் அவர்கள் உரிமை பெற்று விளங்க வேண்டும் என்பதை அவர் வலியுறுத்தத் தவறவில்லை. தன்னை மணக்க வருபவன் படித்தவனாக, இலக்கியம் அறிந்தவனாக இருக்க வேண்டும் என்கிறாள் ஒரு மங்கை; இல்லாவிட்டால் ஓடிப்போ என்கிறாள். பத்து இலக்கம் பணத்துக்குச் சொந்தக்காரன் என்றாலும் பாட்டறியாதானாயின் தன் வீட்டுப் படியேற வேண்டாம் என்கிறாள் பெண். அவன் 'திருவள்ளுவர் படித்தேன்' என்றதும், "அப்படியானால் வா; இன்பம் வழங்கிடு; நான் கொள்வேன்" என்று வரவேற்கிறாள்.²

படித்த ஆணைத்தான் மணம் முடித்துக் கொள்வேன் என்று உரிமைக் குரலெழுப்பும் பெண்ணை இங்குக் காண்கிறோம்.

பெண்கள் படிக்க வேண்டும்; முன்னேற்ற நோக்குடன் வாழ வேண்டும்; பழமைக் கருத்துக்களை அகற்ற வேண்டும்; பகுத்தறிவுப் பாதையில் நடக்க வேண்டும் என்று கவிஞர் விரும்புகிறார். தமக்கை மகள் ஒருத்தியை, மாமன் மகன் மறுக்கிறான். அவள் காரணம் கேட்கிறாள். அப்போது அவன் கூறுகிறான்; 'நான் எழுதியிருந்தும் நீ பள்ளிக்குப் போகவில்லை. ஆதலின் நீ சிறு நெருஞ்சி; உருவ வணக்கம் உனக்கு இன்பம் தருகிறது; பிறகு வேறொருவனை ஏன் மணக்க வேண்டும். பிடித்த அந்த உருவத்தையே மணந்து கொள்ள லாமோ! மக்களில் ஏற்றத்தாழ்வில்லை, என்ற கருத்துடையவன் நான்; நீயோ பார்ப்பனரைச் சாமி என்றழைக்கிறாய்; அதனால் உன் குடியையும் நாணமுற வைத்தாய். பெரியாரின் நெறியைப் பேணாத

² பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 103

³ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 72

வளாய் இருக்கிறாய்! இவ்வாறிருக்க நான் உன்னை எப்படி மணக்க முடியும்?" என்று வினவுகிறான்¹.

மணமகன் தேர்வு

பாவைப் பாட்டில் மங்கையர், இறைவனை நோக்கி "யாம் நின் அன்பர் தோளே சேர வேண்டும்" என்று வேண்டுவர். ஆனால், பாரதிதாசனார் காட்டும் மங்கையோ தொழிலாளியின் தோளைச் சேர வேண்டுமெனத் துடிக்கிறாள்.

"தொழிலாளியின் தோள்களைத்தான்
அணைப்பேன்-அவன்
தொடத் தொடத்தான் இன்பம் தீளைப்பேன்"²

என்பது அவள் கூற்று. "தொழிலாளி, மக்கட்கு உழைப்பவன், ஆதலின், அவனுக்குத் துணையாக இருப்பதிலே பெருமை அடைகிறேன்" என அவனை மணப்பதற்குக் காரணமும் கூறுகிறாள்.

"நீங்கா உழைப்பால்
நீளுகையர்த்த
ஓங்கும் தொழிலைப் புரியும் தோழன்"¹

பரத்தமை

மறுமணம் வேண்டும் என்பது கவிஞர் கொள்கை. ஆயினும் ஒருவன் ஒருத்தியோடு வாழும்போது வேறொருத்தியிடம் கருத்துக் கொள்ளலாகாது என்பதை அவர் வலியுறுத்துகிறார். பரத்தமை வேறு, மறுமணம் வேறு, மறுமணத்தை ஆதரிக்கும் கவிஞர் பரத்தமையை எதிர்த்திடக் காண்கிறோம்.

¹ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 119

² பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 101

“ஒருத்தியை மணந்தபின்பு - வேறு
ஒருத்தியிடத்திலா அன்பு? - இது
பொருத்தமாக அறத்தின் முன்பு?”²

“என்னுடம்பில் நான்பாதி மனைவி பாதி
என்று சொல்லும் ஆடவர்கள் மறுவினாடி
தன்மையிலா கோவலன்களாகின்றார், என்ன நீதி”³

என்று கவிஞர் கேட்கின்றார்.

பலதார மணம்

பரத்தை வீடு செல்பவன் புகழ் இழப்பான் என்றும் அவர் சுட்டிக்
காட்டுகிறார். பரத்தை வீடு சென்ற கணவனை அவன் மனைவி,

“பொன்னாய் இருந்தவன் பித்தளையாய் அங்கே
போனால் போகட்டுமே”⁴

என்கிறாள். தன்னை விட்டு அவன் பரத்தை வீட்டுக்குச் செல்வது
புறா தன் கூட்டைவிட்டு ஆந்தைக் கூட்டிற்குச் சென்று அடைவதற்கு
ஒப்பாகும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றாள்!

மனைவியிருக்க வேறொருத்தியை மணப்பதைக் கவிஞர்
கண்டிக்கிறார். பலதார மணத்தடைச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்த
அரசைப் பாராட்டுகிறார்.

அறுபதி னாயிரம் பெண்டாட்டி - மாரை
அடைந்தானாம் முன்னொரு காமாட்டி - பெண்கள்
குறைபா டெல்லாம் இன்று தீரச் சட்பந் தீட்டிக்
கொடுத்த அரசு தன்னைக் கும்பிட்டேன் பாராட்டி¹

என்பது அரசுக்குக் கவிஞர் தரும் பாராட்டு!

² பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 123

³ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 161

⁴ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 113

காதலும் தமிழும்

காதலுக்குக் கண்ணில்லை என்பர். சாதி, உயர்வு தாழ்வு என்ற வேறுபாடுகளைக் காதல் பார்ப்பதில்லை என்பது அதன் பொருள். பாரதிதாசனாரின் காதலும் சாதி, சமூக வேறுபாடு ஆகியவற்றைப் பார்ப்பதில்லை. ஆனால், தமிழை நோக்கும்போது, அவருடைய காதற் பார்வை குருடாவதில்லை. சாதியை, மற்ற வேறுபாடுகளைக் காதலுக்காக இழக்கத் தயாராக இருக்கும் அவர், காதலுக்காகத் தமிழை இழக்கத் தயாராயில்லை. காதலிற் சாதி கூடாது; கலப்பு மணம் வேண்டும் என்பது அவர் கொள்கை.

**‘வந்தவன் ஆண்சாதி என்றால் - அவனை
மணந்தவள் பெண்சாதி தானே?’²**

அதற்குமேல் வேறு சாதி ஏது என்பது அவருடைய வினா. தமிழையும் காதலையும் ஒன்று சேர்த்துப் பார்க்கும்போது காதலுக்காகத் தமிழைத் துறக்கக்கூடாது என்கிறார். தன் மீது அவளே ஆசை கொண்டாலும் தமிழறியா ஒருத்தியைத் தமிழ் அறிந்தவன் மணக்கக்கூடாது என்று தடை விதிக்கிறார்.

**“உன்மேல் நான் ஆசை வைக்கவில்லை-நீதான்
உண்மையிலே தமிழ்மகள் இல்லை-ஆதலால்
என்மீதில் ஆசை வைக்காதே”¹**

என்கிறான் தமிழ் மகன். காதலில் சாதிகள் அழிந்திட வேண்டும். ஆனால் தமிழ் வீழ்ந்திடக் கூடாது.

**“மாதொருத்தி வேண்டும் எனக்கும்-தமிழ்
மகளாயிருந்தால்தான் இனிக்கும்”²**

¹ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 121

² பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 170

என்பது தமிழ் மகனின் சூளுரையாக வேண்டும். தமிழ் மகனின் காதல்மொழி தமிழாகவே இருக்க வேண்டும்.

“தேமதுரத் தமிழினறிக் காதல் இன்பம் செல்லுமோ”³

என்பது கவிஞருடைய வினா!

நகைச்சுவை

காதற் சுவையோடு நகைச்சுவையையும் கலந்து பாடுவதில் நம் கவிஞர் வல்லவர். நீண்ட நாள் பாராதிருந்த காதலன் ஒருநாள் காதலியைக் காண வந்தான். காதலியிடம் வளர்ந்து வந்த கிளி, அவன் அங்கு வந்த வேளையில் ‘அக்கக்கா’ என்று கத்தியது. தலைவிக்குத் தெக்குவாய்த் தங்கை ஒருத்தி இருந்தாள். “அக்கக்கா’ என்ற கிளிமொழி தலைவனுக்குத் தெக்குவாய்த் தங்கையின் குரலாகத் தோற்றியது. அதனால் தன் காதலியோடு அவளுடைய தங்கையும் அங்கே இருக்கிறாள் என்றெண்ணி அவளைக் காண்பதற்கு அது வேளையன்று என்று சென்றுவிட்டான். இதையறிந்த தலைவி கிளியைத் தீட்டுகிறாள்.

“கட்டழகி நான் நாளும்
காத்திருந்தேன், ஓர் நாள் என்
கிட்ட வந்தான்! இந்தக்
கிளிக்கமுதை மட்டினறி
அக்கக்கா என்றதனால்
தெக்குவாய்த் தங்கை வந்தாள்,
எக்கேபோ என்று பறந்தான்”¹

கிளிக் குரலைத் தெக்குவாய்ப் பெண்ணின் குரலாகக் கருதித்

¹ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 70

² பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 70

³ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 194

திரும்பும் தலைவன் தன்னுள் வேதனை கொண்டிருப்பான் எனினும் நம்முள் நகைப்பை விளைவிக்கின்றான்.

உவமைகள்

பாரதிதாசனாரின் உவமைகள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவை. இந்நூலின் பாக்களில் அரசியல் கருத்துகளை அவர் உவமைகளாக்கிக் காட்டுமிடங்கள் நம் நெஞ்சை அள்ளுவனவாயுள்ளன. காதலியின் நினைவால் காதலன் ஒருவன் மெலிந்து வருகிறான். அவனுடைய மெலிவுக்கு அவனுடைய தோழன் கூறும் உவமை மிகச்சிறந்ததாயுள்ளது.

“இகழைந்த தமிழரசு போல நெஞ்சம்
இளைக்கின்றாய்”²

என்கின்றான் தோழன். ஆட்சிக்கு இகழ்ச்சி வந்தால் அஃது இளைத்துப் போகும் என்பதை இந்த அரிய உவமை புலப்படுத்துகிறது.

காதலியை எதிரே கண்ட காதலனுக்குத் தோன்றும் இன்பத்திற்கு, ரூபாய்க்கு 2 படி அரிசி கொடுக்கும் ஆட்சியில் மக்கள் பெறும் இன்பம் உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது.

“ஒருவெண் பொற்காசுக் கிரண்டுபடி அரிசி
கண்ட நல்லாட்சி கண்டான் போல
மகிழ்ச்சி மனத்தில் தாண்டவம் ஆட”³

என்ற இவ்வுவமை படிப்போர் மனத்தில் மகிழ்ச்சியைத் தாண்டவமாட வைக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை!

காதல் கொண்ட உழவனும் உழத்தியும் மகிழ்ந்து மெதுவாக நடந்து செல்வதற்கு அவர்களறிந்த எருமைகளே உவமையாக்கப்படுகின்றன.

¹ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 86

² பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 81

“மழையிடை எருமை கள்போல
மகிழ்வொடும் நடந்து சென்றார்”¹

மழையில் எருமைகள் மகிழ்ந்து நடப்பதைக் கூர்ந்து நோக்கி அதனைப் பொருத்தமான இடத்தில் உவமையாக்கிவிட்டார்.

தம் கொள்கையை உவமையிடையே வைத்துத் தொடுப்பது பாரதிதாசனாரின் தனிச்சிறப்பாகும். பார்ப்பனர் உணவுக்கடையில் உண்ணக்கூடாது என்பது அவருடைய கொள்கை. அதை ஓர் உவமையில் அவர் சொல்லிக் காட்டுகிறார். காதல் இன்பம் துய்த்தவன் பிற இன்பத்தை விரும்ப மாட்டான் என்பதை, முல்லை மலரில் படிந்து தேனுண்டு திளைத்த வண்டு உணவுக்கடையில் நுழைந்து உணவுண்டு இன்பம் தேடப்போவதில்லை என்ற உவமையால் விளக்குகிறார்.

“கமழ்ந்தீடும் முல்லையிற் படிந்த வண்டு
கடைப்பார்ப்பான் உணவுண்ணல் எங்கே உண்டு?”²

நன்றி

காதல் துறைகள் அனைத்தும் கொண்ட பாடல்கள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. இதுவரை வந்த நூல்களில் இடம் பெறாத பாவேந்தர் பாக்களைத் தொகுத்து வெளியிட முயற்சிகள் மேற்கொண்டிருப்பது கவிதைச் சுவைஞர்களின் நெஞ்சில் தேனாய்த் தித்திக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இத்தொகுதி காதற் பாடல்களைக் கொண்டது. அடுத்தடுத்து வெவ்வேறு தலைப்புகளில் இதே போன்று இன்னும் நான்கு தொகுப்புகள் வெளிவர இருக்கின்றன என்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்தியாகும். பூம்புகார் பதிப்பகத்தினர் இத்தொகுதிகளை அழகிய முறையில் வெளிக்கொணர முன் வந்துள்ளனர். இது தமிழன்னைக்கு

¹ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 189

¹ பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 192

² பாரதிதாசன், காதல் பாடல்கள், பக். 34

அவர்கள் செய்யும் அரிய தொண்டாகும். பாவேந்தரின் பாடல்களைத் திரு. த. கோவேந்தன் தொகுத்துள்ளார். திரு. த. கோவேந்தன் பாவேந்தருடன் நெருங்கிப் பழகியவர். பாடல்களை மிகச்சிறந்த முறையில் தொகுத்துள்ளதோடு வேண்டிய இடங்களில் பாவேந்தரின் பொருத்தமான அடிக்குறிப்புகளும் தந்துள்ளார். பாவேந்தரின் பாடல் நூலுக்கு முன்னுரை எழுதக் கிடைத்த வாய்ப்பினை எனக்குக் கிடைத்த பெரும் பேறாக நான் கருதுகிறேன். இவ்வரிய வாய்ப்பினை நல்கிய பூம்புகார் பதிப்பகத்தாருக்கும், பாவேந்தரின் குடும்பத்தார்க்கும் என் உளமார்ந்த நன்றியினைப் புலப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

கவிஞர் அரங்க சீனிவாசனின்

காந்தி காதை

காந்தி காதை

சிலம்பு தந்த இளங்கோ, மேகலை புனைந்த சீத்தலைச் சாத்தனார், பெருங்கதை யாத்த கொங்குவேள், சிந்தாமணி செய்த திருத்தக்க தேவர், இராமகாதை வழங்கிய கம்பர், பெரிய புராணம் இயற்றிய சேக்கிழார், பாரதம் பாடிய வில்லிபுத்தூரார் என்ற வரிசையில் இன்று வாழ்ந்து வரும் காப்பியப் பெரும் புலவராக அரங்க சீனிவாசன் மிளர்கிறார். இவருடைய காப்பியப் புனைதிறனுக்கு இக்காந்தி காதை தக்கதொரு சான்றாக விளங்குகிறது. முன்னர்க் குறிப்பிட்டுள்ள காப்பியங்களின் நிகழ்ச்சிகள் இவ்வாறுதான் நடந்தவை எனக் கணிக்கப்பட்ட வரலாறு அல்ல. ஆதலின், அவற்றை இயற்றியோர் தத்தம் கற்பனைத் திறத்திற்கேற்ப நிகழ்ச்சிகளைப் படைத்துச் சுவை சேர்த்தனர். ஆனால், அரங்க சீனிவாசனார் எடுத்துக் கொண்டுள்ள காப்பியத்தின் நிகழ்ச்சிகள் கணிக்கப்பட்ட உண்மை வரலாறு ஆகும். எனவே நிகழ்ச்சிகளைக் கவிஞர் தம் விருப்பம் போல் படைத்துக் கொள்ள வாய்ப்பு இல்லை. அவ்வாறு செய்யின் அது வரலாற்றுப் பிழையாகிவிடும். உண்மை நிகழ்ச்சிகளை வரலாற்றுக்கு மாறுபடாமலும், அதே வேளை, அவற்றைக் காப்பிய நயங்களுடனும்

¹ காந்தி காதை பாடல்,

²

⁴ காந்தி காதை பாடல், 1017 : 1

⁵ 727 : 1

⁶ 1005 : 1

⁷ 61 : 4

பாடவேண்டிய கட்டாயம் நம் கவிஞருக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. கம்பிமேல் நடப்பவர்போல வரலாற்றையும் காப்பியப் பண்புகளையும் சமநிலைப்படுத்தி இக்காப்பியப் புனைவில் புலவர் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை. இக்காப்பியம் "எழுத்து அசைகள் சீர் தளைகள் அடி தொடைகள் சிதையாமலும், ஈரம் பொருத்தமுடன் இனிய சொற்கள் இணைந்து நிற்கவும், குறளினுக்கொப்பான பொருளடக்கம் கொண்டதாயும், பாவினங்கள் பரவி வரவும், அணி நலம் அமையவும்" பாடப்பட்டுள்ளது. யாப்புக்கோப்பும், தங்குதடையற்ற நடையோட்டமும், சந்தச் சிறப்பும், கற்பனை வளமும் நிறைந்த காவியமாகக் "காந்தி காதை" விளங்குகிறது.

காப்பியத்தலைவன்

காப்பியத்தலைவராகிய காந்தியடிகளின் இனிய தோற்றம், மனம் கவரும் புன்முறுவல், அன்பு நெறி, அருள் உள்ளம் ஆகியவற்றைக்

1	காந்தி காதை பாடல்,	18	காந்தி காதை பாடல், 745 : 1
2	60 : 1	19	" 949 : 2
3	785 : 1	20	507 : 3
4	1167 : 1	21	501 : 4
5	945 : 4	22	727 : 4
6	46 : 1	23	927 : 4
7	55 : 1	24	498 : 1-2
8	943 : 4	25	498 : 2
9	34 : 1	26	62 : 1
10	754 : 1	27	916 : 1
	867 : 1	28	944 : 3
	722 : 4	29	583 : 1
	1081 : 4	30	47 : 1-2
	592 : 4	31	36 : 1
	784 : 2-3	32	1086 : 4
	904 : 1	33	928 : 4

கவிஞர் கூறும் தீறத்திலிருந்து அத்தலைவர் கவிஞரின் உள்ளத்தை முற்றிலுமாக ஆட்கொண்டிருக்கிறார் என்று புலப்படுகிறது. காந்தியடிகளைக் குறிக்கக் கவிஞர் கூறியுள்ள சொற்றொடர்களில் சில கீழே தரப்படுகின்றன அவை கவிஞரின் அடி மன ஆழத்திலிருந்து சொற்கள் ஊற்றெடுத்துக் காந்தி புகழ் பாடுவதை நமக்கு அறிவிக்கின்றன.

முன்னவர் மோகனர்¹ சாந்தமலை மோகனர்² தவமுனி மோகனர்³ பழிப்பறு மோகனர்⁴ மன்னிய மோகன வரதர்⁵ இன்மொழியாளர் மோகனர்⁶ ஏந்தல் காந்தி எம் மோகனர்⁷ கருணையால் உயர் காந்தி மோகனர்⁸ காலனைக் கடந்து ஒளிர் காந்தி மோகனர்⁹ அருந்தவத்தின் அம்மான் திருமோகனர்¹⁰ தெய்வீக முனி¹¹ ஞானமுனி¹² சாந்த முனி¹³ தேசின் மிக்க காந்தி முனி¹⁴ மறுத்தவிர்வார்¹⁵ முதுபுகழ்க் காந்தி¹⁶ சத்திய வடிவினர்¹⁷ குன்றா வாய்மையாளர்¹⁸ உண்மை காப்பவர்¹⁹ மெய்க்கலை வேட்கையார்²⁰ பொய்யினைக் கடிந்த சொல்லார்²¹ சத்தியம் சாதிக்கும் சித்தர் ஆனவர்²² தாரணி காக்க வந்திடும் அண்ணல்²³ அவித்த ஐம்புலத்து அண்ணல்²⁴ தூ மனக்காந்தி அண்ணல்²⁵ கன்னல் மொழி அண்ணல்²⁶ ஆர்வம் தம் நாட்டிற்கு ஆக்கும் அண்ணலார்²⁷ திட மனத்து அண்ணல் பெம்மான்²⁸ ஏத்தரும் பிரான்²⁹ அருளுக்கு வடிவானார்³⁰ அன்பின் வாரிதி³¹ ஞான வாரணம்³² வாராது போல வந்த மாதவர்³³ தூய குணத்தோன்றல்³⁴ சான்ற குணத்து எம்பெருமான்³⁵ கனியும்

¹⁷ " 1076 : 3 ³⁴ " 777 : 1-3

¹ காந்தி காதை பாடல்,

⁹ காந்தி காதை பாடல், 13 : 3

² ¹⁰ 778 : 1-3

³ 49 : 1-2

⁴ 61 : 1-2

⁵ 65 : 1-2

⁶ 913 : 1-2

⁷ 1156 : 4

⁸ 776 : 1-2

நெஞ்சின் கருணை உருவினார்² தராதலத்துத் தனிச்சுடர் ஆசிய பிரான்³ மா புத்தாரமுது ஆன மகான்³ அறிவெனும் எழிற்குடர் உற்றார்³ தேனுண்ட செஞ்சொலினார்³ இராட்டினம் தடக்கை ஏந்தித் தனிவழி காட்டுவார்⁴ சரித்திரம் படைக்க வந்தார்¹ இப்பாருக்குப் புகலாகப் பிறந்தவர்² பாரதம் காக்க வந்த பண்ணவர்³ மண் நலம் கூர வந்த வான்சுடர் விளக்கு⁴ மாந்தர் உள்நலம் கனியப் பொங்கும் உயர் அருள் ஊற்று⁵ இப்புவி தூய்துற அடர் அழக்கைக் கழுவும் அடிகளார்⁶ இதயந்தோறும் வாழும் எம் காந்தி எனும் அறப்பேருருவம்⁷ நல்வித்து அறத்துக்கு என வந்த ஞானச் சுடராம் நாயகனார்⁸ பூ வியப்புறவே வந்த புண்ணியப் பெருமான்⁹ இந்தியத் தாய்முடிக்கு மணிமுடி சூட்டுவார்¹⁰ அரசியலில் அறிவியலை அருளாலே இணைத்து உண்மை அரசு முழங்கிய ஞானமுனி காந்தி¹¹ வெருவந்த புல்லடிமை வெந்தளைகள் அத்தனையும் ஒருவந்தம் ஒல்லைகெட உதிர்த்த பிரான்¹² இதிகாசம் இங்கோர் இரண்டொடு மூன்றாவது என நிற்கவே அதிவாய்மை வடிவாகி வாழ்வாங்கு வாழ்ந்திட்ட அருள் மோகனர்¹³ குணங்கள் வந்து எம்மைக் கொள்க எந் தம்மை என்று பிணங்கி நின்றடையும் நெஞ்சின் பிரான்¹⁴ முனிவராகி உலகிற்களுங் கவசம் ஆகிவந்த அருள்மூர்த்தியார்¹⁵ பெருமை நாடு பெற இங்கு உதித்தனர் இருநிலைத்துக்கு இவர் திலகம்¹⁶.

காணும் பொருளெலாம் அவனே!

இடிஇடிக்கிறது. கவிஞர், அந்த முழக்கம், "அடிமைத் தளையை அகற்றிட எழுந்திடர்" என அண்ணல் முழங்கியது போன்று இருந்தது என்கிறார்¹⁷ பகைத்து வந்தவரும் தம் பகைமையை விட்டு உறவாகும்

² காந்தி காதை பாடல், 116

³ 118

⁴ 135

⁵ காந்தி கதை பாடல், 145

⁶ " 41-3

⁷ 726

வண்ணம் மேகனார் காட்டுகின்ற முறுவலைப் போல மின்னல் மின்னியதாம்². வையம் வாழ்வுற வந்த வரதர், துய்ய வாய்மையின் சுருதியினைச் சொரிந்ததுபோல மழை ஒழுகிய தாம்³. மேகனார் திரு உள்ளம் போலத் துறையில் நீர் தெளிந்து நின்றதாம்⁴. காந்தி அடிகள் தம் உள்ளத்தே இருந்த அவக்குணங்களை அகற்றி அருட் குணங்களைப் பெருகச் செய்ததுபோல் வயலில் களைகள் பிடுங்கப்பட்டுப் பயிர்கள் வளர்க்கப்பட்டனவாம்⁵. இவ்வாறு காணும் அனைத்திலும் காப்பியத் தலைவனின் குணங்களைக் காட்டுவது மிகவும் சிறப்பாக உள்ளது.

ஈசவக்குரவர் நால்வருள் ஒருவரான சுந்தரரைக் கூறுமிடத்தில் கவிஞர் அச் சுந்தரர் நம் அண்ணல் காந்தி அடிகளை ஒத்திருந்தார் எனக்கூறி, தம் காப்பிய நாயகன் பெருமையை உயர்த்துகிறார். இறைவனை ஈசத்திடும் திறத்திலும், இறைநெறி காட்டிடும் அருளிலும், மேகன வடிவிலும், "முற்றும் எம் மேகனார் நிகர்ப்பார்— ஒழுக்கமே சிறந்த சுந்தரர்"⁶. என்பது கவிஞர் கூற்று. ஒழுக்கமே சிறந்தவர் சுந்தரர். அந்த உயர்ந்தவர் மேகனரை முற்றும் நிகர்த்திருந்தாராம். காப்பிய நாயகனின் பெருமையைக் கவிஞர் கூறும் இம்முறை தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததாகத் திகழ்கிறது. காந்தியடிகள் உதித்து, வாய்மை வழியில் நடந்து காட்டியதால், கவிஞரின் கற்பனைக் கதை எனக்கருதப்பட்ட அரிச்சந்திரன் கதையை உலகம் உண்மைக் கதையே என நம்பத் தொடங்கியது⁷ எனக்கூறுவதன் வாயிலாகக் காந்தியடிகளின் வாய்மை வாழ்க்கையைக் கவிஞர் உச்ச நிலைக்குக் கொண்டு செல்வதை நாம் அறிய முடிகிறது.

காண்டச் சுருக்கம்

¹ இந்த ஒரு காண்டம் பற்றியே இக்கட்டுரை புகல்கிறது.

காந்தி காதை 5 காண்டங்களையும், 5000க்கு மேற்பட்ட பாடல்களையும் கொண்டு ஒரு 'பார காவியமாக'த் திகழ்கிறது. இக்காப்பியத்தின் முதற் காண்டமாகிய பால காண்டத்தில் இந்தியத் திருநாட்டின் பெருமை பேசப்படுகிறது; காந்தியார் தோன்றுவதன் முன்னர் இப்பெருமை மிகு நாட்டில் நிலவி வந்த இழிநிலை எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது; காந்தியடிகளின் பரம்பரை உரைக்கப்படுகிறது. காந்தியடிகள் பிறந்தார்; பள்ளியில் நேர்மையுடன் நடந்து கொண்டார்; சிரவணனின் கதையைப் படித்து 'ஈன்றவர் பணி செய்வதே நாரணன் பணி' என உணர்ந்தார்; அரிச்சந்திரன் நாடகத்தைப்பார்த்துச் 'சத்தியம் காக்க' உறுதிபுண்டார்; காந்தியார் தம் 13ஆவது வயதில் சிறுமி கத்தூரியை மணந்தார்; திருமணத்தின் பிறகும் பள்ளியில் பயின்றார்; தீய நண்பனோடு சேர்ந்ததால் ஊன் உண்டார்; பொய்பேசினார்; புகை பிடித்தார்; காசு திருடினார்; ஆயினும் அவை தவறு என்பதை உடனுக்குடன் உணர்ந்து அடுத்தமுறை செய்யாது காத்துக்கொண்டார். தீய நண்பன் காந்தியாரைக் கணிகை வீட்டிற்கும் அழைத்துச் சென்றான். நல்லவேளை! அத்தீமையைச் செய்யாது காந்தியார் தப்பினார். காந்தியாரின் இளமைப் பருவத்திலேயே அவருடைய தந்தையார் மறைந்தார். காந்தியார் தம் சிறு வயதிலேயே பல சமயத்தாரோடும் பழகி மனத்தெளிவு கொண்டதனால் 'ஒழுக்கமே அறத்துக்கு அடிப்படை' என்ற உண்மையை உணர்ந்தார். இவ்வாறாகக் காந்தியடிகளின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, இளமைப் பருவ நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது முதற்காண்டமாகிய பால காண்டம்.¹

¹ காந்தி காதை பாடல், 21 : 3

² காந்தி காதை பாடல், 79 : 4

³ காந்தி காதை பாடல், 532 : 3-4

நயவுரைகள்

'நயவுரைகள் தேடிக்கொழிக்கும் கவிவாணர் நாவும்' என்பார் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை. நம் கவிவாணர் அரங்கர் சீனிவாசனார் கொடுத்துள்ள நயவுரைகள் ஒன்றா இரண்டா எடுத்துச் சொல்ல! அவை காப்பியத்தில் தொட்ட இடமெல்லாம் கண்ணில் தட்டுப்படுகின்றனவே! சான்றுக்குச் சில எடுத்துரைப்பேன்;

காந்தியடிகள் பெயரைச் சொன்னாலே சொல்பவர் நாக்குத் தூய்மையுறுமாம். அத்தகைய தூயவர்-தூய்மையை ஊட்டுபவர் அடிகள் என்பதை,

“எம்மான்தன் இசையால்என் நாத்தூய்மை”¹

எனக்குறிப்பிட்டு மகிழ்கிறார்.

“ஞானமாம் விளைவினுக்கு நாற்றங்கால் ஆன நாடு”²

எனச் சொல்லி உலகெங்கும் ஞானத்தை விளைவிக்க இருக்கும் நாடு இந்திய நாடுதான் என்பதைச் சுட்டுகிறார்.

சிரவணன் இறந்த செய்தியை, கண்ணிழந்த அவன் பெற்றோர் களிதம் தசரதன் கூறவேண்டும். இறந்தான் என்று நேரடியாகக் கூறாமல்,

**“நுந்தம் பதமலர்த் தொண்டு செய்யும்
ஒருதவம் இழந்தான் மைந்தன்”³**

எனத் தசரதன் குறிப்பாகக் கூறுவது பண்பு நலம் செறிந்த

¹ காந்தி காதை பாடல், 641 : 1

² காந்தி காதை பாடல், 591 : 1-3

³ காந்தி காதை பாடல், 623 : 2

² காந்தி காதை பாடல், 701 : 3

கூற்றாகும்.

அரிச்சந்திரனை.

“நெஞ்சுக்கு வாய்மை நெடும்பூண் என அணிந்தோன்”⁴

என்று கூறுவதும், வசிட்டன் வாயாக அரிச்சந்திரனை,

விள்ளரிய நீதினும் வெள்ளமது பாயும்
பள்ளம்என லாகூடயர் பண்புகள் நிரம்பும்
வள்ளல் அவன்.....⁵

எனப் புகழ வைப்பதும் மிகவும் சிறப்புடையனவாயுள்ளன.

முனிவன் அரிச்சந்திரனை உதைக்கிறான். அப்போதும்
அரிச்சந்திரன் முகம் கடுத்திலன். மாறாக,

‘(உன்) அடிசிவப் புறும் என அங்கையில் வருடினன்’

எனக் கவிஞர் குறிப்பிடும் இடம் நெஞ்சைத் தொடுவதாயுள்ளது.

தானமெனக் கொடுக்கப்பட்டதை மீண்டும் கேட்டுப் பெற்றுக்
கொள்வதை,

“தன்னது கக்கல் மீண்டும் உண்ணும் நாய் தரத்துச்
செய்கை”²

எனச் சொல்வது சிறந்த உவமையுடன் பிணைந்த கருத்தாய்
மிளிக்கிறது.

நாட்டின் பெருமை, மங்கையர் அழகு, புலமையின் பெருமை
ஆகியனவற்றைப் பேசுமிடங்களில் புலவரின் வாக்கு, தன்னிகரற்று

³ காந்தி காதை பாடல், 76 : 3-4

⁴ காந்தி காதை பாடல், 85 : 1-2

⁵ காந்தி காதை பாடல், 100 : 1-2

விளங்குகிறது. உலகம் பசு என்றால், அதன் பால் சுரக்கும் மடி பரத கண்டமென்கிறார். உலகில் பயன் நிறைந்ததாய்-பலரையும் வாழ வைக்கக் கூடியதாய் இருப்பது பரத கண்டம் என்பதைப் 'பசுவின் மடி' என்பது புலப்படுத்தி நிற்கிறது.

பெருத்துஅலை யெறியும் நீர்கூழ் பெரும்புவி என்னும்
ஆவின்

செருத்தலைப் போன்று, நானறு திகழ்வது-பரதகண்டம்².

வையகம் வானகம் இரண்டின் அழகும் தன் உடலில் பொருந்த வெண்மதியானது நிலத்திற்கு வந்ததொப்ப இருந்ததாம் கிளியோபாத் ராவின் அழகு.

வையகத்து அழகு முற்றும் வானகத்து அழகு முற்றும்
மெய்யகத்து அமைய, இங்கோர் வெண்மதி நிலம்போந்
தன்ன
வையல்-அக்கிளியோ பாத்ரா³

விளங்கினாளாம்.

முன்னர் உதித்த முத்தமிழ்ப் புலவர்களெல்லாம் ஒருருவாய்த் திரண்டு உருவெடுத்ததொப்ப விளங்கினராம் வில்லிப்புத்தூரார்.

முன்னர்இங் குதித்த முத்தமிழ்ப் புலவர்
முறைமையின் ஒருவடி வாகிப்
பின்னர்இங் குதித்த பெற்றியின் பெருமை
பெருகிய வில்லிப்புத் தூரன்⁴

என்பது அரங்க சீனிவாசனார் வில்லிப்புத்தூராருக்கு அளிக்கும்

² காந்தி காதை பாடல், 265 1-2

³ காந்தி காதை பாடல், 283

⁴ காந்தி காதை பாடல், 557 : 1 : 2

பாராட்டுரையாகும். ஒரு புலவரின் பெருமையை இதனினும் மேம்பட்டுக் கூறச் சொற்களுமுண்டோ?

வீரத்தை வெளிப்படுத்தும் பாடல்களில் சொற்களே வீறு கொண்டு நிற்கின்றன. சான்சி அரசி தோன்றிய போதே வீரத்துடன் தோன்றினாள் என்பதை, துளசி தோன்றும்போதே மனத்துடன் தோன்றுவதுபோல அவளும் பிறக்கும்போதே வீரத்துடன் பிறந்தாள் எனப் பாராட்டுகின்றார்.

துளவமென் முளையைப் போலத்-தோன்றியபோதே
வீரம்
அளவிய மனத்தாள் சான்சி அரசி²

அது மட்டுமா? சாவிலும் தளராது போரிட்ட வீரர்களின் ஆற்றலைக் குறிப்பிடும் பாடல்களில் வீரம் கொப்பளிக்கக் காண்கிறோம்.

வெங்கமுளில் ஏறுகையிலும், வெருவி லாதார்-
“இங்குடல்இழிந்திடினும், எம்உரிமை வேட்கை
மங்கிடுவது அன்றுபின் வளர்ந்திடுவது” என்றே-
சிங்கம் என ஆருயிர்சி ரித்துஉதவி னாரே³

வீரர்கள் சாவிலும் தளராமல் எதிரியிடம், “கதைதைத் துண்டுதுண்டாக்கினும் உன்னெண்ணம் சாயுமோ?” என வீர உரை பகர்ந்து போரிடும் ஆண்மையை இப்பாடலில் கண்டு மெய்சிலிர்க்கிறோம்.

² காந்தி காதை பாடல், 271 : 1	³ காந்தி கதை பாடல், 406 : 1
³ " 400 : 4	⁴ " 407 : 4
⁴ 1104 : 4	⁷ 411 : 4
⁸ 417 : 4	458 : 4
² 878 : 3-4	275 : 1-2
⁴ 276 : 1-2	

ஞான நோன்பு நயந்தவ ருக்கெலாம்
தூநல் அங்கியும் தோய்தடந் தான்கொலோ?⁹

கருத்துரைகள்

வினாக்களைத் தொடுத்ததுபோலவே பல அரிய கருத்துரைகளையும் தந்திருக்கிறார் நம் கவிஞர். அவை அனைத்தும் சிறந்த அறவுரைகளாக, ஆக்க உரைகளாக விளங்குகின்றன. உயர்ந்த கவிதைபுள்ளத்திலன்றி இவை தோன்ற முடியா. சான்றுக்குச் சில,

வாழ்வு கண்டு மகிழ்ந்மின் வல்லையே
தாழ்வும் உண்டு.¹

தாழ்வது எத்துணை, அத்துணைதான் உயர்வு.²

உழைப்பவர் அன்றி, உழைப்பை உறிஞ்சித்
தழைப்பவர் இல்லை.³

மூன்றுலகு எதிர்த்த போதும் மூதறம் வெல்லும்.⁴

பிறந்தவர் ஒருநாள் மாய்வர்; பேருல கியற்கை யாகும்.⁵

பிரிய நேரினும் செய்ந்நன்றி பேணுதல்
பெரியவர்க்குப் பெருங்கடன் ஆகுமால்.⁶

சோதனை மெய்காப்பார்க்கே தோன்றுதல் இயற்கை.⁷

வாதனை தனிமும் பாடம் கற்பரால் மாசில் நெஞ்சோர்.⁸

இராட்டை

இராட்டை காந்தியடிகளின் வாழ்க்கையோடு இரண்டறக் கலந்தது. ஆதலின் உயர்ந்த பொருள்கள் பலவற்றையும் இராட்டை யாகக் கவிஞர் காணுவது சிறப்பாக இருக்கிறது. சக்கரகங்கள், கதிர், பஞ்சு, நூல் என்பன இராட்டையோடு தொடர்புடையவை.

⁹ காந்தி காதை பாடல், 123

⁴ காந்தி கதை பாடல், 756

கவிஞருக்குப் பரதகண்டமே இராட்டையாகத் தென்படுகிறது. ஆம்! இமயம் பஞ்சக் குவியலாகிறது; மலைமுடிகள் கதிர்களாகின்றன; அம்முடிகளிலிருந்து அருவி ஒழுகுதல், நூற்கப்படும் நூலாகிறது¹. ஐவகை நிலங்களும் கவிஞருக்கு இராட்டையாகவே தென்படுகின்றன. வயலும் வயல் சார்ந்ததுமான மருதத்தின் ஏரிகள், இராட்டை; புனல், பஞ்சு, நீர்மடை, இராட்டையின் கதிர்; அம்மடை வழிச் செல்லும் நீர் ஒழுக்கு நூல்² மலையும் மலை சார்ந்ததுமான குறிஞ்சியும் இராட்டையே! எவ்வாறு? குன்று இராட்டையானால் அதன் முடி, கதிர்; குன்றில் படியும் வெண்மேகம், பஞ்சுக் குவியல்; குன்றில் முடியிலிருந்து விழுகின்ற அருவி, நூல்³. காடும் காடு சார்ந்ததுமான முல்லையிலோ தேன்கூடு, இராட்டை; மரக்கிளை, கதிர்; ஒழுகும் தேன்தாரை, நூல்⁴. கடலும் கடல் சார்ந்ததுமான நெய்தலிலோ திருக்கை மீன்கள், இராட்டையின் சக்கரங்கள்; நீர்ச்சுழிகள், கதிர்கள்; நுரை, பஞ்சு⁵. மணலும் மணல் சார்ந்ததுமான பாலையிலோ வெண்மணல், பஞ்சாகிறது; சூறைக்காற்று, கதிராகிறது; கானல் நீர் நூற்கப்படும் நூலாகிறது⁶. இவ்வாறு ஐவகை நிலங்களையும் இராட்டையாக்கி, அவற்றைக் கொண்ட இந்திய நாட்டையும் இராட்டையாகவே சிறப்பித்திருப்பது போற்றற்குரியது.

இராட்டையில் ஒரு பெரிய சக்கரமும் ஒரு சிறிய சக்கரமும் கயிற்றினால் இணைக்கப்பட்டிருக்கும். பெரிய சக்கரத்தைச் சுழற்றச் சுழற்றச் சிறிய சக்கரமும் அதனோடு சேர்ந்து சுற்றும். காந்தியடிகளுடைய வாழ்க்கையில் இதனைக் கவிஞர் அருமையாக இணைக்கிறார். காந்தியாரின் துணைவியார் கத்தூரிபாய் இராட்டையின் சிறிய சக்கரம் போன்றவர். பெரிய சக்கரமாகிய காந்தியாரின் இயக்கத்துக் கேற்பச் சிறிய சக்கரமாகிய கத்தூரிபாய் இயங்கினார்

¹ கம்பரா. சூர்ப். 238 ² காந்தி காதை பாடல் 125

என்று ஆசிரியர் கூறுவது எண்ணி எண்ணி இன்புறும் பகுதியாய் உள்ளது.

பெரியதோர் உருள் முன்றால் பிணித்தீடும் பாசத் தாலே
அரியநல் விராட்டை தன்னில் அமைந்த சிற்றுருளும்
தானே
திரிதரச் சுழலு மாப்போல், செறிதரு பாசத்து, ஆவிக்கு
உரியவர் இயங்கும் வண்ணம் இயங்கிடும் உணர்வின்
மிக்கார்¹

என்பதே அவ்வினிய பகுதி. இராட்டையே பெரிய பலமாகக் கொண்டவரின் வாழ்க்கையை இராட்டையாலேயே விளக்குவது பாராட்டுக்குரிய ஒன்றாம். தமிழ் என்ற இராட்டையில் கவித்துவம் என்னும் பஞ்சினைக் கொண்டு, சொற்கள் என்னும் கதிரினால், நூற்ற கவிதை நூலாகவே இப்பகுதி நமக்குக் காட்சியளிக்கக் காண்கிறோம்.

முந்தையோர் மொழிபொருள்

முந்தையோர் இலக்கியங்களில் திரு. அரங்க சீனிவாசனார் நன்கு தோய்ந்து திளைத்தவர் என்பதை அவருடைய இக்காப்பியம் தெற்றென விளக்குகிறது. கானகத்தில் சூர்ப்பனகை பசும்புல்லிடையே நிற்கும் இராமனைக் காண்கிறாள். அவன் அழகில் மயங்குகிறாள். இராமனின் திருவடி பட்டதால் புவி மடந்தை கூச்சமுற்று மயிர்க்கூச்செறிந்ததே பூமியில் தென்படும் புல் என்று அவள் உள்ளூர நினைக்கிறாள். பூமித்தாயின் உரோமச் சிலிர்ப்பே புற்களாம்!

உடுத்தநீர் ஆடையள் உருவச் செவ்வியள்
பிடித்தரு நடையினள் பெண்மை நன்றி இவன்

¹ குறுந்தொகைப்பாடல் 47 : 1-2 ² அரிச். புராணம் மயான. 130

² காந்தி காதை பாடல் 156 : 1-3 ¹ காந்தி காதை பாடல் 910

அடித்தலம் தீண்டலின் அவனிக்(கு) அம்மயிர்
யொடித்தன போலும்இப் புல்என்று உன்னுவாள்¹

என்பது கம்பராமாயணப்பாடல். நாட்டியற்படலம்பாட வருகின்ற
நம் கவிஞரும் இதே கருத்தைக் குறிப்பிடக் காணலாம்.

என்ன புண்ணியம் செய்தனம் எந்தைமோ கனர்தம்
பொன்அ டித்துகள் நம்உடல் பொருந்துதற்கு என்றே,
அன்னை மாநிலம் உடல்புள கரும்பியது எனவும்
இந்ந றுந்தரை எங்ஙனும் செழித்தன பசும்புல்²

அண்ணல் காந்தியின் திருவடிகள் பட்டதால் பூமித்தாய்க்கு
ஏற்பட்ட உற்சிலிர்ப்பே பசும்புல் எனக்கம்பர் வழியில் நம் கவிஞரும்
பேசிடக் காண்கிறோம்.

காட்டில் கரியநிறப் பாரையின் மேல், அருகிலிருந்த வேங்கை
மரத்தின் பூக்கள் உதிர்ந்து சிடக்கின்றன. கரிய கற்களின் மீது
பொன்னிறமுள்ள பூக்கள் கிடப்பதானது பொன்றிக் கோடுகளைப்
பெற்றுள்ள புலிக்குட்டிகள் வேங்கை மர நிழலில் படுத்திருந்த தொப்பத்
தோன்றும் என நெடுவெண்ணிலினார் குறுந்தொகையில் பாடிடக்
காணலாம்.

கருங்கால் வேங்கை வீயுகு துறுகல்
இரும்புலிக் குருளையின் தோன்றும் காட்டிடை¹

என்பன அக்குறுந்தொகைப் பாடல்கள். இக்கருத்தினை அரங்க
சீனிவாசனார் குறிஞ்சி நில வளத்தைப் பாடும்போது சிறப்பாக
எடுத்தாண்டுள்ளார்.

வேங்கை நல்மலர் பாரையில் வீழ்ந்தன கிடத்தல்
தூங்கும் ஓர்புலி யாம்எனத் தூங்கல்மால் யானை

² காந்தி காதை பாடல், 910

³ நன்னூல் 40

வீங்கு பேரொலி விளைந்திட விரைந்து அயல்ஓடும்²

வேங்கை மலர் பாரையின் மீது சிடப்பது புலி படுத்திருப்பது
போலத் தோன்றியதால் அதைக் கண்டு யானை பயந்தோடுகிறதாம்!

என்ன நேர்ந்தாலும் சத்தியம் தவறமாட்டோம் என
அரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியும் கூறுவதாக உள்ள அரிச்சந்திர புராணப்
பாடல் வருமாறு;

பதிஇழந்தனம் பாலனை இழந்தனம் படைத்த
நிதிஇழந்தனம் இனிநமக் குளதென நினைக்கும்
கதிஇழக்கினும் கட்டுரை இழக்கிலேம் என்றார்
மதிஇழந்துதன் வாயிழந்து அருந்தவன் மறைந்தான்.³

அரங்க சீனிவாசனார் இப்பாடற் போக்கில் இக்காதையில் தாம்
பாடியுள்ள அரிச்சந்திரன் கதையில் ஒரு பாடலைப் படைத்திருக்கக்
காணலாம். என்ன கேடு நேர்ந்தாலும் தான் தருவதாகக் கூறிய
பொருள்களைத் தவறாது தருவேன் என அரிச்சந்திரன் கூறுமிடத்தில்,

மனைஇ ழக்கினும் மைந்தனைத் தேவியை
எனைஇ ழக்கினும் இன்பதம் நல்கும்நல்
வினைஇ ழக்கினும் மேற்சொன்ன கட்டுரை
தனைஇ ழக்கிலென் பொன்தரு வேன்ஐயா!⁴

என்ற பாடலை அரிச்சந்திர புராணப் பாடற் போக்கில் கவிஞர்
பாடியிருக்கிறார். நன்னூல், மாணாக்கர்க்கு இலக்கணம் சொல்லு
மிடத்தில்,

சித்திரப் பாவையின் அந்தக(வு) அபங்கி
செவிவா யாக நெஞ்சுகளன் ஆகக்
கேட்டவை கேட்டவை விபாதுளத்து அமைத்துப்

¹ ஈங். எழுபது.

² காந்தி காதை 157 : 3-4

'போ' எனப் போதல் என்மனார் புலவர்'

என்று குறிப்பிடும். சித்திரத்தில் உள்ள ஓவியம் போல் இருந்து, செவியை வாயாகக் கொண்டு, கேட்கும் பொருளை நெஞ்சத்திலே கொள்ள வேண்டும் என்னும் இந்த இலக்கணத்தை, காந்தியார்மேல் ஏற்றி, அவர் கல்வி பயிலும் இயல்பை அரங்க சீனிவாசனார் கூறியுள்ள பாடல் வருமாறு :

'உரை' என உரைப்பார் பாடம்; உண்ணுவதொப்ப ஆர்வம்
மருவிஓ வியத்துப் பாவை மானவே அபங்கி நிற்பார்
இருசெவி வாயாய் நெஞ்சே வயிறென இனிது துய்த்த
பொருளெல்லாம் பொதிந்து கொள்வார்; போஎனப்
போவார் அம்மா!³

திரு ஈங்கோய் மலையில் ஓர் இனிய காட்சி! ஓரிடத்தில் தரை பளிங்குபோல் உள்ளது. அங்கிருந்த மரத்தில் தொங்கும் கனிகள் அத்தரையில் நிழலுருவில் தென்படுகின்றன. நிழலுருவில் தென்படும் அக்கனிகளை ஒரு குரங்கு உண்மைப் பழங்கள் என்றெண்ணி மற்றக் குரங்களுக்குக் காட்டுகிறது. எல்லாக் குரங்குகளும் நகங்களால் தரையைக் கீறி அப்பழங்களைப் பறிக்க முயல்கின்றன. பழமாக இருந்தால் தானே பறிக்க முடியும்! குரங்குகளின் நகங்கள் பளிங்குத் தரையில் பட்டுத் தேய்ந்ததுதான் மிச்சம்! இக்காட்சியை ஈங்கோய் மலை எழுபது,

கல்லாக் குரங்கு பளிங்கிற் கனிகாட்ட
எல்லாக் குரங்கும் உடன்சண்டி-வல்லே
இருந்துகிராற் கற்கிளைக்கும் ஈங்கோவியே மேனிப்
பொருந்தஅராப் பூண்டான் பொருப்பு'

² காந்தி காதை 993

³ புறநாலாறு 188

⁴ காந்தி காதை 751

எனக் குறிப்பிடும். அந்நூலிலேயே மற்றொரு காட்சி. கொம்பு நீண்ட களிறு ஒன்று பாரையில் தன் நிழலைக் கண்டு அது மற்றொரு யானை என்று சீறிப் பாய்ந்து குத்துகிறது; அதனால் கோடு முறிகிறது. கோடு முறிந்துள்ள இவ்யானை மீண்டும் தன் நிழலைக் காண்கிறது. நிழலில் கோடு இல்லாமையால் அதைப் பெண்யானை எனக் கருதி இதுவரை பெண் யானையுடனல்லவா போரிட்டுவிட்டோம் என்று வெட்கப்பட்டு நிற்கிறதாம். இத்தகு பாடல்களில் ஊன்றித் திளைத்த தால் தான் அரங்க சீனிவாசனார் குறிஞ்சி நில வளத்தைக் குறிப்பிடுகையில்,

விண்ட வெண்பளிங் கிடைத்தனது உருநிழல் வேறோர்
சண்ட யானைஎன்று உடற்றிமெய் தளர்வுறும் களிறு²

எனப் பாட முடிகிறது.

விறலிவிடுதூது என்னும் சிற்றிலக்கியத்தில் கணிகை ஒருத்தி தன்பால் வந்தவர்களிடம் பெரும்பொருள் கவரும் நோக்குடன் அவர்களுடைய கலவியைப் புகழ்ந்து பேசும் இடம் வருகிறது. சுப்ரதீபக் கவிராயர் இதனை,

சுற்றிக் கிரணத் தொடிவளைக்கை யால்தனது
நெற்றிக் கொருபால் நெரித்திப்பாள் - கற்றதொழில்
காட்டினீர் ஐயாஎன் கண்திட்டி பட்டதீன்பம்
பூட்டினீர் கண்டேன் புருஷரையும் - நாட்டிலே
உங்களைப் போலே கலவிக்கு உத்தரிக்க வல்லார்யார்?
இங்குவரக்காணேன் இதுவரைக்கும்¹

என்று பாடுகிறார்.

காந்தியாரைத் தீய நண்பனொருவன் கணிகை வீட்டுக்கு

¹ காந்தி காதை பாடல், 254 : 1-2

² புறநானூறு 944 : 5-2

³ குறள் 271

அழைத்துச் சென்றான் என்பதைப் பாடுமிடத்தில் அரங்க சீனிவாசனார் கணிகையார் இயல்பை விரிவாகப் பாடுகிறார்.

பாயற் போரில் வல்லவர் உன்போற் பலர்உண்டோ?
தோயத் தோய உன்னிடம் இன்பச் சுவைகண்டேன்
நேயக் காமன் நீ பிறர் நாய்கள் றிசம் என்றே
மாயப் பொய்யால் வந்தவ ரைத்தன் வலைவீழ்ப்பாள்²

எனக் கணிகை ஒருத்தி கூறுவதாக உள்ள இப்பாடலில் விறலி விடுதூது காட்டும் வேசியர் இயல்பின் சாயலைக் காண்கிறோம்.

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியின் "படைப்புப் பல படைத்து" எனத் தொடங்கும் புறநானூற்றுப் பாடலில் வரும்,

குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்
நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதீர்த்தும்
மயக்குறு மக்கள்

என்ற அடிகள் அரங்க சீனிவாசனாரிடம், "குறுகுறு நடந்து கையால் கூழினைத் துழாவி உண்ணும் சிறுவர்" களாக¹ உருவெடுத்திருக்கின்றன.

"வில்லினை எட்டா! அந்தப் புல்லியர் கூட்டத்தைப் பூழ்தி செய்திடா" என்ற பாரதியின் வாக்கு, நம் கவிஞரிடம் "வில்லினை எட்டா என்று விசயனுக்கு அன்று சொன்ன சொல்லினை மறப்பதுண்டோ?"¹ என வடிவெடுத்திருக்கிறது.

குறள் கருத்தினையும் குறளடிகளையும் ஆசிரியர் பல இடங்களில் கையாண்டுள்ளார். சான்றுக்கு ஒன்று;

¹ தொல். உவம. 9

² காந்தி காதை 189

ஈன்றவரை மறைத்துண்ட ஏலாத படிற்றொழுக்கம்
ஆன்றபெரும் பூதங்கள் ஐந்தும் அகத் தேநகவும்²

என்பதில்,

வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்
அஞ்சும் அகத்தே நகும்³

என்ற குறள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறாகச் சங்க காலம் தொட்டு, இன்றைய இலக்கியம் வரையுள்ள அனைத்திலும் அரங்க சீனிவாசனார் சிறந்த பயிற்சியுள்ளவர் என்பதை நாம் தெளிவாக உணர முடிகிறது.

உவமைகள்

கவிதைகள் அழகு பெறுவது சிறந்த அணிகளாலேயாம். அணிகளுள் எல்லாம் முதலில் வைத்து எண்ணப்படுவதும் கவிதைகளுக்கு இன்றியமையாது தேவைப்படுவதும் உவமையாம். புலவர்களின் புலமைத் திறன் அவர்கள் கையாளும் உவமைகளால் உயர்வு பெறுகிறது. அரங்க சீனிவாசனார் இக்காதையில் மிக அரிய, புதிய உவமைகளைக் கையாள்வதன் மூலம் நம் உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொள்கிறார்.

மணற்பாங்கின் இயல்பை ஆசிரியர் விளக்க வருகிறார். எவ்வளவு தான் மழை பொழிந்தாலும் அம்மழை நீரைத் தேக்கி வைத்து மணல்நிலம் பயன் பெறுவதில்லை. மாறாக அந்நீரைச் சோரவிட்டுப் பின்னர் கொளுத்தும் வெயிலால் கொதிப்படைந்து துன்புறுகிறது. இம்மணலின் தன்மை தம்மிடத்தில் எவ்வளவு செல்வம் சேர்ந்தாலும் அதனைத் தீய நெறியில் போக்கிவிட்டுப் பின்னும் அல்லலுறும் புல்லறி

¹ காந்தி காதை பாடல் 270

² காந்தி காதை 320

வாளரின் செய்கையைப் போல் உள்ளது என்று ஆசிரியர் உவமை வாயிலாக உரைக்கின்றார். சிறுமைக் குணம் படைத்தோரிடம் செல்வம் சேரினும் அதனை நல்வழியில் அவர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளமாட்டார்கள் என்பது தான் கருத்து. இக்கருத்துக்குத்தான் ஆசிரியர் மணல் நிலத்தின் தன்மைக்குச் சிறியோர் இயல்பை உவமையாகக் காட்டியிருக்கிறார். அதாவது பொருளை உவமையாகவும் உவமையைப் பொருளாகவும் மாற்றிப் பாடியுள்ளார்.

பொருளே உவமம் செய்தனர் மொழியினும்
'மருளறு சிறப்பின் அஃது உவமமாகும்'

என்ற தொல்காப்பிய விதிப்படி அமைந்து இப்பகுதியில் கருத்துப் பொருள் மேலும் வலுவடைவதை நாம் உணர்ந்து மகிழ்கிறோம். இதோ அப் பரிமாற்றப்பாடல்;

செல்வம் எத்தனை சேரினும் சோரவிட்டு
அல்லல் சுவர்ந்திடும் ஆதரைப் போல்முகில்
நல்கும் நீரை நளிமணல் ஈரவிட்டு
எல்லி யினகதி ரால்வெம்பும் என்றுமே!²

தாமரை பூத்த தடாகம்; அழகிய மலர்கள். ஆயினும் தடாகத்தில் நோய் செய்யும் கிருமிகளும் இருக்கத்தானே செய்கின்றன. அதுபோல நாட்டு விடுதலைக்காக உயிரையே துச்சமெனக் கருதிப் போராடிய வீரர்களிடையே அவர்களைக் காட்டிக் கொடுத்த துரோகிகளும் இருக்கவே செய்தனர் என்ற உண்மையை,

எண்ணிலா வீரர் தம்மை ஈன்றநம் பார தத்தாய்
கண்ணிலாத் துரோக வஞ்சக் கயவரை யும்பெற் றாளே

³ காந்தி காதை பாடல், 320

¹ காந்தி கதை பாடல், 101 : 2

² 294 : 3-4

³ " 452 : 3-4

தண்ணிய பொகுட்டுச் செந்தா மரைமலர் தந்த பொய்கை
உள்ளெளி கிருமி தர்னும் உதவிய தன்மை ஒத்தே¹

என்ற உவமையால் விளக்குகிறார்.

இந்தியர்களில் ஒரு சிலர் வெள்ளையர்கள் தம்மைச் சுரண்டு வதை அறியாராய், எளியவர் உழைப்பை உறிஞ்சிக் கொழுக்கின்றனர். வெள்ளையன் தங்களைக் கொள்ளை கொள்ள இருக்கிறான் என்பதை அறியாத பேதைகளாக இவர்கள் இருக்கின்றனர். பாம்பின் வாயிலே சிக்கிய தேரை, தான் பாம்புக்கு இரையாக இருப்பதை அறியாமல் அருகே பறந்த ஒரு கொசுவனைத் தனக்கு இரையெனப் பிடிக்க நாக்கை நீட்டியதைப் போன்றதே மேலுள்ள பேதையர் செயல் என்ற அரியதோர் உவமையைப் படைத்துக் காட்டுகிறார் அரங்க சீனிவாசனார்,

அரவின்வாய்த் தேரைதன் இறுதி ஆய்கிலாது
'இரை' எனக் கொதுகினை எடுக்க முந்தல்போல்
பரந்தமைச் சுரண்டுதல் பார்க்கும் கண்ணிலார்;
ஒருசிலர் எளியர்தம் உழைப்பு உறிஞ்சினார்.²

கத்தூரியும் காந்தியும் சாந்தி முழுத்தத்தின் போது காதலின்பம் துய்த்ததைக் கவிஞர் புதியதோர் உவமை மூலம் புலப்படுத்துகிறார். நண்பகலிலும் நள்ளிரவிலும் எவ்வாறு கடிகாரத்தின் முட்கள் ஒன்றன் மீது ஒன்று படிந்து ஒன்றியிருக்குமோ அவ்வாறு ஒன்றி இன்பம் துய்த்தார்களாம்!

கள்ளன் றிடும்இன் மொழித்திருவும் 'கண்' என் றிடும்எம்
பெருமானும்
நள்ளென் பகலில், நள்ளிரவில், நாடிக் கூடும் மணிப்
பொறியின்
முள்ளென் றிடவே ஊற்றின்பம் முகிழ்க்க, மலர்க்கை

¹ காந்தி காதை பாடல், 141

¹ காந்தி கதை பாடல், 146

நெகிழாமல்

உள்ளென் புருக உயிர்உருக உடலும் ஒன்றாய்க்
கலந்தனரே!¹

காதலர்கள் இணைந்திருப்பதைக் காட்ட இதைவிடப் பொருத்த
மான உவமை ஏது? இன்னும் சில நயமான உவமைகள்:

நலம்கீளர் மேகம் பருகிய கடல்நீர்
ஞாலத்துக்கு அமுதம் ஆவதுபோல்¹

வற்றிய குளத்துமீன் வவ்வும் புள்ளெனப்
பற்றிய நாட்டினைப் பாழ் படுத்தினர்²

பாரதம் என்னும் பவித்திர மான படர்வானில்
பூரண மான பொன்மதி போலும் போர்பந்தர்³

நீடிய வாய்மையும் நிறைஅ கிம்சையும்
சுடிய காட்சிபோல் குளிர்ந்து தோன்றினார்⁴

வருணனைகள்

கற்பனையோடு கலந்த பல வருணனைகள் இக்காதையில்
நிறைந்துள்ளன. எல்லாமே நம் நெஞ்சை அள்ளுவனவாய் உள்ளன.
இருப்பினும் கவிஞர் ஒரு விவசாயி என்பதால், விவசாயச்
செயல்களை உள்ளடக்கிய அவருடைய கற்பனைகள் இன்ப
விளைச்சலை மிகுதியாகத்தந்துள்ளன. வயலில் இருக்கும் நண்டுகள்
வயல் வரப்பில் துளைகளை உண்டாக்குவதால் அவ்வயல் நீர்
அத்துளைகளின் வழியாக அண்டை நிலத்திற்கு ஓடிவிடும்.
அந்நண்டுகளைச் சாகடித்துத் துறைகளை அடைக்க உழவர்கள்
வரப்பின் கங்குகளை வெட்டி உயர்த்துவர். இதைக் கருத்திற்கொண்டு
புலவர்,

¹ காந்தி காதை பாடல், 31

² காந்தி காதை 30



விடுதலைப்பெரு முதற்சமர் வீறிய காலை
கெடு தலைச்சில கீழவர் செயமுனைந் ததுபோல்
நெடுவ ரப்புநீர் நிரம்பிட எடுத்தன துளைப்பான்
முடுகும் ளெண்டுஇறக் கங்குஅரிந்து உயர்த்தினர்
முன்போல்¹

விடுதலைப் போராட்டத்தால் விளைந்த பயன், கீழவர் சிலரின் செயலால் அயலார்க்குப் பயன்படுவதாக அமைந்து விட்டது என்பதை நண்டுகளைக் கொண்டு விளக்குகிறார். நண்டுகளை விவசாயிகள் நசுக்குவது போல் சுதந்திரப் போராட்டப் பயனை நாசமாக்கும் இவ்வீணர்களும் நசுக்கப் படவேண்டியவர்களே என்ற குறிப்பும் இங்கே சுட்டப்படுகிறது.

களையெடுத்தப்பின் பயிர் வளர்வது, நெய் பூசப்பட்ட மகளிரின் கூந்தல் வளர்வதைப் போல் விளங்குவதாகக் கூறுவது ஒரு சிறந்த கற்பனை, வயல் தலை என்றால், பயிர் கூந்தலாகிறது; தண்ணீரோ தடவப்பட்ட எண்ணெயாகிறது: களையெடுக்கும் என கூந்தலை வாரிவிடும் சீப்பாகிறது.²

வாழை ஈன்ற தாறு கீழுள்ள கன்றினைத் தொட்டு நிற்கிறது. அக்காட்சி தாய்மரம் தன் கன்றிடம் "உழவர்கள் நீர் பாய்ச்சும் உதவியை நினைந்து இதற்குக் கைம்மாறாக என் உயிரை ஈந்தும் இந்தப் பழங்களை உதவுகிறேன். என்னை அடுத்து வருகின்ற நீயும் இதே பண்பினை மேற்கொள்ளல் வேண்டும்" என்று சொல்வது போன்றிருக்கிறதாம்.

மடுத்து நீர்விடும் நினைத்துகைம் மாறாத்
தொடுத்த பல்பழம் உயிர்துறந்து ஈகுவம். இதுபோல்
அடுத்து நீவிடும் ஆற்றுமின் என்றுதம் கன்றுக்கு

¹ காந்தி காதை பாடல், 73 : 1-2

² காந்தி காதை பாடல் 272

³ காந்தி காதை பாடல் 817 : 1-2

எடுத்து ரைப்பன போன்றன - ஈன்றன கதலி.²

குலை தள்ளியதும் வாழை வெட்டப்படும் என்ற நிலையில் அது தன் கன்றுக்கு நீதி சொல்வதாக அமைந்துள்ள இக்கற்பனை, உள்ளம் உருக்குவதாய் உள்ளது.

இலக்கணம்

அரங்க சீனிவாசனார் தாம் ஓர் இலக்கியப் பெரும்புலவர் என்பதை இலக்கணக் குறிப்புகளைத்தம் கவிதைகளில் பெய்து காட்டுவதன்வழி நிறுவிக் காட்டுகிறார். இவர் இலக்கண வழுவற்ற கவிதைகளை இயற்றுபவராய் இருப்பதோடு இலக்கணக் கருத்துக் களைக் கவிதைப் பொருளோடு இணைத்து விளக்கம் செய்யும் இனிய தமிழ்ப் புலவராயுமுள்ளார்.

“ஒரு சொற்றொடரில் எழுவாய் இல்லாதிருந்தால், புலவர் அதற்குரிய எழுவாயைத் தோன்றா எழுவாய் என்று சொல்லி, அதைச் சேர்த்துப் பொருள் கொள்வர். அதுபோல என்னுடைய வாக்கில் நயம் குறைந்திருந்தாலும் சான்றோர் அந்நயத்தை வருவித்துப் பொருள்கொள்வர்” என்று சொல்லுமிடத்தில் தோன்றா எழுவாயின் இலக்கணத்தை இலக்கியத்தோடு சேர்த்து விளக்குகிறார்.

விகாரமும் விரும்பிக் கொள்வார்; வேற்றுமை பலவும் ஏற்பார்;

தகாதுஎனக் குறையை நீக்கார்; அல்வழி தழுவு சிற்பார்;
புகாமல்அன் மொழியைத் தள்ளார் இலக்கணப் புலவர்²

என்ற இப்பாடலில் விகாரம், வேற்றுமை, குறை, அல்வழி, அன்மொழி முதலியவைகள் எல்லாம் சான்றோர்க்கு ஒவ்வாதவை

¹ காந்தி காளை பாடல், 864

எனினும் இலக்கணக் குறிப்புகள் என்ற அடிப்படையில் புலவர்களே ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றனர்; அதுபோல என் சொற்களில் குறையிருப்பினும் நயம் கொணர்ந்து போற்றிக் கொள்க என்று ஆசிரியர் கூறுவது அவரின் இலக்கண அறிவுச் செறிவை நமக்குக் காட்டுகிறது.

இந்திய நாட்டின் முப்புறம் மட்டுமே கடல் அமைந்திருப்பதற்குக் காரணம், கடல் இலக்கண விதியை அறிந்து இருப்பதே என நலம் காட்டுகிறார் கவிஞர். பொருள் நிலையில் ஒரு சொல் மூன்று முறைக்குமேல் அடுக்கி வரக்கூடாது என்பது இலக்கணவிதி. அதற்குமேல் அடுக்கி வருமாயின் அஃது இலக்கணத்திற்குப் புறம்பாகும். கடல் இவ்விலக்கண விதியை அறிந்திருந்தலாற்றான் மூன்று முறை அடுக்கியதாய் அதாவது மூன்று பக்கம் மட்டும் நிறைந்ததோடு நின்று கொண்டதாம்.

அரும்பொருள் நிலையில் மூன்றே அடுக்கினுக்கு எல்லை
என்று
விரும்பிய இலக்கணத்தின் விதியினை உணர்ந்து
போலும்¹

ஆழி மும்மை மருங்கில் அமைந்தது எனக் கடலுக்கு இலக்கணம் தெரிந்திருப்பதாகக் கவிஞர் கூறுவது அருமையிலும் அருமையன்றோ?

சந்தப்பாடல்களில் சொற்களின் சந்தி நடுவில், வல்லொற்று வந்தால், இசையின்பம் கெடும் என்பது இலக்கண விதி. தேசபக்தர் இடையே சிற்சில மட்டிகள் தோன்றி முன்னோர் வளர்த்த புகழைச் சிதைத்துவிட்டனர் என்று கூறுவதற்கு இவ் விலக்கண விதியை ஆசிரியர் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்.²

² காந்தி காதை பாடல், 521-567

³ காந்தி காதை பாடல் 584-709

காந்தியும் கந்தூரியும் இரு மோனைகள் தொடர்ந்து நின்றல்போல் ஒருவரையொருவர் தொடர்பவராகவும், சொல் ஒன்று பொருள் இரண்டாய் வரும் சிலேடைபோல் உயிர் ஒன்று பொருள் இரண்டு மாய் வாழ்ந்து வருபவராகவும் இருந்தனராம்.

முரண்அற வரும்இணை மோனை போலவும்
இருபொருள் ஒருங்குறும் சிலேடை என்னவும்³

அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்று சொல்லுமிடத்தில் இணை மோனை, சிலேடை ஆசிய இலக்கணக் குறிப்புகள் இடம் பெறுகின்றன.

இரு குறள்வெண்பாக்களின் இடையே ஆசும், தனிச் சொல்லும் சேர்ந்தால் அவை இரண்டும் இணைந்து ஒரு வெண்பாவாகும்.

அதேபோல் தனித்தனியாக இருந்த காந்தியும் கந்தூரியும், அன்பு ஆர்வம் என்ற இரண்டினால் இணைக்கப்பட்டு ஒன்றாயினர்.

இருகுறள் கூடி நேரிசை வெண்பா எனஆக
மருவுத னிச்சீர் ஆசிடையற்ற வகையேபோல்
ஒருவகி லாது காதலர் ஆனி ஒன்றாகப்
பெருசிய அன்போடு ஆர்வம் உளத்திற் பெருகிற்றே¹

இருவரும் இணைந்து ஒன்றானதால் அவர்கள் வாழ்க்கை நேரிசை (நேரிய புகழ்) கொண்டதாக அமைந்தது என்ற குறிப்பும் இங்கே புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

புனை திறன்

பாடுவது காந்தி கதையேயாயினும், பூமாதைகளில் இடையி டையே பசுந்தழைகளையும் புனைந்து மாலையின் அழகை மிகுதிப் படுத்துவதுபோல், இடையிடையே வேறு கதைகளையும் ஆசிரியர்

¹ காந்தி காதை பாடல் 49 3-502

² காந்தி காதை 27 : 4

பொருத்தமுற இணைத்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது. இராமாயணத்தில் அகலிகை கதை, இரணியன் கதை இணைக்கப்பட இருப்பதுபோல் காந்தி காதையின் முதற்காண்டத்தில் சிரவணன் கதையும் அரிச்சந்திரன் கதையும் பொருத்தமுறக் கோக்கப்பட்டுள்ளமை ஆசிரியரின் காப்பியப் புனைதிறனுக்குச் சிறந்த சான்றாம். காந்தியார் சிரவணன் கதையைப் படித்தார், அரிச்சந்திரன் நாடகத்தைப் பார்த்தார் என்று கூறவரும் ஆசிரியர், அவ்வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சிரவணன் கதையை 47 பாடல்களிலும்² அரிச்சந்திரன் கதையை 126 பாடல்களிலும்³ பாடியிருப்பது பாராட்டுக்குரியது. காந்தி காதையோடு அரங்க சீனிவாசனார் இயற்றியுள்ள சிரவணன் கதையையும் அரிச்சந்திர புராணத்தையும் நாம் இங்குப் பெறமுடிகிறது. இக்கதைகளை அவர் பாடியதோடு அமையாது அக்கதைகளால் காந்தியடிகள் பெற்ற படிப்பினையைக் காப்பியத்தில் பல பாக்களில் தொகுத்து இணைத்திருப்பதும் அருமையாக உள்ளது.

காந்தியாருக்கும் கத்தூரிக்கும் மிக இள வயதில் திருமணம் நடந்தது என்பதைக் கூறுமிடத்தில் குழந்தை மணத்தின் கொடுமைகளை எடுத்துரைத்துக் கண்டித்தலும், அதேபோன்று காந்தியார் புகைபிடித்தார் என்னுமிடத்தில் புகை பிடித்தலின் தீமையை எடுத்துரைத்தலும் ஆசிரியர்க்குக் காப்பியத்தில் நீதிகளைத் தக்கவாறு புனைந்து காட்டுவதில் உள்ள திறமையை நன்கு விளக்குகின்றன.

இக்காப்பிய முதற் காண்டத்தில் ஒரு பிள்ளைத்தமிழும் அடங்கியிருக்கிறது. காந்தியடிகள் பிறந்ததைக் கூறுமிடத்தில் காப்புப் பருவம், செங்கீரைப் பருவம், தாலப் பருவம், சப்பாணிப் பருவம், முத்தப் பருவம், வருகைப் பருவம், அம்புலிப் பருவம், சிற்றிற்பருவம்,

¹ காந்தி காதை பாடல் 486-49

² காந்தி காதை பாடல் 28 : 1

சிறுபறைப் பருவம், சிறுதேர்ப் பருவம் எனப் பத்துப் பாடல்களில்' காந்தி பிள்ளைத் தமிழைக் காப்பியப் போக்கில் இணைத்துச் சென்றிருக்கிறார். பேரிலக்கியம் படைக்க வந்தவர் அதன் இடையில் வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி இங்ஙனம் ஒரு சிற்றிலக்கிய (பிள்ளைத்தமிழ்) அமைப்பையும் படைத்துக் காட்டுவது ஒரு புதிய கவிதை உத்தியாகவே உள்ளது.

இன்பச் செல்வம்; இன்னருள் மேகம்; எளியோர்தம்
துன்பச்சுமை கொண்டு சுமக்கும் சுமைதாங்கி
புன்பொய்க் கங்குல் போகம லர்ந்த புதுச்சோதி;
அன்புக்கு இல்லை; அம்புவி போந்தது அறம்வாழ'

எனத்தொடங்கி நான்கு பாடல்களில்² காந்தியடிகளின் மாண்பை விளக்கியிருப்பது அற்புதமாயுள்ளது. காப்பியத் தலைவனின் இயல்புகளையெல்லாம் அழகுறத் தொகுத்துக் காட்டியிருப்பது ஆசிரியரின் தனித் திறமையைப் புலப்படுத்துகிறது.

அவையடக்கம்

அவையடக்கம் சொல்வது காப்பிய மரபு. கறறிந்தோர் முன்னிலையில் தாம் பாடுவதற்குத் தகுதி பெற்றிருக்கவில்லை யென்றும், கேட்போர் தம் புலமையை நோக்காது கூறும் பொருளைக் கருதித் தம்மைப் பொறுக்க வேண்டும் என்றும் சொல்வது அவையடக்கம். ஆனால் தமக்குப் பாடத் திறமையில்லை என்று சொல்கிற அப்பாடல்களே புலவரின் திறமையெல்லாம் வெளிப்படுத்தப் போதுமானதாயிருப்பதை அறிந்திருக்கிறோம். கம்பர் தாம் இராமாயணத்தைப் பாடுவதானது "ஒரு பூனை பாற்கடல் முழுவதையும் நக்கிக் குடிப்பேன் என்று சொல்வதற்கு ஒப்பாகும்" என்பார். புகழேந்திப் புலவர், தாம் நளன் கதையைப் பாடுவது மதம் பிடித்த யானையைத் தாமரைத் தண்டினால் பிணைத்துக் கட்டுவதற்கு

ஒப்பாகும் என்று குறிப்பிடுவார். வன்னிய புராணம் பாடிய வீரப்பப்பிள்ளை கற்றறிந்த புலவோர்முன் தாம் பாடுவது, அன்னத்தின் முன்கொசு பறப்பதற்கு ஒப்பாகும் என்கிறார். நாயகப் பேரொளியைப் பாடிய புலவர் முகைதீன், 'வில்லை அறியா தான் வேட்டைக்குச் சென்றாற் போல், சொல்லையறியா தான் சோடித்த கவிதை இது' என அவையடக்கம் பாடியுள்ளனர். மரபுக்கேற்ப அரங்க சீனிவாசனார் பாடியுள்ள அவையடக்கப் பாடல்கள் அவருடைய புலமைத் திறனுக்குச் சான்று பகர்கின்றன. அவர் "காந்தியாரின் புகழ்" என்ற அமுதை என் கவிதை என்ற மட்கலத்தினுள் அடைத்து வைத்திருக்கிறேன். ஆன்றவர் கலத்தை நோக்கி, அமுதீனை இகழமாட்டார் அல்லவா?' என்று குறிப்பிடுகிறார். அமுதத்தை அஃது இருக்கும் கலம் சிறப்புடையதன்று என்பதற்காக எவரேனும் கைவிடுவாரே? மாட்டாரன்றோ! அதுபோன்றே என் கவிதை சிறப்புடையதாயிருக்காதாயினும் அதன் உட்பொருளாகிய காந்தியெனும் அமுதத்தை விரும்பாதவர் இருக்க முடியுமோ? என வினாவுகிறார்.

மேலும் "பசு இளைத்திருந்தாலும் கொழுத்திருந்தாலும் பால் சுவையுடையதாகத்தானே இருக்கும். அது போன்று என் பாடலாகிய பசு எத்தகையதாயினும் அது கொண்டுள்ள பொருளாகிய பால் இனிமையானதேயாதலின் பருகுதற்குரியதாகிறது" என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

"வடிவிலை எனினும் சேதா வழங்கு பால் கசப்பதில்லை"

என்பது அக்கவிதை வரி, திறமை இல்லை என்று சொல்கின்ற அவருடைய இப்பாடல்களே அவருடைய சிறந்த பாடல்கள் திறமையைப் புலப்படுத்தி நிற்கக் காண்கிறோம்.

நானும் கவிஞருடைய பாங்கிலேயே சொல்வது பொருத்தமா யிருக்கும் என எண்ணுகின்றேன். பசுவும் நன்றாயிருக்கிறது; பாலும் சுவையாயிருக்கிறது. பசு பொழிந்துள்ள பாலில் சிறு அளவே நாம் இங்குப் பருகி மகிழ்ந்திருக்கிறோம். எல்லாப் பாலையும் உண்டு மகிழ்ந்திட ஏக்கமுற்றிருக்கிறோம். முழுப்பாலையும் எவ்வாறு பருகுவது? முடியுமா என்று யாரும் ஐயறல் வேண்டா, இஃது அன்புப்பால்-அறப்பால்-வாழ்வுக்கு வளமூட்டும் தமிழ்ப்பால். எனவே அரங்க சீனிவாசனாரின் கவிதைப் பசு பொழிந்துள்ள கன்னித்தமிழ்ப் பாலைச் சுவைத்து இன்புற வேண்டும் என்று அனைவரையும் அன்போடு வேண்டுகிறேன்.

கோவை இளஞ்சேரனின்

இலக்கியம் ஒரு பூக்காடு

மலர்க்களஞ்சியம்

“கன்னல் பொருள் தரும் தமிழே நீ ஓர் பூக்காடு; நான் அங்கோர் தும்பி” எனப் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் தமிழைப் பூக்காடாக்கித் தன்னைத் தும்பியாக்கிச் சுவைத்து மகிழ்கிறார். கவிதைத் தும்பியாம் கோவை இளஞ்சேரன் அவர்கள், தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டும் பூக்களிலே படிந்து, தோய்ந்து, திரட்டியுள்ள தீந்தமிழ்த் தேனடையே ‘இலக்கியம் ஒரு பூக்காடு’ எனும் இந்நூல். தமிழ் நிலப் பூக்கள் அனைத்தையும் தொகுத்து, அவை இலக்கியங்களில் பெற்றுள்ள இடங்களைச் சுட்டி, அவற்றின் வகை – நிறம் – வளரும் நிலம் – மலரும் பருவம் – செடியியல் இனப் பெயர் – பயன் ஆகிய அனைத்தையும் மிகச் சரியாகவும் விரிவாகவும் தந்துள்ளமை தமிழ் நூல் வரலாற்றில் தனித்துக் குறிப்பிடத்தக்க பெரு முயற்சியாம். பரஞ்சோதியார், “சோலையுள் நுழைந்து, வானியுள் புகுந்து, தாமரையைத் துழாவி, மல்லிகை முல்லை மலர்களில் படிந்து, குளிர்ச்சியையும் மணத்தையும் தேக்கித்” தென்றல் வீசுவதாகக் குறிப்பிடுவார். அதுபோலத் திரு. இளஞ்சேரன் அவர்கள் 150 தமிழ் இலக்கிய நூல்களுள் நுழைந்து, 10 ஆங்கிலக் கருவி நூல்களுள் புகுந்து, துழாவி எடுத்த கருத்துகளோடு, தம் புலமையையும் பட்டறிவையும் இணைத்து ‘ஆராய்ச்சித் தென்றலாக’ இந்நூலை உலவவிட்டுள்ளார்.

பூ வரலாறு

உலகெங்கும் பூக்கள் நிறைந்துள்ளன; என்றாலும் நாட்டுக்கு நாடு அவற்றை நோக்கிய முறையில் உள்ள வேறுபாட்டை ஆசிரியர் "கீழை நாட்டு மக்கள் பூக்களைப் பயன்படுத்திய வகையில் உணர்ச்சிப் போக்கு நிறைவானது; அறிவுப் போக்கு குறைவானது. மேலை நாட்டார் போக்கில் அறிவுப் பாங்கு உலகளவு; உணர்ச்சிப் பாங்கு உழக்களவு எனலாம்" என நன்கு சுட்டுகிறார். புவைப் பற்றிய அறிவியல் ஆய்வால் தோட்டக்கலை, பூங்காக்கலை, இல்லை ஒப்பனைக் கலை, மலரட்டுக்குக் கலை போன்றவை மலர்ந்ததை ஆசிரியர் நன்கு விளக்குகிறார்.

அனைத்தும் பூவில் உண்டு

மலர் வணிகம், மலர்செடி கொடி வணிகம், மலரிலிருந்து உண்டாக்கப்படும் மணப் பூச்சுப் பொருள் வணிகம் என்பவற்றால் பொருளியலுடன் பூ தொடர்பு கொண்டு உள்ளது. கொன்றையாண்டி, மலரவன் எனக் கடவுளரைப் பூப்பெயரிட்டு அழைப்பதாலும் வழிபாட்டிற்குப் பூ முதன்மைப் பொருளாக இருப்பதாலும் அஃது ஆன்மவியலிலும் இடம் பெறுகிறது. மலரில்லாத இலக்கியமே இல்லை என்பதால் இலக்கியவியலிலும் மலர் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. இவ்வாறாக உலகவியல் அனைத்தும் பூவில் அடங்குகிறது என்பதை ஆசிரியர் நன்கு சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

பூக்களின் சிறப்பு :

தமிழ்நாட்டில் பூக்களுக்கிருந்த சிறப்பை ஆசிரியர் பட்டியலிட்டுக் காட்டியிருப்பது எண்ணி மகிழத்தக்கதாய் உள்ளது.

தமிழர் நிலங்கட்கு அவ்வந் நிலங்களில் விளங்கிய சிறப்பான புவைக் கொண்டே பெயரிட்டுள்ளனர். (குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல்)

2. புறத்திணைத் துறைகள் பூக்களின் பெயர்களாலேயே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. (வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை, வாகை)
3. அரசர்களின் சின்னங்களாய்ப் பூக்கள் சிறக்கின்றன. (சோழர்-ஆத்திப்பூ; பாண்டியர்-வேப்பம்பூ; சேரர்-பனம்பூ)
4. ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் ஒவ்வொரு பூவை விருப்பப் பூ ஆக்கினர். (சிவன்-கொன்றை; முருகன்-கடம்பு; திருமகள்-ஆம்பல்; கலைமகள்-வெண்டாமரை; அருகன்-அசோகு; புத்தன்-தாமரை)
5. தமிழ் மன்னர்கள் அளித்த சிறந்த பரிசுப் பொருள்கள் பூக்கள் வடிவில் செய்யப்பட்டன. (பொற்றாமரை)
6. உயர்ந்த பட்டங்கள் பூக்களின் பெயர்களால் கொடுக்கப்பட்டன. (எட்டி, காவிதிப்பட்டங்கள்)
மக்கள் அணிவதிலிருந்து நாள் முழுதும் செய்யும் செயல்களிலெல்லாம் பூக்கள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

பருவம், உறுப்பு, குணம்

பூக்களின் வரலாறும் சிறப்பும் கூறிய ஆசிரியர் அடுத்து அவற்றின் அமைப்பு, குணம் ஆகியவற்றைத் தொகுத்துரைத்துள்ளார்.

பூக்களின் பருவங்கள் ஏழு (நனை; அரும்பு; முகை; போது; மலர்; அலர்; வீ)

2. உறுப்புகள் ஏழு (காம்பு; புல்லி; அல்லி; சூலகம்; மகரம்; தாது; தேன்)
3. குணம் பத்து (மணம், மென்மை, வண்ணம், தூய்மை, தண்மை, சுவை, ஒளி, எழில், கவர்ச்சி, மங்கலத்தன்மை)

4. குடும்ப வகை நான்கு (கோட்டுப் பூ, கொடிப் பூ, நிலப் பூ, நீர்ப்பூ)

5. பூ இதழ் வகை ஏழு (இதழ், அதழ், கோடு, ஏடு, மடல், தளம்)

6. பூங்கொத்து வகை ஏழு (கொத்து, தொத்து, துணர், இணர், மஞ்சரி, தொடர்ச்சி, குலை)

இவற்றை இலக்கியச் சான்றுகளுடன் விரிவாக விளக்கும் ஆசிரியர் மக்கள் முடி, கழுத்து, தோள், மார்பு போன்ற இடங்களில் அணியும் மலரணிகளின் அமைப்பையும், பெயர்களையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றார்.

பூக்கள் பற்றிய அரிய செய்திகள் :

இவ்வாறு பொதுச் செய்திகளை விளக்கிய பின்னர் ஆசிரியர் தனித்தனிப் பூவை எடுத்துக் கொடுத்து, அப் பூ பற்றிய முழு விவரங்களையும் இலக்கியங்களில் அவை ஆளப்பட்டுள்ள இடங்களையும் விரிவாகவும், தெளிவாகவும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். அவற்றிலிருந்து நாம் பல அரிய செய்திகளை அறிகிறோம்.'

ஒரு காளை தான் அணிந்திருந்த முல்லைப் பூவை ஒரு கன்னியின் கூந்தலில் சூட்டினால் அவள் அவனுக்கு உரியவள் ஆகிவிடுவாள்.

2. பெண் மங்கைப் பருவம் அடையும் போது அவள் தன் வீட்டு முற்றத்தில் ஒரு முல்லைக் கொடியை நடுவாள். அம்முல்லை பூக்குங்கால் அவள் கன்னிமைத் தன்மை அடைவாள். முல்லை பூப்பது அவள் கன்னிமை மலர்ந்ததன்

அறிவிப்பாகும்.

3. கன்னியாக இருந்த பெண் முல்லையைச் சூடினாலே கற்பில்

12. போரில் வெற்றி பெற்றோர் வாகைப் பூவைச் சூடிக்கொள்வர். வாகைப் பூவில் நள்ளிரவில் பிஞ்சு தோன்றி, சில நாழிகைகளில் வளர்ந்து காயாகிவிடுகிறது. மாலையில் பூங்கொத்தில் அடையாளம் காட்டாத பிஞ்சு, காலையில் காயாகத் தோன்றும். அதனால் "மடையானில் குஞ்சையும் வாகையில் பிஞ்சையும் பார்க்க முடியாது" என்னும் பழமொழி எழுந்தது.
13. போர்ப் புண் பெற்ற வீரன் வீட்டிற்குப் கொணரப்பட்டால் அவனை நோய் மூட்டும் நுண்ணுயிரிகள் தாக்காமலும் பேய் உண்ணாமலும் தடையேற்படுத்த வீட்டில் முகப்பில் வேப்பிலை செருகுவர்.
14. பனை, வேர் முதல் குருத்து வரை எல்லா உறுப்புகளாலும் மாந்தர்க்குப் பயன்படும் ஒன்று.
15. கொன்ழைக் காயின் உள்ளே உள்ள விதைகளை ஒரு பக்கம் துளையிட்டு எடுத்துவிட்டு ஊதும் குழலாகப் பயன்படுத்தினர்.
16. கோங்கு தனிப்புவாகத் தொடர்ந்து பூத்திருக்கும் காட்சி கார்த்திகைத் திங்களில் ஏற்றப்படும் விளக்கு வரிசை போலத் தோன்றும். காட்டுவழியிற் காற்றடிக்கும்போது இதன் மலர் காம்பிலிருந்து கழன்று சிதறி வீழ்வது ஒருவன் கையில் வைத்திருந்த நெருப்புச் சூரை விட்டெறிவது போன்று தோன்றும்.

சங்க இலக்கியம் கூறும் இலவம் இன்றுள்ள இலவமன்று. அவ்விலவம் அடிமரம் பருத்து நீண்டது; முட்களைக் கொண்டது; இம்முள் கூர்மையுடையதன்று. அடிமரத்தில்

அமைந்து மனைவி ஆசினிடாள் என முல்லை கற்பின் அறிகுறியாகப் பேசப்படும்.

4. நெல்லையும் அரும்பனிழ்ந்த முல்லை மலரையும் சேர்த்து வாழ்த்தும்போது தூவுதல் மரபு.
5. உழுத்தியர் நெய்தல், ஆம்பல் குவளை, காவி ஆகிய நான்கையும் தனித்தனியாகவும் யாவற்றையும் சேர்த்துக் கட்டிய மாலையாகவும், தழை உடையாகவும் அணிந்தனர். இவற்றின் தண்டுகளை எளிய மக்கள் கைக்காப்பாக அணிந்தனர்.
6. அல்லிப் பொருட்டில் ஆயிரக்கணக்கான வெண் சிறு கடுகு போன்ற விதைகள் இருக்கும். இவ்வல்லி அரிசியை மக்கள் உணவாக உண்பர். இவ்வரிசி உணவு நெய்யோ கொழுப்போ இல்லாதது; புலன் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டாதது; இதனால் கைம்பெண்கள் இதனை அன்றாட உணவாகவே கொள்வர். பனியால் தாமரை கருகும்.
8. குறிஞ்சித் தேன் சிறப்புடையது.
9. போர் வீரர்கட்கு அவ்வப் போர்க்குரிய பூ சூட்டப் படும். அதனை மன்னன் வழங்குவான். இது 'பூக்கோள் நிலை' எனப்படும்.
10. தினை விதைக்கக் கொல்லையை உழுத் தொடங்குவோர் பொன்னேர் பூட்டும் முதல் உழவின்போது நொச்சித் தழை மாலையைச் சூடிக்கொள்வர்.

எவ்வாலியும் இல்லாத நள்ளிரவில் நொச்சிப் பூங்கொத்து விழும்.

முட்டுமுட்டு அமைப்பாகக் கூம்பு வடிவத்தில்
அமைந்திருக்கும். களிறு, தன் தினவைக்குறைத்துக்
கொள்ள இலவின் அடிமரத்தில் உராய்ந்து தேய்த்துக்
கொள்ளும்.

18. குரவம் காயை விளையாட்டு மகளிர் பொம்மையாகக்
கொண்டு தொட்டிலிட்டுத் தாலாட்டி மகிழ்வார். இதன் காய்கள் சாம்பல்
நிறத்தில் கிளைகளில் ஆங்காங்கு தொங்கி அசைவது சிறு குழந்தைப்
பொம்மை தொங்கி ஆடுவது போன்றிருக்கும். இதனாலேயே
இம்மரம் 'குரவம் பாவை' எனப்பெயர் பெற்றது.

19. புன்னை கடற்கரையில் வளர்வது. கிழக்கிலிருந்து வீசும்
கடற்காற்றால் நாள்நோறும் தாக்கப்படுவதால் இதன் கிளைகள் மேற்கு
நோக்கி வளைந்து வளரும்.

20. புன்னை மரம் கருநிறம்; இலைகளும் பச்சை; அரும்பும் மலரும்
வெண்மை; தாது பொன்னிறம். ஆதலின் இம்மரம் 'நானிறக் கடிசை'
ஆகிறது.

21. புன்னை முகை இயற்கையாக மலர்வதுடன் கடல்
அலையின் நீர்த்துளி காற்றால் சிதறி நனைந்தும் மலரும்.
புன்னை மலர் மணம் பக்கமெலாம் பரவிக் கமழும்.
கடற்கரையில் பரதவர் காய வைத்த மீன் புலாலின் கெடு
நாற்றத்தை இஃது அகற்றும்.

22. புன்னைக் காய்களிலிருந்து எண்ணெய் எடுக்கப்பட்டது.

23. தாழை மலர்த்தாது மணத்தாளாகப் பயன்பட்டது; தாழை
விழுதுகளைப் புனைந்து மகளிர் ஊஞ்சலாடினர்; தாழை
விழுது வீட்டிற்கு வண்ணமடிக்கும் துகலிகையாகும்.

24. நீர்வேட்கை கொண்ட யானை மலைப்பகுதியில் மராமத்து மலர் உதிர்வதை வெள்ளிய மழைத்துளி விழுவதாக எண்ணி அங்குமிங்கும் ஓடி அடையுமாம்.
25. பித்திகை முகை ஓரளவு கூரியது. முடங்கல் தீட்டுவோர் இதனை எழுத்தாணியாகப் பயன்படுத்தினர். பித்திகை அந்திக்காலத்தில் மலரும். கூதிர்ப் பருவத்தில் பகற்போதில் வானம் இருண்டிருக்கும். அக்காலத்தில் பித்திகை அரும்புகளைக் கொய்து பூந்தட்டில் வைப்பர். அது மலர்ந்து மணம் வீசினால் மாலை வந்தது எனத் தெரிந்து மகளிர் விளக்கேற்றுவர்.
26. இலுப்பைப் பூ இனிப்பானது. கரடிகள் மரத்தின் மீதேறி அவற்றைப் பறித்து உண்ணும். வெளவால் வேப்பம் பழத்தைத் தின்னும். அதில் வெறுப்புப் தோன்றின் அக்கைப்புச் சுவை மாற இனிப்புள்ள இலுப்பைப் பூக்களைத் தின்னும்.
27. மயிலைமலர் நள்ளிரவில் பூத்து மணம் பரப்புவதால் 'நள்ளிருள் நாளி' எனப்பட்டது.
28. பாதிரிப்பு குடிநீருக்குத் தன் மணத்தை ஏற்றும். ஆதலால் மலர்ந்த மலரைப் புதிய மண்பானையில் பெய்து வைத்து, பின்னர் எடுத்துவிட்டு அப்பானையில் நீர் ஊற்றி வைப்பர்.
29. பரத்தையர் தமக்கு இசைவாரை அறிய வேழம் பூவைப் பயன்படுத்துவர். நள்ளிரவில் இப்பூவை விற்பது போன்று கையிற் கொண்டு திரிவர். எதிர்ப்படும் ஆடவர் ஏற்றால் தமக்கு இசைந்ததாகக் கொள்வார்.

30. மூங்கிற் பூவில் காய் தோன்றிக் கனியாகி அதிலிருந்து ஒரு வகை அரிசி தோன்றும். இது மூங்கிலரிசி எனப்படும். மலைநாட்டுக் குறவர் இதனை உணவாகக் கொண்டனர். 'வேரல்' என்னும் சிறு மூங்கில் அரிசி மிகுதியும் விரும்பிக் கொள்ளப்பட்டது.

சண்பகம் வண்டுண்ணா மலர்.

32. முசுண்டை மலர் நடுயாமத்தில் புதர்களில் மலரும். இது கூதிர்ப் பருவத்தில் வானம் மழை பெய்து நின்று தெளிந்திருக்கும் போது விண்மீன்கள் பளிச்சென்று தெரிவது போன்றிருக்கும்.

33. கலங்கல் நீரைத் தேற்றித் தெளிவாக்கத் தேற்றாங் கொட்டை பயன்படுகிறது.

34. நிறுத்தல் அளவைப் பெயர்களுள் பொன்னை நிறுக்கும் அளவை ஒன்று மஞ்சாடி என்பதாம். இது மஞ்சாடி மரத்தின் விதை; இரண்டு குன்றிமணி எடை கொண்டது.

35. வெள்ளிலோத்திர மலர்ச் சருகை அரைத்துச் சாந்தாக மகளிர் பூசிக் கொள்வர்.

36. கண்ணிப் பூ குன்றிமணியைத் தரும் கொடியின் பூ குன்றிமணி பொன்னை நிறுக்கப் பயன்படும்.

37. செவ்வந்தி தமிழ் நாட்டில் வந்திறங்கிய இனத்தில் ஒன்று. ஐப்பானிய மன்னர்க்கு இஃது அடையாளப் பூ.

அறிய இயலாப் பூக்கள்

பூ உண்டு. ஆனால் கண்ணிற்குக்காட்சி தராமல் காண்டதற்கு அரியனவாய் இருக்கும் மலர்கள்; அத்திமலர்; ஆல மலர்; பலா மலர்.

மலர் உண்டு; பெயரும் உண்டு; ஆனால் இது தான் அது என்று உறுதியாக அறிய இயலாதுள்ள நிலையில் இருக்கும் மலர்கள்; சுள்ளி மலர்; பாங்கர் மலர்.

மலரின் பெயரைத் தவிர வேறு விளக்கம் அறிய இயலா அறிய மலராக இருப்பது காவிதி மலர், அனிச்ச மலர்.

அகவிதழ் முதலிய உறுப்புகள் இருந்தும் அவை புறத்தே காட்சிப் படாமல் உள்ளேயே பொதிந்திருக்கும் மலர்கள்; அத்தி, ஆலம், கொழிஞ்சி, பலா.

எளிய பூக்கள்

பயன்பாடு, நாற்றம், மக்களது விருப்பில் இடம் பெறாமல், பொதுவில் ஒதுக்கப்பட்டமை கொண்டு மலரில் சில எளியவை ஆகின்றன. அவையாவன; நெருஞ்சி, எருக்கு, பூளை, குரீஇப்பூளை, வேளை, மத்தம், கள்ளி, முருங்கை.

இவ்வாறாக அனைத்துப் பூக்களையும் வகைப்படுத்தி அழகுபடத் தொகுத்துக் கூறுகிறது இந்நூல்.

பூக்கள் பற்றிய உவமைகள்

பூக்களின் தன்மைகள் பற்றிக் கூறும் ஆசிரியர் அப்பூக்களோடு தொடர்பு கொண்டுள்ள உவமைகளையும் அழகிய முறையில் ஆங்காங்கே தந்து செல்கிறார்.

மகளிரின் பல்லுக்கு முல்மையும், கண்ணுக்குக் குவளையும், முகத்திற்குத் தாமரையும், வாய்க்கு ஆம்பலும், மூக்குக்கு எட்பூவும், காதுக்கு வள்ளை செவ்வரியும்; படர்ந்த கண்ணுக்குச் செங்கமுநீர் இதழும்; முகிழ்த்த மார்புக்குக் கோங்கமும், தேமல் படர்ந்திருப்பதற்கு வேங்கைப் பூவும், கைக்குக் காந்தளும், செவ்விதழுக்கு

சீறடிக்கும் இலவம் இதழும், பசலைக்குப் பீர்க்கும், நிறத்திற்கு அசோகின் தளிரும் உவமைகளாகின்றன. மற்றும் பூக்கள் எவ்வெவற்றிற்கு உவமையாகின்றன. என்பதும் இலக்கியச் சான்றுகளுடன் காட்டப்பட்டுள்ளன.

தாமரை மொட்டு

நொச்சி அரும்பு

வேப்பம பூ

வாகைப் பூ

குரவின் பூ

புன்னை அரும்பு

தாழை மலர்

தாழை விரிவு

தளவ மலர்

தளவம் அரும்பு

இலுப்பைப் பூ

ஞாழல்

மகிழம் பூ

அடப்பம் பூ

நெஞ்சக்குலை

நண்டின் கண்

வயல் நண்டின் கண்

மயிற்குடுமி

பாம்பின் பல்

பல்லி முட்டை

நாரை

அன்னம்

மீன் கொத்தியின் வாய்

கவுதாரியின் கால் நகம்

அம்புக் குப்பி, முத்து

ஆலங்கட்டி, பூனையின் அடி,

கடைந்த யானை மருப்பு, இரால்

மீன் தலை.

வெண்சிறு கடுகு, ஆரல் மீன்

முட்டை

தேர் உருளை

குறும்பூழ்ப் பறவைக் குஞ்சு

பாதிரி	ஓவிய எழுதுகோல்
முள்ளி மலர்	அணிற் பல்
முருக்கு மலர்	புலி நகம்
கவிர் மலர்	சேவலின் நெற்றிக் கொண்டை
புன்கு	பொரி
அவரைப்பு	சிளிமூக்கு
அகத்திப்பு	பன்றிப் பல்
ஊமத்தம் பு	எக்காளம்
ஊகு	அணில் வாய்
கரும்புப்பு	குத்திட்டு நிற்கும் வேல்
அடும்புப்பு	குதிரை கழுத்தில் கட்டப்படும் சதங்கை
வெண் கடப்பம்	பந்து
செவ்வலரி	குருதி தோய்ந்த குடர்
நொச்சி இலை	மயிலின் காலடி
அடும்பு இலை	மான் குளம்பு
காந்தள் சிழங்கு	கலைப்பை.

தூய்மைக்குத் தும்பையும், கருநீலத்திற்குக் காயாம் பூவும் என்றுமுள் எடுத்துக்காட்டுகளாம். மாணிக்கக்கல்லில் 'குருவிந்தம்' என்னும் வகையின் நிறத்திற்குத் திலக மலர் நிறம் கூறப்படும். தெறுழ்பூ களிற்றின் நெற்றியில் தோன்றும் புள்ளி வடிவில் பூக்கும். பிடவ மலர் கொத்தாகப் பூத்துக் குலுங்குவது பால் கறக்கும் முழுவில் பால் நுரை

பம்பி நிற்பது போன்றிருக்கும். கொன்றைக்காய்திரண்டுருண்டு தொங்கும் தோற்றம் தவம் செய்வோரது திரண்ட சடைக்கற்றை போன்றது. பகன்றை மலர் புதுத் துணியைக் கஞ்சி தோய்த்து நீரில் அடித்துப் பிழியும்போது முருக்கி நிற்பதுபோன்ற தோற்றமுடையது.

இவ்வுமைகளைக் காணும்போது பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் இயற்கையில் தோய்ந்த திறமும், இவற்றைத் தொகுத்தளித்த இளஞ்சேரனாரின் அயரா உழைப்பும் நன்கு புலனாகின்றன.

பூக்களின் பெயரால் இசையும் இசைக் கருவிகளும்

முல்லை : முல்லை யாழ், முல்லைப் பண் உள்ளன.

குறிஞ்சி : குறிஞ்சி யாழ், குறிஞ்சிப் பண்; இரவில் காவல் புரிவோர் தாம் காவலுக்கு இருப்பதை அறிவிக்கவும் தூக்கத்திற்கு ஆட்படாதிருக்கவும் இப்பண்ணைப் பாடுவர்.

மருதம் : மருதயாழ், மருதப் பண்

பாலை : பாலை யாழ், பாலைப் பண்

ஆம்பல் : ஆம்பல் இசையும் அல்லிக் கூத்தும் உண்டு.

காஞ்சி காஞ்சிப் பெயர் கொண்ட இசை செவ்வழிப் பண் வகையினது. போர்ப் புண் நலம் பெறவும், காற்றாவி அணுகா திருக்கவும் இதைப் பாடுவர்.

பூப்பெயர் ஊர்கள் - நூல்கள்

பூக்களின் சிறப்பான தன்மையால் தமிழ் நிலத்தில் பல ஊர்கள் பூப்பெயர் பெற்றிருப்பதையும், பூக்களின் பெயரால் இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டிருப்பதையும் மற்றும் பூக்களின் பெயரால் புலவர்கள் பெயர் கொண்டிருப்பதையும் ஆசிரியர் நூல் முழுதும் ஆங்காங்கே

சுட்டிச் சென்றுள்ளமை இங்கே தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

முல்லை	திருமுல்லை வாயில், முல்லையூர், முல்லைக்காடு, முல்லைப்பாடி
குறிஞ்சி	குறிஞ்சிப்பாடி
மருதம்	மருதூர், மருதவேலி, மருதம்பாக்கும்
நொச்சி	நொச்சி நியமம்
ஆர் (ஆத்தி)	திருஆரூர், ஆர்க்காடு
பனை	பனையூர், பனங்காடு திருப்பனந்தாள்
தாழை	தாழையூற்று, தாழையூர், தாழைக்காடு, தாழந்திருவாயில்
காயா	காசாங்காடு, காசாங்குளம்
பிடவடம்	பிடவூர்
இலுப்பை	இலுப்பூர், இலுப்பைக் காடு, இலுப்பை
பாதிரி	திருப்பாதிரிப்புலியூர்
சண்பகம்	சண்பகாடவி
தில்லை	திருத்தில்லை
பருத்தி	பருத்தியூர்
எருக்கு	எருக்கத்தம்புலியூர்
பூளை	இரும்பூளையூர்

முல்லை, குறிஞ்சி, காஞ்சி பெயரால் பத்துப்பாட்டில் முறையே முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, மதுரைக் காஞ்சி உள்ளன. வஞ்சிப்

பூவின் பெயரால் வஞ்சிப் பா எனும் ஒரு பாவகையும் பேர் வஞ்சி, வஞ்சி மாலை எனும் புற நூல்களும் உள்ளன. தும்பையின் பெயரால் தும்பை மாலை எனும் சிற்றிலக்கியம் உள்ளது. முள்ளியால் முள்ளியார் எனும் புலவரும், ஞாழலால் மதுரை அளக்கர் ஞாழலார், குமிழி ஞாழலார் நப்பசலையார் என்னும் புலவர்களும், முசுண்டை மலரால் குறுநில மன்னன் ஒருவனும், வள்ளி மலரால் முருகன் மனைவியான வள்ளியும் பெயர் பெற்றுள்ளதும் அறியத்தக்கதாம்.

பூக்களும் மருத்துவமும் :

தமிழ் நிலப் பூக்கள் பல மருந்துப் பொருள்களாக விளங்குகின்றன. அத்தகு மலர்கள் எவை என்பதையும் ஆசிரியர் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

முல்லை மலர் மணம் காதல் உணர்வு தரும்; உடம்பில் புத்துணர்ச்சியையும் மகிழ்ச்சியையும் தரும்.

2. இலவம் பூவைக்கொண்டு கருக்குநீர் செய்து குடிப்பர். இது குருதிப் பெருக்கை அடக்குவது; மலம் இளக்கி; சிறுநீரைப் பெருக்கும். இலவம் பஞ்ச சீழை வற்றச் செய்யும்.
3. தாழம்பூ மணம் பூச்சிக்கொல்லி, அம்மை நோய் கண்ட இல்லத்தில் இம் மலரைக் கட்டித் தொங்கவிடுவதால் அந்நோய் வளர்க்கும் நுண்ணுயிரிகள் அழியும். தாழை மடலிலிருந்து வடிக்கப்படும் பனிநீர் அம்மை நோய் மருந்து. பனையோலைச் சுவடிகளைப் பூச்சிகள் அழிக்காமல் பாதுகாக்கத் தாழை மலர்மணம் பயன்படும்.
4. இருப்பைப் பூவைக்கொண்டு குடிநீர் செய்து பருகச் சிறு நோய்கள் தீரும். பூவை மருந்தாக்கி உண்டால் பித்த சுரம் போகும். வெறும் பூநீர்வேட்கையைத் தணிக்கும்.

இருப்பைப் பூவின் சாற்றை எடுத்து இருப்புத் தூளில் கலந்து பக்குவம் செய்து அத்துளை மைபோன்று குழைத்தெடுக்கலாம்.

5. கவிர்ப்பு (வெண்மைப்) பூச் சாற்றைக் கொண்டு ஈயத்தை நீராக்கலாம்.
6. ஆவிரைப் பூ இதழைத் தேனில் இட்டுக் குல்கந்து செய்து உண்பர். இதனால் குளிர்ச்சியும் உடல் வலிவும் பெருகும்.
செவ்வலரி மரால் பக்குவமாக்கப்படும் மருந்து பல நோய்களைத் தீர்க்கும். இதில் தோன்றும் மஞ்சள் நிறச் சாறு கொடிய நஞ்சு.
8. சண்பகப் பூ உடல் மருவையும் பருவையும் நீக்கும்.
9. நந்திவட்டப் பூ கண்ணோய் பலவற்றையும் போக்கும்.
10. ஓமம் பூவிலிருந்து வடிக்கப்படும் ஓமநீர் மருந்துப் பொருள்; வயிற்று நோய்கள் பலவற்றையும் நீக்கும்.
பருத்திப் பூ வெள்ளை, குருதி அழல் நோய், புண் முதலியவற்றிற்கு மருந்து.
12. செம்பருத்திப் பூவை எண்ணெயிலிட்டு ஊற வைத்து முடிவளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தலாம்.
13. மாதுளை முகிழைக் காயவைத்துப் பொடிசெய்து இருமலுக்குக் கொடுக்க அது நீங்கும்.
14. தெங்குப் பூ உடலின் நஞ்சு நோய்க்கு மருந்து.
15. எட்டி பூ கண் நோய்க்கு நல்லை மருந்து.

16. வாழைப் பூ வயிற்றைளவு, கைகால் எரிச்சல், எருவாய்க் கடுப்பு, இருமல் முதலியவற்றிற்கு அரிய மருந்து, மேக நோயை ஒழிக்கும்.
17. அகத்தி இலைக் கீரை சமையலுக்குப் பயன்பட்டு உடல் வெப்பத்தைத் தணிக்கும்.
18. துளசி இலைச் சாறு சுரப்பணி இனமெல்லாம் நீக்கும்.
19. பசும்பிடி இலைச் சாற்றால் தலைப்பேன் போகும்; முகப்பரு வேர் அறும்; தோற் புண் ஆறும்.
20. ஆலின் அனைத்துறுப்புகளும் மேகம், உள் கடுப்பு, நீரிழிவு ஆகியவற்றை நீக்கும்.
21. எருக்கம் பால் மருந்துக்காகும். வெள்ளெருக்கின் நாரை எடுத்துக் குழந்தைகட்குக் கடிப்பகையாகக் கட்டும் வழக்கம் உண்டு.
22. ஊமத்தையின் வித்து வெறியேற்றும் குணம் கொண்டது.
23. முருங்கைக் கீரையுணவால் வயிற்றுக் குற்றம் வராது. இது மேக நோய் நீக்கும் மருந்தாகவும் இருக்கிறது. முருக்கம் பூவால் கண் குளிர்ச்சி ஏற்படும்; பித்தம் குறையும்; நாச்சுவையின்மை நீங்கும். இதனை ஆவின் பாலின் அவித்து உண்டு வர ஆண் வீரியம் கெட்டிப்படும்.
24. மயிலைமலர் குருதிப் பித்தத்தைப் போக்கும்.
25. குசும்பைப் பூவிலிருந்து ஆடைக்கேற்றும் காவி நிறச்சாறு எடுக்கப்படுகிறது.

எல்லாப் பூப் பொருளும் இதன்பாலுள; இதன்பால் இல்லாத பூச் செய்தி இல்லையாம்;

இவ்வாறாகத் தமிழ் நிலத்திலுள்ள பூக்களைப் பறறிய முழு விவரங்களையும் ஒரே நூலில் அறிய வேண்டுமானால் இதற்கு இது தவிர வேறு நூல் இல்லையென்று துணிந்து கூறலாம். பூக்களின் அமைப்பை ஆசிரியர் தெளிவாக விளக்குவது கொண்டு அவர் ஒவ்வொரு பூவையும் தேடி, நாடி, அறிந்து இந்நூலை ஆக்கியுள்ளார் என்பதை அறிய முடிகிறது. ஆசிரியரின் அரிய உழைப்பு தெளிந்த அறிவு, நிறைந்த பட்டறிவு ஆகியவற்றின் இணைப்பாக இந்நூல் விளங்குகிறது.

பூக்காட்டில் நுழையும் தும்பியாக
நாம் விளங்குவோமாக!

